

எட்டாம் தந்திரம்(சுப்பிராகமம்)1.உலிற் பஞ்சபேதம்

2083.காயப்பை யொன்று சரக்குப் 1பலவுளமாயப்பை யொன்றுண்டு மற்றுமோர் பையுண்டுகாயப்பைக் குள்நின்ற கள்வன் ழுற்பட்டால்மாயப்பை மண்ணா மயங்கிய வாரே.

(ப. இ.) உடம்பாகிய மெய்ப்பைபினுள் உயிர் கலந்துநிற்கின்றது. அக் காயப்பை ஒன்று. அதன்கண் ஊன்முதலாகிய சரக்குகள் பலவுள்ளன. இதனை மாயையின் காரியம் என்ற பொருளில் மாயப்பை என்றும், நிலையாமை உடையது என்னும் பொருளில் மாயப்பை என்றும் கூறுப. மற்றுமோர் பை என்பது இவ்வடிம்பினகத்து உள்ளம் முதலியவற்றைக் கருவியாகக்கொண்டு ஓர்த்துணரும் ஆருபிரும் ஒன்றுண்டு. அவ்வயிரை உடலாகக்கொண்டு அவ்வயிர்க்கும் தோன்றாதவாறு கள்வன்போல் மறைந்துநின்று இயைந்தியக்கும் பேருபிராகிய சிவபெருமானும் ஒருவன் உளன். அச் சிவபெருமான் தனக்கு உடலாகிய உயிரொடும் இவ் வடலினின்றும் ழுற்பட்டால் இம் மாயப்பை மண்ணொடு மண்ணாய்க் கலந்து அழிந்தொழியும். சரக்கு என்பதற்குச் சினம் முதலிய சரக்குகள் என்பதும் ஒன்று. ஓர் பை என்பது ஓர்த்தல் என்னும் பொருளுடைய ஓர்பு என்னும் சொல் ஐகாரச்சாரியைபெற்று ஓர்பை என்று நின்றது.

(அ. சி.) காயப்பை - தேகம். சரக்கு - ஊன் முதலிய பொருள்கள். மாயப்பை - உடம்பு. ஓர்பை - ஓரும் உள்ளம். கள்வன் உள்ளத்தினுள்ளே ஒளித்தருளும் ஒருவன், உயிருடன் இணைந்த பரமாத்மா.

(1)

2084. அத்தன் அமைத்த உலிரு கூறினிற்

சுத்தம தாகிய சூக்குமஞ் சொல்லுங்காற்

சுத்த பரிச உருவ ரசகந்தம்

புத்திமா னாங்காரம் புரியட்ட ²காயமே.

(ப. இ.) அன்னையோடுகூடிய அத்தனாகிய சிவபெருமான் அமைத்த மாயாகாரிய உடம்பு இருவகைப்படும். ஒன்று அனைத்துயிர்க்கும் கருவின்றியே திருவுள்ளத்தான் பிறப்பித்தளித்த பிறப்புடம்பு. இவ் வுடம்புக்குக் காரணம் மல ஆற்றல் மட்டுமேயாம். அம் மலவாற்றலை அகற்றும் பொருட்டுக் கண் கை முதலிய கருவிகளுடன் கூடியபுறத்

1. மனமெனும். அப்பர், 4. 46 - 2.

" விள்ளத்தான். " 4. 76 - 7.

2. அல்லன்மிக. சிவப்பிரகாசம், பொது - 13.

தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொடுக்கும் உடம்பு சிறப்புடம்பு ஆகும். பிறப்புடம்பை நுண்ணுடம்பு என்று கூறுவர். சிறப்புடம்பைப் பருவுடம்பு என்று கூறுவர். இந் நுண்ணுடம்பு வுட்பேறடைதல் அல்லது பேருழிக்காலம் வரையும்

அழியாதிருக்கும். பருஷடம்பு வினைப்போகத்தின் பயனாய் வினைக்கூடாகப் பிறந்து இறந்து மாறிமாறி வரும். இதுவே தாய்தந்தையர் கருவாயிலாக வருவது. இவ்வுண்மையினைத் திருவள்ளுவ நாயனார் :

"பிறப்போக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்."

(திருக்குறள் - 972)

என்றருளினார். பிறப்புடம்பாகிய நுண்ணுடம்பு யானை முதல் எறும்புறாகிய அனைத்துயிர்க்கும் வேறுபாடன்றி ஒன்றுபோல் கருவின்றியமைந்ததாகும். இது நம்முடைய கைகளெல்லாம் ஒன்றுபோலுள்ளன. அவற்றைக்கொண்டு உழுதல், எழுதுதல், நெய்தல், தைத்தல், சமைத்தல், பொன்வேலை செய்தல், தச்சவேலை செய்தல், கொற்றுவேலை செய்தல், கப்பலோட்டுதல் முதலிய பல்வேறு வேலைகளுக்கும் கருவிகள் வெவ்வேறாகக் காணப்படுகின்றவன்றோ? அதுபோல் பருஷடம்புகள் வெவ்வேறாவன.

நுண்ணுடம்பு ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் பூத முதலாகிய தன்மாத்திரை ஐந்தும்; இறுப்பு, எழுச்சி, மனம் மூன்றும் ஆகிய எட்டுங் கூடியதாகும். புத்தி - இறுப்பு. மான் - மனம். அகங்காரம் - எழுச்சி. இவற்றைப் புரியட்டகாயம் என்ப.

(அ. சி.) இருகூறு - தூலம், சூக்குமம். மான் - மனம். புரியட்ட காயம் - சூட்சும சரீரம்.

(2)

2085. எட்டினில் ஐந்தாகும் இந்திரியங்களும்

கட்டிய மூன்று கரணமு மாயிடும்

ஒட்டிய பாசம் உணர்வது வாகவே

கட்டி யவிழ்ந்திடுங் கண்ணுதல்?காணாமே.

(ப. இ.) மேலோதிய எட்டினுள் தன்மாத்திரை ஐந்தும் புலன் அல்லது இந்திரியம் என்று சொல்லப்படும். மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய மூன்றும் அகப்புறக்கலன் அல்லது அந்தக்கரணம் என்று சொல்லப்படும். இவை ஆளுபவர்களைத் தொன்மையிலேயே ஒட்டியுள்ள ஆணவ ஆற்றல் அகலுதற்கு ஆருயிர்க்கு இயற்கையாகவுள்ள உணர்வை எழுப்புதல் வேண்டும். அதன்பொருட்டு மேலோதிய எட்டினையும் கட்டு மலமாகச் சேர்த்தருளினன் கண்ணுதற் கடவுள். அக் கடவுளே செவ்வி நோக்கி எல்லாக் கட்டையும் அவிழ்த்து அகற்றியருள்வன்; காண்புறாக. இந்திரியத்தைப் புள்ளென (1987) ஒதுகின்றது இத்திருமந்திரம். திருவாதவூரடிகள் தாம் பாடியருளிய செந்தமிழ் மறை முடிபாம் 'திருவாசகத்தின்கண் 'இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோட' என்பதனை ஈண்டு நினைவு கூர்க.

(3)

1. ஊனூருவில். அட்டர், 6. 27 - 4.

2. அந்தழும். " 4. 95 - 2.

2086. இரதம் ஊதிரம் இறைச்சிதோல் மேதை

மருவிய வத்தி வழும்பொடு மச்சை

பரவிய சுக்கிலம் பாழாம் ஊபாதி

ஊருவம் லாலுடல் ஒன்றென லாமே.

(ப. இ.) இவ்வுடம்பு பாழாகிய மாயையின் காரியமாக வருவது. பாழ் - அருவம். காரணமாயை - அருவம்.

காரியமாயை - ஊருவம். ஊபாதி - காரியம். இவ்வுடம்பு எழுவகைப் பொருள்களால் யாக்கப்பட்டது. அவை முறையே சாரம், செந்நார், ஊன், கொழுப்பு, எலும்பு, மச்சை - மூளை, சுக்கிலம் - வெண்ணர். இத்தகைய ஏழு பொருள்களின் கலப்பு ஊடம்பு என்னும் ஊண்மை அறிய வந்தால் இவ்வுடம்பை ஒரு பொருளென்று யாரும் மதித்துக்கூறி மகிழ்மாட்டார். இத் திருப்பாட்டின்கண் தோல் ஒரு தனிப்பொருள்போல் கூறப்பட்டுள்ளது. வழும்பும் மச்சையும் ஒன்றாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

(அ. சி.) இரதம் - அன்ன ரசம். அத்தி - எலும்பு. வழும்பு - நிணம். மச்சை - எலும்புக்குள்ளிருக்கும் பொருள்.

ஊபாதி - காரியம்.

(4)

2087. ஆரே அறிவார் அடிபின் பெருமையை

யாரே அறிவார் அங்கவர் நின்றது

யாரே அறிவார் அறுபத்தெட் டாக்கையை

யாரே அறிவார் அடிக்காவ லானதே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையில்லாமல் திருவடிபின் பெருமையை அறியும் வன்மையுடையார் யாவர்?

பேருபிராகிய சிவபெருமான் ஆருபிருடன் கலப்பால் பிரிப்பின்றி ஒன்றாகவேநிற்பன். அவ்வாறு நிற்கும் தன்மையை அறிவார் யார்? மாயையின் காரியத்தின் காரியத்தை அறுபதாகக் காண்கின்றனர். அவை வருமாறு : பூதங்கள் ஐந்தின் கூறு 25, செய்கருவி 5, காற்று 10, நாடி 10, ஓசை 4, பற்று 3, குணம் 3. ஆக (2139) அறுபது. இவற்றின் விரிவை எம்மால் எழுதப்பட்ட சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கத்தின்கட் காண்க. எட்டு புரியட்ட நுண்ணுடல். இத்தகைய அருமையான ஊடல் தலையாய சிவபெருமானுக்குச் சிறந்த ஊட்பாகும். இதுவே நடமாடுங் கோவிலாகும். அடிக்காவல் - திருக்கோவில்.

(அ. சி.) அடி - சிவன் திருவடி. அவர் - சிவன். அறு - நூங்கும் பத்தோடு - பத்து வாயுக்களோடு. அடிக்காவல் - சிவ ஆலயம் (காவல் - ஆலயம் - 2-ம் திருவானைக்காவல் - திருக்கோடிக்காவல்).

(5)

2088. எண்சா ணளவால் எடுத்த வடம்புக்குட்

கண்கால் உடலிற் கரக்கின்ற கைகளிற்

புண்கால் அறுபத்தெட் டாக்கை புணாக்கின்ற

நண்பால் உடம்புதன் னாலுடம் பாமே.

(ப. இ.) எறும்புந் தன்கையால் எண்சாண் என்று கூறும் முறைப்படி அவரவர் உடம்பு அவரவர் கையளவுக்கு எண்சாணே ஆகும். அத்தகைய உடம்பில் அறிதற்கருவி செய்தற்கருவியாகிய கண் கால் முதலிய உறுப்புகளும், இவ்வறுப்புகளின் ஊடே கலந்துநின்று தொழிற்படுகின்ற புலன்களாகிய இந்திரியங்களும், மேலோதிய புறப்புறக்கருவி அறுபதும் அகப்புறக்கருவி எட்டும் ஆகிய அறுபத்து எட்டும் கூடியது யாக்கை. அகக்கருவி யென்பது காலம், ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, விழைவு, மருள் என்னும் ஆறுமாகும். இவ்வடம்புகள் நால்வகைப்படும். அவை வருமாறு பருவுடல், நுண்ணுடல், போர்வையுடல், முதலுடல் என்பன. ஒரு புடையொப்பாகப் பருவுடல் பூதம் ஐந்து பொறிபத்து ஆகப் பதினைந்தாகும். நுண்ணுடல் புலனாகிய தன் மாத்திரை ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பு மூன்று ஆக எட்டாகும். போர்வையுடல் குணம், விழைவு, உணர்வு, உழைப்பு, ஊழ், ஊழி (காலம்) என்னும் ஆறாகும். முதலுடல் தூவாமாயை ஒன்றாகும்.

(அ. சி.) அறுபது + எட்டு - புறக்கருவிகள் அறுபதும், புரியட்டகமும். நாலுடம்பு - தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகா காரணம்.

(6)

2089. உடம்புகள் 1 நூற்கும் உயிராய சூவன் ஒடுங்கும் பரணோ டொழியாப் பிரமங்கடந்தொறு நின்ற கணக்கது காட்டி அடங்கியே அற்றது ஆரறி வாரே.

(ப. இ.) நால்வேறு வகையாகக் கூறப்படும் உடம்புக்கு உயிராக விளங்குவது ஆருயிராகிய சூவன். அவ்வாருயிர் என்றும் பேருயிராகிய சிவத்துடன் ஒடுங்கியே யிருக்கும். ஆருயிரைவிட்டுப் பிரியாத சிவன் ஒருவனே. அச் சிவன் ஒருவனாக இருந்தே எல்லாவுயிருடனும் பலவாக விருப்பதற்கு ஒப்புக் கடம் பலவற்றிலும் காணப்படும் கதிரவனின் நிழல் ஒப்பாகும். கடம் உடம்பு, அதன்கண் காணப்படும் நூர் உயிரும், கதிரவனின் நிழல் கடவுளுமாகும். இம்முறையாக முப்பொருளும் நிற்கும் முறைமைபினைத் திருவருள் கைவரப் பெற்றாரன்றி மற்று யாரறிவர். ஏகாரம் எதிர்மறை; ஒருவரும் அறியார் என்பதாகும். 'காணம் கடமுடம்பு கண்ணுநூர் தானுயிராம், பேணுகதிர் நூலிறை பேசு' என்பதனை

நினைவுகூர்க. ஒருபொருட் கொள்கையராகிய ஏகான்மவாதிகளும் இவ்வவமையைத் தங்கட்குச் சார்பென மயங்கிக் கூறுவர். உவமையைப் பொருளொடு படுத்துரைக்குங்கால் கடம் : உடல், கதிரவன்: கடவுள், கதிரவனின் நிழல் எல்லாக் கடங்களிலும் வெவ்வேறாகத் தோற்றும் கடவுள். ஆனால் கடத்தின்கண்ணுள்ள நூர் எதனைக் குறிக்கும் என்று கூறுதல்வேண்டும். நூரில்வழி நிழல்தோன்றுமா? என்று நினைதலும் வேண்டும். இவையெல்லாம் பொருந்தக் கூறுமுடியாமையின் அவர்க்குது பொருந்தாமை அறிக.

(7)

2090.ஆறந்த மாகி நடுவுடன் கூடனால்தேறிய மூவாறுஞ் சிக்கென் நிருந்திடுங்கூறங் கலைகள் பதினெட்டும் கூடியேஊறும் உடம்பை உபிருடம் பெண்ணுமே.

1. (பாடம்) உடம்புக்கும்.

(ப. இ.) வழிகள் ஆறு முடிபினை உடையன. அவை: எழுத்து, சொல், மறை, தத்துவமாகிய மெய்கள் (உடல்) உலகம், கலைகள் என்று சொல்லப்படும். முற்கூறிய மூன்றும் சொல்லுலகு என்றும், பிற்கூறிய மூன்றும் பொருள் உலகு என்றும் கூறப்படும். இவ்வழிகளின் நடுவாய்த் திகழும் மெய்ப்பொருள் சிவபெருமான். அச் சிவத்துடன் கூடனால் பதினெட்டும் கூடனார் வழியொழுகும். கூடுதல் இடையறாது திருவைந்தெழுத்தினை எண்ணுதல். சொல்லப்படும் கலைகள் ஐந்து. அவை வருமாறு: நூக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல் என்பன. பதினெட்டு என்பன: வளிபத்தும், நுண்ணுடம்பு எட்டும் ஆகும். இவற்றுடன் நன்றாக ஊறிக்கலந்து புடை பெயரும் என்க. அவ்வுடம்பினையே உபிருடம்பென எண்ணுமின்.

(அ. சி.) ஆறு - அத்துவாக்கள் ஆறு. நடு - சிவம். மூவாறும் - கலைகள் பதினெட்டும் (பத்து வாயு + புரி அட்டகம்).

(8)

2091. மெய்பினில் தூல மிகுத்த முகத்தையும்

பொய்பினிற் சூக்கம் பொருந்தும் உலையுங்

கையினில் துல்வியங் காட்டும் உலையுய்

ஐயன் அடிக்குள் அடங்கும் ¹உடம்பே.

(ப. இ.) புறந்தோன்றும்படி பொருந்தியுள்ள பருமை மிக்க பருவுடலையும், அகத்தே ஊன்றி உன்னும்படி யமைந்த நுண்ணுடலையும், உழைப்புக்கு விளக்கந்தரும் முதலுடலையும் தருதற்குக் காரணமாயுள்ள மாமாயபின்கண் சிவபிரான்

ஒடுக்குவன். அம்மாமாயையுடம்பு சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் ஒடுங்கும். முதலுடம்பு - காரணவுடம்பு. உடம்பு - மாமாயை. முகத்தையும் - பொருத்தத்தையும்.

(அ. சி.) மெய் - தூலசூரம். பொய் - சூக்குமசூரம். துல்லியங் காட்டுமுடல் - அதி சூக்குமம் அல்லது காரணம். ஐயன் அடிக்குள் அடங்கும். உடம்பு - சிவத்தில் அடங்கும் மகாகாரண உடம்பு.

(9)

2092. காயுந் கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்

சேய விடமண்மை செல்லவும் வல்லது

காயத் துகிற்போர்வை யொன்றுவிட் டாங்கொன்றிட்டு

ஏயு மவரென்ன ஏய்ந்திடுங்² காயமே.

(ப. இ.) பகைவரைக் காயும் தன்மை வாய்ந்த பாய்மாவாகிய குதிரை அண்மை இடத்தில் மட்டுமல்லாமல் மிகவும் தொலைவான இடத்துக்கும் மிகுந்த விரைவில் செல்லவும் வன்மையுடையதாகும். அதுபோல் ஆருபிரும் தன்னை மூடியிருக்கும் துகிலால் ஆகிய போர்வையைப் போன்றுள்ள உடம்பை வினைக்கூடாக ஒன்றுவிட்டு ஒன்றுபற்றிய பிறக்கும். துகிற்போர்வை பழுதுற்றால் அதனை நூக்கிவிட்டு மற்றோர் போர்வைபினை எடுத்துக்கொள்ளுதல் ஈண்டு ஒப்பாகும்.

(அ. சி.) இது, உயிர் பல அண்டங்களில் பல பிறவிகளை வெகு விரைவாக எடுக்கும் என்றது.

(10)

1. தத்துவ. சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 22.

2. கண்ட. சிவஞானபோதம், 2. 3 - 1.

2093. நாக முடலுரி போலுநல் லண்டச

மாக நனாவிற கனாமறந் தல்லது

போகலு மாகும் அரனரு ளாலேசென்

றேகு மிடஞ்சென் றிருபயன்¹ உண்ணுமே.

(ப. இ.) ஆருபிரிர் ஓர் உடம்பைவிட்டு மற்றோர் பரு உடம்பை வினைக்கூடாக எடுக்கும். அதற்கிடையில் இருவினைப் பயனுள் தவினைப் பயனின் ஒரு பகுதியை விண்ணுலகில் நுகரும். என்னை, அவ்வுயிர்கள் ஆண்டு நுகருங்கால் தாம் செய்த வினைவகையும், அதன் பயனை அவ்வவ்வாறே இப்பொழுது அடைகின்றோம் என்னும் நினைவும், அதனை எடுத்துரைத்து அமுத்துவிக்கும் சூமனாரின் ஏவலாளர் செய்கையும் எண்ணி எண்ணித் துன்புறுவராகலானென்க. இதுபோல் நல்வினைப் பயனுக்கும் உண்டோ என்பது உரையளவையாற் றுணிய முடியவில்லை.

வழியளவையான் நோக்குங்கால் இன்பப்பயன் நுகரும் தேவர்கள் செருக்குறுதலானும் அவர்கள் தம் முன்னிலையை அறிவறுத்துவார் ஊரெனக் கேட்கப் படாமையானும், அவர்களும் தங்களை மறந்து 'சாவமுன்னாள் தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்றும் நஞ்சம் அஞ்சியும்' முறையிடுதலானும் அவர்களுக்கு உணர்த்துவாரும் ஊட்டுவாரும் ஆங்கு இலரென்பதே துணியு. இஃது உலகில் தூவினை இயற்றிச் சிறைக்கோட்டம் புகுவார்க்கே உணர்த்துவாரும் ஊட்டுவாரும் காணப்படுகின்றமையான் உணரலாம். இவ்வண்மை வரும் சிவஞானசித்தியார் திருப்பாட்டானும் உணரலாம்:

"அரசனும் செய்வ தூச னருள்வழி யரும்பா வங்கள்
தரையுளோர் செய்பிற றூய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்து
உரைசெய்து தூப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரார் அந்த நிரயமுன் னுண்மை யுதாம்."

சித்தியார், 2. 2 - 29.

மூண்டு நிலவுலகத்துப் பிறக்கும்போது அவ்வயிர்கள் இவற்றை மறந்துவிடுகின்றன. பருவுடம்பைவிட்டுப் போவதற்கு ஒப்பு, பாம்பு தோலைக்கழற்றிப் புதுத்தோலை எடுப்பதாகும். இடவேறுபாட்டிற்கு முட்டையகத்துக் குஞ்சு முதற்கண் முட்டையைவிட்டு வெளிவந்து கூட்டில் சின்னாட்கள் தங்கும்; பின்பு பறந்து புறத்துப்போகும்; இஃதொப்பாகும். அறிவு வேறுபாட்டிற்கு நனவின்கண் நினைவோடியற்றிய செயல்கள் எல்லாவற்றையும் கனவில் மறந்துவிடுவது ஒப்பாகும். அரனருளாலே ஆருயிர்கள் இம்முறையாகப் பாம்பு தோலுரிப்பதும், முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெயிப்படுவதும், நனவை மறந்து கனவிற்கெல்லுவதும் போற்சென்று ஆண்டுப்பயன் உழந்து மூண்டு பிறக்கும். உழத்தல் - அனுபவித்தல்.

(அ. சி.) அண்டசம் - முட்டையில் பிறப்பன. இரு பயன் - புண்ணிய பாவப் பயன்.

(11)

1.அரவதன். சிவஞானபோதம், 2.3-2.

"நாளநாள் . . . விடைகொண்டு மெய்கண்டநூல், போற்றிப்

பஃறொடை, வரி 40 - 4.

2094. உண்டு நரக சுவர்க்கத்தில் உள்ளன

கண்டு விடுஞ்சூக்கங் காரண மாச்செலப்

பண்டு தொடரப் பரகாய யோகியோற்

பிண்டம் எடுக்கும் பிறப்பிறப் ¹பெய்தியே.

(ப. இ.) ஆருயிர் இருவினைப்பயனைத் தூய்ப்பதன் பொருட்டுத் 'தூறக்கப்படாத உலைத் தூறந்து வெந்தூ துவரோடு இறக்கும்'. இறந்தால் இருவிசம்பு ஊறும். இருவிசம்பு - நரகசுவர்க்கம். நரகம் - துன்பவுலகு. சுவர்க்கம் - இன்பவுலகு. எறி ஆங்குள்ள இருவினைப்பயனையும் கண்டு உண்ணும். கண்டு உண்ணுதல்: அறிந்து நுகர்தல். அங்கெல்லாம் நுண்ணுடல் வாயிலாகச் செல்லும். ஆங்குள்ள நுகர்வுமுடிந்ததும் வேற்றுடம்பிற்புகும் அகத்தவத்தர்போல் ஏறிவந்து பிறக்கும். பிறந்தால் பிறப்பு இறப்பு உற்றுத்தடுமாறும்.

(அ. சி.) உண்டு - அநுபவித்து. கண்டு - அறிந்து. சூக்கம் காரணமாக சூக்கும தேவ வாயிலாக. பண்டு - பழைய வினை. பிண்டம் - சரூரம்.

(12)

2095. தானவ னாகிய தற்பரந்²தாங்கினோன்

ஆனவை மாற்றிப் பரமத் தடைந்திடும்

ஏனை யுயிர்வினைக் கெய்து மிடஞ்சென்றும்

வானும் நிலனும் புகுந்தும் வருந்துமே.

(ப. இ.) சிவமே நினைந்து சிவமாம் பெருந்திருப்பெற்ற சிவகுரு 'தானவனாகிய தற்பரந்தாங்கினோனாவன்' அவன் செவ்வுயிர்க்குப் பிறப்பிற்கு வாயில்களான ஆணவ கன்மமாயைகளை அறவே அகற்றிச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அடைந்து இன்புறுமாறு துணைபுரிந்து வேண்டுவன செய்தருள்வன். அவ்வுயிர் சிறப்பெய்திப் பேரின்பம் இம்மையே பெற்று வாயும் அவ்வுயிரே சிறப்புபிராகும். அச் செவ்வி வாயாத பிறப்புயிர் செய்வினைப்பயனைத் தூய்ப்பதற்கு இடமாகிய வான்சென்று துய்த்தும், பின் நிலவுலகத்தே வந்து பிறந்தும் வருந்தும். செவ்வுயிர் சிறப்புயிர் சோரப் பிறப்புயிர், இவ்வுலகில் வந்துபோம் எண். செவ்வுயிர் - பரி பக்குவம்எய்திய யுயிர். சிறப்புயிர் - இம்மையே அம்மை எய்திய செம்மையுயிர். இவ்வுயிரையே சூவன் முத்தன் என்ப. பேறெய்தும் நன்னெறியிற் புகாது பிறந்து இறந்து தடுமாறும் உயிர் பிறப்புயிர்.

(அ. சி.) தாங்கினோன் - அதிகாரி, புருடன், ஆனவை - ஆணவ முதலியவற்றை பரமத்து - முத்தியில், வினைக்கு - புண்ணிய பாவத்துக்குத் தக்கவாறு.

(13)

2096. ஞானிக்குக் காயஞ் சிவமே தனுவாமஞ்

ஞானிக்குக் காயம் உடம்பே யதுவாகும்

மேனிற்சும் போகிக்கு விந்துவும் நாதமும்

மோனிக்குக் காயமுப் பாழ்கெட்ட³முத்தியே.

1. இந்நிரைபி. சிவப்பிரகாசம், பொது - 34.

2. அவனேதானே. சிவஞானபோதம், 10.

3. சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 12.

(ப. இ.) ஞானத்திற் சரியை என்று சொல்லப்படும் அறிவிற் சூலத்தார்க்கு ஆண்டானாகிய சிவனே உடம்பாவன். அறிவின் நோன்பினர்க்கு அருளோன் உடம்பாவன். அறிவிற்செறிவினர்க்கு அன்னையும் அத்தனுமாகிய விந்துவும் நாதமும் உடம்பாகும். அறிவின் அறிவினராம் மோனிக்கு உடம்பொத்த உபநிலை முப்பாழ் என்று சொல்லப்படும் ஆணவம் கன்மம் மாயை மூன்றுங்கடந்த சிவபெருமான் திருவடிப்பேறே என்க. இந்நான்கும் முறையே அகவிடத்தார் ஆசாரத்தை அகலுதலும், தன்னை மறத்தலும், தன்னாமங்கெடுதலும், தலைவன்தான் தலைப்படுதலும் ஆகிய திருநெறி நான்மைத் திருவாகும். இக்குறிப்பு 'முன்னம் அவனுடைய நாமங்கேட்டாள்' என்னும் திருத்தாண்டகத் திருமறையுள் காண்க. 'மோனம் என்பது ஞானவரம்பு' என்ப. அதுவே அறிவின் அறிவாகும். அறிவின் அறிவு ஞானத்தின் ஞானம். மோனம்: முன்ஞானம் என்பதன் மரு2. முன்ஞானம் - முதன்மையான ஞானம்.

(அ. சி.) தநு - உல். அது - தநு. விந்துவும் நாதமும் - விந்து, நாதம், தநு. முப்பாழ் - ஆணவம், கன்மம், மாயை. முத்தி - மகா காரண உல்.

(14)

2097. விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே மிகுதனு

எஞ்ஞானத் தோர்க்குத் தனுமாயை தானென்ப

அஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கன்மந்¹தனுவாகும்

மெஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதனு மேவுமே.

(ப. இ.) ஆணவமாகிய ஒருமலம் மட்டும் உடையார் விஞ்ஞானத்தராவார். இவர்களை விஞ்ஞானாகவர் என்பார். இச் சொல் மேலறிவால் கட்டற்றவர் எனப் பொருள்தரும். அகவர் - கட்டற்றவர். இவர்கள் கன்மம் மாயை என்னும் இரண்டின் தொடக்கற்றவராவார். இவர்கட்குப் பிணிப்பாகிய உடம்பு ஆணவம் மட்டுமே. அதனால் ஆணவமே மிகுந்த உடம்பென்பார். உடம்பு - பிணிப்பு விஞ்ஞானத்தை அடுத்ததாகிய அஞ்ஞானத்தோர் இருமலக்கட்டுடையார் அவர்கட்கு ஆணவம் கன்மம் இரண்டும் பிணிப்பாகும். எஞ்சு ஞானம்: எஞ்ஞானம். குறைந்த ஞானத்தையுடைய மும்மலக்கட்டுடையார்க்கு ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமும் பிணிப்பாகும். திருவடியுணர்வு கைவரப் பெற்றோர்க்குச் சிவனடியே உடம்பு ஆகும். மெய்ஞ்ஞானம் என்பது எதுகைநோக்கி மெஞ்ஞானமென்றாபிற்று.

(அ. சி.) விஞ்ஞானத்தோர் - ஒரு மலமாகிய ஆணவமலம் உடையவர். எஞ்ஞானத்தோர் - எஞ்சு ஞானத்தோர், கன்மம் தவிர்ந்து எஞ்சியுள்ள ஆணவம், மாயை ஆகிய இரு மலமுடையவர். அஞ்ஞானத்தோர் - ஆணவம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மும்மலம் உடையவர்.

(15)

2098. மலமென்றுடம்பை மதியாத ஊமர்
தலமென்று வேறு தரித்தமை கண்டீர்
நலமென்றிதனையே நாடி யிருக்கிறீர்
பலமுள்ள காயத்திற் பற்றுமில் வண்டத்தே.

1. மெய்ஞ்ஞானந். சிவஞானபோதம், 8. 2 - 1.

" உரைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், 8 - 1.

(ப. இ.) மாயாகாரியமாகிய தம் உடம்பை மதிப்புக்குரிய பொருளென்று பலர் மதிப்பர். உண்மையாக நோக்கின் அவ்வுடம்பு பிணிப்புறுத்து மலமாகும். மலம் தள்ளத்தக்க பொருள். அதனால் உடம்பையும் மலம் என்று மதியாதவர் ஊமராவர். ஊமர் பேசும் வாய்ப்பு இல்லாதவர். மக்களாய்ப் பிறந்தும் மாவொத்துத் திரிகின்றனர். பிறப்பில் எண்பெருங்குற்றம் உளவென்ப. அவை வருமாறு :

"சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும்
கூனும் குறளு மமுஞ் செவிடும்
மாவும் மருளு முளப்பட வாழ்நர்க்
கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம்
பேதைமை யல்ல தூதய மில்லென
முன்னு மறிந்தோர் கூறின ரின்னும்.

(புறம். 28.)

இவ்வெண்பெரும் குற்றத்து ஊமும் ஒரு குற்றம் ஆகும். இவ்வுடம்பைச் சிறப்பாகக்கொள்ளும் தலமாகிய உறையுளென்று தங்கினமையையே நலமென்று. சிலர் நாடிபிரும்பர். அங்ஙனமிருந்தால், இங்குள்ள பலவேறு அண்டங்களில் வினைக்கூடாகிய பயனை நுகர்வதற்குத் தகுதியான உடம்பைப் பெறுவர். வேறு - சிறப்பு. இம்மை உடற்பிறவியின் பயன் அம்மையெய்துதலையென்றி மீண்டும் இம்மைபிற்பிறத்தலன்று.

(அ. சி.) தலம் ஒன்ற வேறு - வெவ்வேறு அண்டங்களில் பல வேறு வகைப்பட்ட உடல்களை.

2099. நல்ல வசனத்து வாக்கு மனாதிகள்

மெல்ல விளையாடும் விமலன் 1 அகத்திலே

அல்ல செவிசத்த மாதி மனத்தையும்

மெல்லத் தரித்தார் முகத்தார் பசித்தே.

(ப. இ.) தூய நினைவும் மொழியும் செயலும் உடையார் உள்ளம் திருவுள்ளமாகும். அவ்வுள்ளத்தின்கண் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நூங்கிய தூயோனாகிய சிவபெருமான் மெல்லநின்று விளையாடியருள்வன். உள்ளம் தூய்மை எய்துவது 'சிவசிவ' என்னும் தமிழ்மறையாலும் சிவனடியாரைப் பேணும் தவமுறையாலும் உண்டாம். அத்தகையோர் என்றும் 'செல்வன் கழலேத்தும்' செல்வராயிருப்பர். தூய நினைவும் சொல்லும் செயலும் உடையார் உள்ளத்தில் ஆண்டவன் விளக்கமுறான். அதனால் அவர்கள் என்றும் வறுமையுற்று மிக்க பசியினராய் மென்று தின்ன ஏதும் இரப்பினும் கிடையாராய்ப் பெருந்துன்பம் தாங்கியிருந்தாராவர். தரித்தார் - தாங்கியிருந்தார். வாக்குமனாதிகளைச் செலுத்துங் கருவிகள் மாயை ஆக்கமாகும். அக்கருவிகளைச் செலுத்தும் எழுத்துக்கள் வாக்காகும். அவ் வாக்குகளைச் செலுத்தும் தெய்வங்கள் இறைவன் திருவாணையாகும். கருவிகள் எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆள் என்பனவாகும். இவற்றை முறையே செலுத்தும் எழுத்துக்கள் ஒளி (விந்து,) மகரம், அகரம், உகரம், ஒலி (நாதம்) என்பனவாகும். இவற்றைச் செலுத்தும் தெய்வங்கள் முறையே ஆண்டான், அரன், அயன், அரி,

1.எண்ணில. சிவஞானபோதம், 4. 1 - 4.

அருளோன் என்ப. இக் குறிப்பே 'விமலன்மெல்ல அகத்தில் விளையாடுதல்' என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) நல்ல.....கள் - பரிசுத்தமான மனம் வாக்குக் காயம் உடையவர்களிடம். அல்ல...தே - ஐம்பொறி அடக்கமும் அந்தக்கரண சுத்தமும் இல்லாதவர் பசித்தமுகத்தை யுடையவர், அஃதாவது வருந்துவர்.

2. உடல் விடல்

2100. பண்ணாகுங் காமம் பபிலும் வசனமும்

விண்ணாம் பிராணன் விளங்கிய சத்தமும்

புண்ணாம் உலிற் பொருந்து மனத்தையும்

அண்ணாந்து பார்க்க அழியும் உடம்பே.

(ப. இ.) இனிமையமைந்த சொல்லையும், சிறந்த உயிர்ப்பு விளங்கிய செயலையும் இவற்றுடன் பொருந்தும் மனத்தையும் கொண்டுள்ளது துன்புக்கு உறையுளாகிய உடம்பு. அவ்வுடம்பகத்துத் தங்கும் உயிர் அவற்றின்வழி உலகிடைச் செல்லாது. அவற்றைக்கொண்டு மேனோக்கிப் பார்த்தல்வேண்டும். அஃதாவது சிவபெருமான் திருவடிபிணையினையே தூயவுள்ளத்துடன் நினைத்தலும் புகழ்தலும் போற்றலுமாகும். அங்ஙனம் செய்வார்க்கு அவ்வுடம்பின்கணுள்ள பற்று அப்பொழுதே அழியும். அண்ணாந்து: இஃதோர் அரிய வழக்குச் சொல்.

(அ. சி.) பண் - இனிமை. அண்ணாந்து பார்க்க - ஆராய்ந்து பார்க்க.

(1)

2101. அழிகின்ற வோருடம் பாகுஞ் செவிகண்

கழிகின்ற காலவ் விரதங்கள் தானம்

மொழிகின்ற வாக்கு முடிகின்ற நாடி

ஒழிகின்ற ஊனுக் குறுதுணை யில்லையே.

(ப. இ.) உடம்பைவிட்டு ஆருயிர் நூங்குங் காலத்துச் செவி கண் முதலிய உறுப்புகள் செயலற்று அழியும்.

அக்காலத்துப் புரியும் நோன்பினாலும் தானங்களினாலும் எவ்வகையான துணையும் அவ்வுடலினுக்கோ உயிரினுக்கோ வருவதில்லை. எனவே சிவபெருமானே உறுதுணையாவன். இவ்வுண்மை வரும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணரலாம்.

"உற்றா ராருளரோ-உயிர்

கொண்டு போம்பொழுது

குற்றா லத்துறை கூத்தனல் லால்நமக்கு

உற்றா ராருளரோ

(அப்பர், 4. 9 - 10.)

மேலும், திருவள்ளுவனாரும் 'நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை, மேற்சென்று செய்யப்படும்' என்றதங் காண்க.

(2)

2102. இலையா மிடையில் எழுகின்ற காமம்

உலையாய நெஞ்சத்து மூழ்கும் உளத்துத்

தலையாய மின்னுடல் தாங்கித் திரியுஞ்

சிலையாய சித்தஞ் சிவமுன் ¹நிடைக்கே.

(ப. இ.) இல்லையென்றே சொல்லும்படியான மிகவும் நுணுகிய இடையினையுடைய அழகமைந்த பெண்கள்பால் கொண்ட அளப்பருங் காமத்தால் நெஞ்சம் உலைவற்று மூழ்கித் துன்புறும் 'மற்றும் தொடர்ப்பாடெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல், 'உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை' (345) என்னும் உண்மையுணர்ந்தொழுகுவார் நெஞ்சத்தின்மையராவார். அவர்கள் உள்ளத்துத் தம்முடம்பு மின்னல்போன்று நிலையாது அகலும் என்பதே தோன்றும் தம்முடலைச் சுமையெனத் தாங்கித் திரிவர். அவர்களுடைய கல்லொத்த உறுதியான எண்ணமாகிய சித்தம் சிவபெருமானிடத்தே எத்திறத்தும் அழுந்திநிற்கும். அதனால் அவர்கள் சிறப்புபிராய்ப் பிறப்பற்றுப் பேரின்பம் உறுவர். சிலை - கல்; திண்மை. சிவமுன்னிடை - சிவத்தின் திருமுன். சுமை என்னுங் குறிப்பு உடலை இரவலாகத் தந்த இறைவன்பால் ஊறின்றி ஒப்புவிக்கும் ஒரு பெருங் கடமையை உணர்த்துவதாகும்.

(அ. சி.) இலையாமிடை - இல்லை என்று சொல்லும்படியான சிறுத்த இடை. சிலையாய - கல்போன்ற.

(3)

3. அவத்தைபேதம்(கீழாலவத்தை)

2103. ஐயைந்து மத்திமை யானது சாக்கிரங்

கைகண்ட பன்னான்கிற் கண்டங் கனாவென்பர்

பொய்கண் டிலாத புருட னிதயஞ்சுமுனை

மெய்கண் டவனுந்தி யாகுந்² துரியமே.

(ப. இ.) மத்திமையாகிய புருவநடுவின்கண் அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற்கருவி ஐந்து, வளி பத்து, அகப்புறக்கலன் நான்கு, ஆள் ஒன்று ஆகிய இருபத்தைந்து கருவிகளும் தொழிற்படும். இந்நிலை நனவு நிலையாகும். கண்டத்தின்கண் வளிபத்து, அகப்புறக்கலன் நான்கு ஆகப் பதினான்கு கருவிகளும் தொழிற்படும். இந்நிலை கனவுநிலையாகும். நெஞ்சத்தின்கண் எண்ணமும் ஆளும் என்னும் இரண்டு கருவிகள் தொழிற்படும். இந்நிலை உறக்கநிலையாகும். கொப்பூழின்கண் நிலைத்தவனாகிய ஆள் தொழிற்படும். இந்நிலை பேருறக்கநிலை. பேருறக்க நிலையெனினும் துரிய நிலையெனினும் ஒன்றே. 'பொய்கண்டிலாத புருடன்' என்பது ஏனைய புறக்கருவிகளும், அகப்புறக் கருவிகளும்போல் தொழிற்படுங்கால் தொடர்ப்படும் ஏனைக்காலங்களில் விடப்படும்

1. முத்தணி. 8. திருப்பொற்கண்ணம், 10.

" ஐந்துபே 12. தடுத்தாட்கொண்டபுராணம், 106.

2. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

வருவதன்றி என்று நூங்காது இணைந்தே நிற்பதென்பதாகும். மெய்கண்டவன் - நிலைத்தவன்; புருடன் நனவின்கண் அறிதற்கருவியாலும் செய்தற்கருவியாலும் கொள்ளப்படும் புலன்கள் (நிலம்) பத்தும் இத் திருப்பாட்டின்கண் குறிக்கப்படவில்லை. கருவிகள் சொல்லப்படவே கருவிகளின் தொழிற்பாடும் அவற்றினுக்குரிய நிலமாகிய பொருள்களும் தாமே போதருமென்னுந் திருவுள்ளத்தால் ஓதாராயினார். எனவே நனவிற் கருவி முப்பத்தைந்து என்பதுடன் ஈண்டு ஓதிய இருபத்தைந்தென்பது மாறுபாடன்மை உணர்க உணரவே, ஈண்டுங் கொள்ளவேண்டுவன (2160) முப்பத்தைந்தென்பதேயாம். மேலும் கழீநோக்கும் பாடாகிய கழீநாலவத்தை என்பதனால் ஆண்டு இப் புலன்கள் மெத்தென்று நிகழ்வதுணைமையின் அங்கனம் ஓதினாரென்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஐயைந்து-25 தத்துவங்கள்; நிலம் முதல், புருடன் வரை. மத்திமை - புருவ நடு. பன்னான்கு - அந்தக் கரணம் நான்கும் வாயு பத்தும். புருடன்- ஆன்மா. உந்தி - கொப்பூழ்.

(1)

2104. முப்பதோ டாறின் முதல்நனா ஐந்தாகச்

செப்பதி னான்காய்த் திகழ்ந்திரண் ¹டொன்றாகி

அப்பதி யாகும் நியதி முதலாகச்

செப்புஞ் சிவமூறாய்த் தோந்துகொள் ளுரே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவரமெய் (2139) ஆறாறாகிய முப்பத்தாறனுள் ஒன்றித் தொழிற்படும் ஆருயிர் நாளும் ஐம்பாடு எய்தும் அவற்றுள் முதல் நிலையாகிய நனவுநிலை ஐவகைப்படும். அவை, நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவில் உறக்கம், நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. அந் நனவில் நான்கு வருமாறு: நனவிற்கனவு, நனவின் உறக்கம், நனவிற் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. அந் நனவில் மூன்று வருமாறு: நனவில் உறக்கம், நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. அந் நனவில் இரண்டு வருமாறு: நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. அந் நனவில் ஒன்று: உயிர்ப்படங்கல். 'இரண்டு ஒன்று' என்பதனைக் கூட்டி மூன்றாகவும் தனித்தனியே இரண்டாகவும் ஒன்றாகவும் கொள்ளப்பட்டன. மண் முதலாகச் சிவமெய்யூறாகக் கூறப்படும் மெய்கள் முப்பத்தாறு. முதல்-மண். இவையனைத்தும் பதியாகிய சிவபெருமானின் திருவாணையாகும். திருவாணை - நியதி; யாப்புறவு. திருவாணை என்பது இம்மெய்கள் ஒழுங்காக நடைபெறும் நியதியாகும்.

(அ. சி.) முதல் நனா ஐந்தாக - சாக்கிரம் முதல் ஐந்து வகையாக. அதில் நான்கு - சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு. சொப்பனம், சுமுத்தி, துரியம், துரியாதீதம். இரண்டு - துரியம் துரியா தீதம். ஒன்று - துரியாதீதம்.

(2)

2105. இந்திய மூரைந் தூரைந்து மாத்திரை

மந்திர மாய்நின்ற மாருதம் ஈரைந்தும்

அந்தக் கரணம் ஒருநான்கும் ஆன்மாவும்

பந்தவச் சக்கரப் பாலது வாகுமே.

1. அறிதரு. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 3.

(ப. இ.) பருவடல் நுண்ணுடல் கூறுகளைக் கூறுங்கால் அறிதற் கருவியாகிய ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் செவி, மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் பொறிகள் ஐந்தும்; செய்தற்கருவியாகிய பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், கழித்தல், (களித்தல்) இன்புறல் என்னும் புலன்களை நிகழ்த்தும் நாக்கு, கால், கை, எருவாய், கருவாய் ஐந்தும் ஆகிய இந்திரியம் பத்தும்; அவற்றால் கொள்ளப்படும் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஐந்தும்; பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், கழித்தல், இன்புறல் ஐந்தும் மாத்திரையாகும். அறிவு வளியாகிய உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று ஆகிய வளி ஐந்தும், தொழில் வளியாகிய தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று, இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று ஆகிய வளி ஐந்தும் கூடி வளி பத்தாகும். இவ் வளி 'மந்திரமாய் நின்றமாருதம் ஈரைந்து' என ஒதப்பெற்றது அந்தக்கரணமெனினும் அகப் புறக்கலன் எனினும் ஒன்றே. அவை, எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என நான்காகும் இவற்றைச் சித்தம், மனம், அகங்காரம், புத்தி எனவும் கூறுப. ஆன்மா என்று சொல்லப்படும் ஆன் ஒன்று ஆக முப்பதைந்து என்ப. சக்கரம் - உடல். பிறப்பு சக்கரம்போல் மாறிமாறிச் சூழன்று வருதலால் உடல் சக்கரம் எனப்பட்டது.

(அ. சி.) இந்தியம் ஈரைந்து - கன்மேந்திரியம் ஐந்து; ஞானேந்திரியம் ஐந்து. ஈரைந்து மாத்திரை - வசனாதி ஐந்து; சத்தாதி ஐந்து. மாருதம் ஈரைந்து - வாயுக்கள் பத்து. சக்கரம் - சரீரம்.

(3)

2106. பாரது பொன்மை பசுமை யுடையது

நரது வெண்மை செம்மை நெருப்பது

காரது மாருதங் கறுப்பை யுடையது

வானகந் தூம மறைந்துநின் 1றார்களே.

(ப. இ.) ஐம்பெரும் பூதங்களின் நிறங்கள் வருமாறு: நிலத்தின் வண்ணம் பொன்மை; அது மினுமினுப்பாகிய பசுமையுடையது. நரின் வண்ணம் வெண்மை. நெருப்பின் வண்ணம் செம்மை. நெருப்பையும் மழையையும் துணைநின்ற செலுத்தும் காற்றின் வண்ணம் கறுமை. வானத்தின் வண்ணம் புகைமை. இவ்வைந்தனுள் நிலம், நூர், நெருப்பு மூன்றும்

வெளிப்படத் தோன்றுவன. காற்று தொழிலால் புலனாவது வானம் உய்த்துணர்வால் புலனாவது. அதனால் வானத்தை மறைந்து நின்றார் என ஓதினர். மேலும் வானம் ஏனைநான்கு பூதங்களுடனும் விரவி அவற்றிற்கு இடம்கொடுத்து மறைந்துநிற்பது என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) காரறு - குற்றமற்ற. ஐந்து பூதங்களின் நிறம்:- பார் - பொன்மை. நர் - பசுமை. த் - வெண்மை, செம்மை. வாயு - கறுப்பு. ஆகாயம் - புகை.

(4)

2107. பூதங்கள் ஐந்தும் பொறியவை ஐந்துளும்

ஏதம் படஞ்செய் திருந்த புறநிலை

ஓது மலங்குண மாகுமா தாரமோ

டாதி யவத்தைக் கருவிதொண் ணூற்றாரே.

1. மண்புனல். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 17.

(ப. இ.) பூதம் ஐந்தும், பொறி ஐந்தும், குற்றம் எய்துமாறு இருந்த புறநிலைக்கருவிகள் என்ப. இவற்றால் நிகழும் குணம் செயல்கள் மலங்காரணமாகும். இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு விரிந்த கருவிகள் அறுபது, ஆகக் கருவிகள் தொண்ணூற்றாறு என்ப.

கருவிகள் அறுபது வருமாறு :

கூறு

நிலம் : மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை ஆக

5

நர் : நர், குருதி, மூளை, கொழுப்பு, வெண்ணீர் ஆக

5

த் : ஊண், உறக்கம், உக்கு, உணுறைவு, மடி ஆக

5

வளி : ஓடல், இருத்தல், நடத்தல், கிடத்தல், தத்தல் ஆக

5

வெளி : வெகுளி, இவறன்மை, மயக்கம், செருக்கு, பொறாமை ஆக

5

செய்தற்கருவி : பேசல், நடத்தல், உழைத்தல், கழித்தல்,மகப்பெறுதல் ஆக

5

அறிவுவளி : உயிர்த்தொற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று,ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று ஆக

5

தொழில்வளி : தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று,கொட்டாவிக்காற்று,இமைக்காற்று, வங்கற்காற்று ஆக

5

நாடி : இடப்பால்நரம்பு, வலப்பால்நரம்பு, நடுநரம்பு,இடக்கண்நரம்பு, வலச்செவிநரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு, இடச்செவிநரம்பு, வலக்கண்நரம்பு,கருவாய்நரம்பு,எருவாய்நரம்பு ஆக

10

ஓசை : நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை,செவியோசை ஆக

4

முப்பற்று : பொருப்பற்று, புதல்வாப்பற்று,பொய்யுலகப் பற்று ஆக

3

முக்குணம் : அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல் ஆக

3

(அறுபது)60

உடனுறைவு - ஆண்பெண் சேர்க்கை. பொய்யுலகு - தோன்றி யொடுங்கும் நிலையில்லாத உலகு.

(அ. சி.) ஏதம் - குற்றம். கருவி - தத்துவம்.

(5)

2108. இடவகை சொல்லில் இருபத்தஞ் சாணை

படுபர சேனையும் பாய்பரி ஐந்தும்

உடையவன் மத்திமை யுள்ளுறு நால்வர்

அடைய நெடுங்கடை ஐந்தொடு நான்கே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் ஐம்பாடு எய்தும் இடவகைகள் ஐந்தென்ப. அவை: நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம்,

உயிர்ப்படங்கல் என்ப. இவற்றுள் உயிர்ப்படங்கல் ஒழித்து ஒழிந்த நான்கினும் உள்ள கருவிகளை

உருவகமாக ஒதியருளுகின்றனர். இருபத்தைந்து கருவிகள் யானையை ஒக்கும். பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல்,

கழித்தல், இன்புறலின் கருவிகள் விரைந்து செல்லும் காலாட்களாகும். ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பனவற்றை

மேற்கொள்ளும் கருவிகள் ஐந்தும் மிகவிரைந்து செல்லும் பாய்பரிகளாகிய குதிரைகளாகும். மிடற்றோசையுள்ளிட்ட ஓசைகள் நான்கும் அமைச்சரை ஓக்கும். இந் நான்கும் மடங்குதலே அப்பால் நிலையாகும். ஓசை நான்கு: நுண்மை, நினைவு, மிடறு, செவி என்ப.

(அ. சி.) இருபத்தஞ்சாணை - இருபத்தைந்து தத்துவங்கள். படுபரசேனை - வசனாதி ஐந்து. பாய்பரி ஐந்து - சத்தாதி ஐந்து. நால்வர் - நாலு வாக்கு. அடைய - மடங்க. கடை - வாயில்.

(6)

2109. உடம்பும் உடம்பும் உடம்பைத் தழுவி

உடம்பிடை நின்ற உபிரை அறியார்

உடம்பொ டுபிரிடை ¹நட்பறி யாதார்

மடம்புகு நாய்போல் மயங்குகின் றாரே.

(ப. இ.) பிறப்புக்காலந் தொட்டு ஓடுக்ககாலம் வரை மாறாதிருக்கும் நுண்ணுடல் ஓய்வின்றி வருந்தும் உடம்பாபிற்று. உடம்பும் - வருந்தும். அவ் வுடம்பு இருவினைக்கூடாக அடுத்தடுத்துப் பிறந்திருக்கும் பருவுடலைத் தழுவி இவ் விருவுடம்புகளினுள்ளும் இவற்றிற்கு வேறாக ஓர் உயிர் உண்டு. அவ் வுயிர் இவற்றைக் கருவியாகக்கொண்டு உலகியற் பற்றற்றுச் சிவபெருமான் திருவடிப் பற்றுற்றுப் பெருவாழ்வு எய்துவதற்குச் சிவபெருமான் கொடுத்தருளினன். இவ் வுண்மை உணர்வதே உடம்பொடு உபிருக்குள்ள நட்பினை உணர்தலாகும். இதனை யறியாதார் தமக்கு வேண்டிய இறைச்சி எலும்பு முதலியன என்றுமில்லாத சைவர் இருந்துவாழ் மடத்தில் புகுந்து மயங்கும் நாய்போன்று மயங்குகின்றார். மடம் - சைவர்வாழ்வீடு. இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகளின் அருண்மொழியான் உணரலாம். அது வருமாறு:

"மிக்க செவ்வ மனைகடொறும் விளைவு மின்பம் விளங்குவன

பக்க நெருங்கு சாலைதொறும் பபில்சட் டறங்கள் பல்குவன

தக்க வணிகொண் மடங்கள்தொறும் சைவமேன்மை சாற்றுவன

தொக்க வளங்கொள் இடங்கள்தொறும் அடங்கநிதியம் தோன்றுவன."

- 12. சேரமான், 3.

(அ. சி.) உடம்பும் உடம்பு - வருந்தும்.

(7)

2110. இருக்கின்ற வாரொன் றறிகிலர் ஏழைகள்

முருக்கு மசபையை மாற்றி முகந்து

கருக்கொண்டு காமாரி சார முகந்தோந்து
உருக்கொண்டு தொக்க உடலொழி யாதே.

1. குடம்பை. திருக்குறள், 338.

" கட்டு. சிவஞானபோதம், 2. 1 - 1.

2. மைம்மா. அப்பர், 4. 84 - 10.

(ப. இ.) உண்மையறிவில்லாத கோழையர் உடம்பகத்துத் தங்கியிருக்குந் தம் தன்மையை உணரமாட்டார். இவ் வுடம்பினையே சிவநினைவால், திருவெண்ணூறு சிவமணி பூணலால், சிவனடியாராகிய நடமாடுந் திருக்கோவில்களைச் சிவனெனவே தேறி வழிபடலால் மாற்றிச் சிவவுடலாக அமைத்துக் கொள்ளலாம். அங்ஙனம் அமைத்துக்கொண்டால் பிறப்பு இறப்புகளை அறுக்கும் பெருமறை 'சி'கரமாகும். இதனைப் பேசாமறை என்பர். இப் பேசாமறையே 'அசபை என' ஓதப்பெற்றது. அதனால் இறப்பு பிறப்புகளை ஒழிக்கலாம். அசபை - செபிக்கப்படாதது; தனியே ஒலிக்கப்படாதது. காமனை ஒடுக்கியவன் காமாரி. அவன் திருவடியைச் சாரக் காரணமாகிய நன்மையமைந்த நன்னெறி நான்மையினைக் கருவாகக்கொண்டு அவற்றின் வாபிலாக அவன் திருவடியைத் தோந்து தொழுதால் சிவவருக்கொண்ட வுடல் அழியாது. திருவடிக்கீழ் இருக்கலாம். சிவவுடல் - திருவருள் உடல்.

(8)

2111. ஒளித்திட் டிருக்கும் ஒருபதி னாலை

அளித்தனன் என்னுள்ளே ஆரியன் வந்து

அளிக்குங் கலைகளி னாலறு பத்தும்

ஒளித்திட்டு வைத்தான் ஒடுங்கிய ¹சித்தே.

(ப. இ.) ஆருபிர்தோறும் 'விறகில்தீயின் நன்பாலிற்று நெய் போல், மறைய நின்றுளனாகிய மாமணிச் சோதியான்' ஒளித் திட்டிருக்கும் ஒருபதி என்று ஓதப்பெற்றனன். அவன் அருளிய பொருளும் நெறியும் நந்நான்கு என்ப. அவை முறையே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனவும், சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு எனவும் கூறப்படும். இவற்றை அளித்தருளினன். என்னுள்ளே ஆரியன் என்னும் ஆசானாய் எழுந்தருளினன். ஆரியன்: நிறைந்தவன். ஆர்தல் - நிறைதல். இதுவே ஆன்றவன் சான்றவன் எனவும் வழங்கப்பெறும். அத்தகைய சிவகுருவானவர் உள்ளிருந்து உணர்த்தும் கலைகள் அறுபத்துநான்கு. அக் கலைகளின் வாபிலாக எண்ணத்தின் கருவியாகிய சித்தம் சிவன் திருவடியையன்றி வேறொன்றும் எண்ணாது ஒடுங்குமாறு செய்தருளினன். திருவடிப்புகலில் அடங்கியிருக்குமாறும் அருள்புரிந்தனன். ஒளித்திடுதல் - அடங்குதல். ஒரு பதி: ஒப்பில்லாத இறைவன்.

(அ. சி.) பதினாலை - பதினான்கு நூல்களை. ஆரியன் இயற்கெனவே உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிவன்.

கலைகளின் நாலு அறுபத்து - 64 கலைகள்.

(9)

2112. மண்ணினில் ஒன்று மலர்நூரு மங்காகும்

பொன்னினில் அங்கி புகழ்வளி யாகாயம்

மன்னு மனோபுத்தி யாங்காரம் ஓரொன்றாய்

உன்னின் முடிந்ததொரு பூத²சயமே.

1. சுழிந்தகங்கை. சம்பந்தர், 1. 53 - 6.

" தளங்கிளரும். அப்பர், 6. 73 - 9.

2. சுவையொளி. திருக்குறள், 27.

" அல்லல். திருக்குறள், 245.

" மனோபுத்தி. சிவஞான, 4. 1 - எடுத்துக்காட்டு.

(ப. இ.) மண்ணும், அதனில் பொருந்தி விரிந்து இருக்கும் நூரும், பொன்போற் காணப்படும் தூயும், புகழ்மிக்கதாகிய வளியும், புகல்மிக்கதாகிய வானமும், நிலைபெற்றுள்ள மனம், இறுப்பு, எழுச்சி ஆகிய எட்டும் அவ்வவற்றின் தன்மையுடன் ஓரொன்றாய் நினைத்து உண்மை ஓர்ந்தால் பூதவெற்றி நிறைவுற்றதென்க. பூதவெற்றி எனினும் பூதசுத்தி எனினும் ஒன்றே. பூதமுறைபினை வரும் புறப்பாட்டானும் உணர்க:

"மண்டிணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசம்பும்

விசம்புதைவரு வளியும்

வளித்தலைஇய தூயும்

தீமுரணிய நூரு மென்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்."

(புறம், 2.)

இப் பாட்டுத் தலைச்சங்கப் பாட்டென்ப.

ஆசிரியர் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் கூறுவது வருமாறு:

"நிலந்தீ நூர்வளி விசம்போ டைந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்."

(தொல். பொருள். மரபு, 89)

(அ. சி.) உன்னின் - ஆராயின்.

(10)

2113. முன்னிக் கொருமகன் மூர்த்திக் கிருவார்

வன்னிக்கு மூவர் வதுவைக்கு நால்வர்

கன்னிக்குப் பிள்ளைகள் ஐவாழ னாளில்லை

கன்னியைக் கன்னியாகக் காதலித்¹தானே.

(ப. இ.) ஐம்பூதங்களுள் முதற்கண் நிற்பது வானம் இதன்கண் விளங்கும் பண்பு ஓசை ஒன்றே. அவ் வொன்றும் ஒருமகன் என ஓதப்பெற்றது. அதுபோல் வனியாகிய காற்றின்கண் நிற்பன ஓசை ஊறு என்னும் இரண்டுமேயாம். தூபினிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி என்னும் மூன்றாமாம். நூரினிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை என்னும் நான்காமாம். கன்னியாகிய நிலமகனிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் (1049) ஐந்துமேயாம் சிவபெருமானுடைய உன்னித்துப் பொருந்தும் உன்முகத்தின் முன்னாட்களில் இவை இங்ஙனம் கலந்து விரிவு எய்துவதில்லை. கன்னியாகிய மாமாயைத் தன் வைப்பாற்றற் கன்னியேயாகச் சிவபெருமான் காதலித்தருளினன். அதனால் இவ்வலகம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. வைப்பாற்றல்: விட்டு நூங்கும் சத்தி; பரிக்கிரக சத்தி.

(அ. சி.) முன்னிக்கு - ஆகாயத்துக்கு. ஒரு மகன் - ஓசை ஒன்று. மூர்த்திக்கு - வாயுவுக்கு. கிருவார் - ஊறு, ஓசை. வன்னிக்கு மூவர் - தூக்கு ஊறு, ஓசை, ஒளி. வதுவைக்கு நால்வர் - நூருக்கு ஊறு, ஓசை, ஒளி, சுவை.

1. குறிகள்வச். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 18.

" மின்னூருவை. அப்பர், 6. 54 - 5.

கன்னிக்கு ஐவர் - மண்ணுக்குச் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம். முன்னாள் - படைப்பிற்கு முன். கன்னியை - மாயையை. கன்னியா - முதற் காரணமாகக் கொண்டு. காதலித்தார் - உலகைப் படைக்க நினைத்தார் ஈசன்.

(11)

2114. கண்டகன வைந்தும் கலந்தன தானைந்து

சென்றுண்ட நான்கும் ஒருங்கே உணர்ந்தபின்

பண்டைய தாகிப் பரந்த வியாக்கிரத்து

அண்டமுந் தானாய் அமர்ந்துநின் ¹றானே.

(ப. இ.) கனவின் உண்டாகும் நிலைகள் ஐந்து. கலந்துள்ள மெய் வாய் கண், மூக்குச் செவி என்னும் புலன்கள் (இந்திரியங்கள்) ஐந்து. அகப்புறக் கலன்களாகிய எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கு. இவற்றின் உண்மைத்தன்மைகளைத் திருவருளால் உணர்ந்தபின் தொன்மையதாய் அண்டமெங்கணும் பரந்துள்ள புலிபோன்ற பாய்ச்சலும் பற்றும் உள்ள இடையறாத வேக நடைவாய்ந்த மனம் சிவபெருமான் திருவடக்கூழ் அடங்கிற்று. அங்ஙனம் அடங்கப் பெற்ற மனம் உடையோன் அத் திருவடையே விரும்பி நின்றான். வியாக்கிரம் - புலி.

(அ. சி.) கனவு ஐந்து - சொப்பனத்தில் உண்டாம் அவத்தைகள் ஐந்து. கலந்தன தான் ஐந்து - இந்திரியம் ஐந்து. உண்ட நான்கு - அந்தக் கரணநான்கு. பரந்த வியாக்கிரத்து - விரிந்த மனத்தால்.

(12)

2115. நின்றவன் நிற்கப் பதினாலிற் பத்துநுத்து

ஒன்றிய அந்தக் கரணங்கள் நான்குடன்

மன்று கலந்த மனைவாழ்க்கை வாதனை

கன்றிய கண்டத்திற் கண்டான் கனவதே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு நின்றார் நிற்க. அங்ஙனம் நிலலாதாரணைவரும் இருவகைப் பொறிபத்தும் கலன் நான்குமாகிய பதினான்கில் பொறி பத்தையும் விட்டுப் பொருந்திய எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் அகப்புறக்கலன் நான்குடன் புறத்து மனை வாழ்க்கையின்கண் பபின்றுவந்துள்ள பசைத்தொடர்பால் கழுத்தினிடத்தில் கனவுகண்டனர். வாதனை - பசை.

(அ. சி.) மன்று - உலகம். மனைவாழ்க்கை - உலக வியாபாரம். கண்டத்தில் - சொப்பனாவத்தையில்.

(13)

2116. தான மிழந்து தனிபுக் கிதயத்து

மான மழிந்து மதிசெட்டு மாலாகி

ஆன விரிவறி யாவவ் வியத்தத்தின்

மேனி யழிந்து சுழுத்திய ²தாகுமே.

1. விண்டார். அப்பர், 4. 112 - 7.

2. வருங்குண. சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 7.

" ஆனமுதலில். நல்வழி, 25.

(ப. இ.) கனவின் நிலைக்களமாகிய கண்டத்தைவிட்டுக் கழிற்றங்கி நெஞ்சத்திடத்துத் தனியே புகுந்து உலகியற் பெருமையும் அறிவும் அழிந்து உயிர்நிற்கும். ஆங்கு அவ் வுயிர்க்கு மயக்கம் ஒன்றுமே உள் நிற்கும். அங்கு அமைதி ஆட்சி அமுந்தல் என்னும் மூன்று குணமும் வெளிப் படாது அடங்குநிலை அவ்வியத்தம். அதனையே விரிவானது அறியாத அவ்வியத்தம் என்று ஓதப்பெற்றது. இந் நிலையே உறக்க நிலையாகும். உறக்கம் - சுழுத்தி.

(அ. சி.) தானம் - கண்டத் தானம். மாலாகி - மயங்கி. அவ் வியத்தம் - மூலப்பகுதி.

(14)

2117. சுமுனையைச் சேர்ந்துள மூன்றுடன் காட்சி

கெழுமிய சித்தம் பிராணன்றன் காட்சி

ஓழுகக் கமலத்தின் உள்ளேபிருந்து

விழுமப் பொருளுடன் மேவிநின்¹ றானே.

(ப. இ.) உறக்க நிலைக்களமாகிய நெஞ்சத்தின்கண் எண்ணமும், உயிர்ப்பும், ஆளும் ஆகிய மூன்று கருவிகளும் தொழிற்படும். பேருறக்க நிலைக்களமாகிய கொப்பூழின்கண் உயிர்ப்பும் ஆளும் ஆகிய இரண்டு கருவிகள் தொழிற்படும். உயிர்ப்படங்குதலாகிய மூலத்திடத்து ஆள் மட்டும் தொழிற்படும். இங்கு ஆருயிர் ஆள் என்னும் கருவியுடன் கூடி மூலப்பகுதி என்னும் திரிபுணர்ச்சிப் பண்பை நுகர்ந்துகொண்டிருக்கும். இவ் வண்மை அவ் வுயிர் விழித்தெழுந்தபின் இன்புறத்துபின்றேன் என மொழிவதால் உணரலாம். அவ்வியத்தமாகிய மூலப்பகுதி மாறுபாட்டுணர்வைச் செய்யுமென்னும் உண்மை வரும் சித்தியார் திருப்பாட்டா னுணர்:

"சித்தமாம் அவ்வியத்தம் சிந்தனை யதுவும் செய்யும்

புத்தியல் வியத்தில் தோன்றிப் புண்ணிய பாவம் சார்ந்து

வத்துநிச் சயமும் பண்ணி வருஞ்சுக துக்க மோகப்

பித்தினின் மயங்கி ஞானக் கிரியையும் பேணி நிற்கும்."

(சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 8.)

சிந்தனை - ஈண்டு ஏற்புழிக் கோடலால் திரிபுணர்வின் மேற்று. விழுமப்பொருள்: மூலப்பகுதியாகிய பெருமைப் பொருள்.

(அ. சி.) காட்சி - வியாபாரம். கமலம் - நாபிக்கமலம். விழுமம் மேன்மையான.

2118. தானத் தெழுந்து தருக்குந் துரியத்தின்

வானத் தெழுந்துபோய் வையம் பிறகிட்டுக்

கானத் தெழுந்த கருத்தின் தலைபிலே

ஊனத் தவித்தைவிட் டீமனின் றானே.

(ப. இ.) பேருறக்கமாகிய துரியத்தின்கண் ஆருபிர் எழுந்து தருக்குறும். உள்ளமானது எழுந்து உலகம் பின்னிடும்படியாக வேகமாகச் செல்லும்.

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

சென்று ஓசையுடன் மூலத்திடத்து ஊமனாகிய ஆருபிர் குறைவுடைத்தாகிய அறியாமைப் பண்பைச் செய்யும் மூலப் பகுதியின் செயலையும் விட்டு அம் மூலப்பகுதியுடன் மட்டும் தனித்து நிற்கும். ஆருபிர்: உயிர்ப்பு; பிராணவாயு.

(அ. சி.) வானத்து - உள்ளத்தினால். கருத்தின் தலை - மூலாதாரம். ஊமன் - ஆன்மா.

2119. ஊமை யெழுத்தொடு பேசும் எழுத்துறில்

ஆமை யகத்தினில் அஞ்சும் 'அடங்கிடும்

ஓமய முற்றது வள்ளொளி பெற்றது

நாமய மற்றது நாமறி யோமே.

(ப. இ.) ஊமை எழுத்தென்பது பேசா எழுத்து. அஃதாவது 'ம்'. மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரைச் சார்ந்தன்றி ஓலியா. அதனால் அவை ஊமை எழுத்தெனப்படும். இம் மகாரம் ஓமொழியின்கண்ணுள்ளது. பேசும் எழுத்து அகர உகரங்கள். இந்த அகர உகரங்கள் மகரத்தொடு பொருந்தில் 'ஓம்' என்று ஆகும். இவற்றுள் அ ஆற்றலையும் உ அறிவையும் குறிக்கும். ஆற்றல் - சத்தி. அறிவு - சிவம். ஆமையானது தனக்கு இடர் நேருங்கால் காவிரண்டு கையிரண்டு முகமொன்று ஆகிய ஐந்துறுப்புக்களையும் உள்ளடக்கிக் கொள்ளும். ஏனைய நேரத்து வெளிப்படுத்தி நல்லபுரியும். அதுபோல் ஆருபிரும், இவ் ஓமொழிச் சிறப்பால் ஐந்துறுப்பையும் துமைக்கண் அடக்கி நன்றின்பால் உய்த்து நலம்புரியும். அக் காலத்து அவ் வுபிர் ஓமொழி வயமாக நிற்பதால் தன்னறிவாகிய சிற்றறிவு அகன்று நிற்கும். இதுவே நாமயமற்ற நன்னிலையாகும். நாம் மயம்: நாம் என்னும் தன்மை. இப் பொருளே பயக்கும் குறிப்புத் 'தன்நாமங் கெட்டாள்' என்னும்

திருமறைத் திருப்பாட்டின் கண்ணும் காணலாம். 'ஊமை எழுத்தென்பதை ஓங்கார வடிவமாகிய பஞ்சமை வாக்கெனவும், பேசுமெழுத்து வைகரிவாக்கு எனவும்' கொண்டு அதற்கியையப்பொருள் கூறுவாரும் உள்ளீர்.

(அ. சி.) ஊமை எழுத்து - ம் (மலம்). பேசும் எழுத்து - அ, 2 (சத்தி சிவம்). ஆமை - ஆமைபின் ஐந்து உறுப்புகள் அடங்குதல்போல. ஓமயம் - ஓம் மயம். நாமயம் - தற்போதம்.

(17)

2120. துரிய மிருப்பதுஞ் சாக்கிரத் துள்ளே

நரிகள் பதினாலு நஞ்சுண்டு செத்தன

பரிய புரவியும் பாறிப் பறந்தது

துரிய மிறந்திடஞ் சொல்லவொண் ணாதே.

(ப. இ.) பேருறக்கமாகிய துரியமிருப்பது நனவாகிய சாக்கிரத் துள்ளேயாம். நரிகள் என்று சொல்லப்படும் அறிதற்கருவி ஐந்தும், செய்தற்கருவி ஐந்தும், அகக்கலன்கள் நான்கும் கூடிப் பதினான்கென்ப. இக் கருவிகள் பதினான்கும் ஆருபிர் புறத்துப் பரவாமையான் நுகர்ச்சியின்றி நஞ்சுண்டது ஒத்து அடங்கின. அப் பொறிகள் புலன்கொள்ளும் புலன்கள் பத்தும் குதிரையை ஒத்துத் தொடர்வின்றிப் பறந்தது.

1. ஒருமையுள். திருக்குறள், 126.

உயிர்ப்படங்கலாகிய துரியாதீதத்து நிகழும் நிலையில் இன்ப நிலையினை இன்னதன்மைத்தென்று சொல்ல ஒண்ணாதென்க. துரியாதீத நிலை - அப்பால்நிலை.

(அ. சி.) நரிகள் பதினாலு - கன்மேந்திரியம் ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, அந்தக் கரணம் நான்கு பரிய புரவி - வேகமாய்ச் செல்லும் ஓசை முதலிய ஐந்து. துரியம் இறந்த இடம் - துரியாதீதம்.

(18)

2121. மாறா மலமைந்தான் மன்னு மவத்தையின்

வேறாய மாயா தநுகர ணாதிக்கிங்கு

ஈறாக தேஎவ் வுபிரும் பிறந்திறந்து

ஆறாத வல்வினை யாலடி யுண்ணுமே.

(ப. இ.) ஆருபிர்கள் திருவடிப்பேறு எய்துங்காறும் விட்டு நூங்காது ஒட்டிநிற்கும் மலம் ஐந்தும் மாறாமலம் எனப்பட்டன. இவை ஆருபிர்களின் ஐம்பாட்டினும் உடன்றிற்கும். இவை நூங்காமையால் மாயாகாரியமாகிய உடல் கலன் முதலியவற்றை இன்னும் வேறாகப் பெறுதல் வேண்டும். ஆகையால் உடம்பின் ஈறு எய்துவதற்கில்லை. அதனால்

எத்தகைய வுயிரும் பிறந்து இறந்து ஆறாத வல்வினையால் அடியுண்டு துன்புறும். ஆறாத - துய்த்துக் கழியாத அடியண்ணும் - துன்புறும். ஆறாத என்பது ஆறாத என எதுகை நோக்கித் திரிந்தது.

(அ. சி.) மாறாமலமைந்தான் - ஐந்து மலங்களும் நூங்காதவன்.

(19)

2122. உண்ணுந்தன் லுடாடா தூட்டிடு மாயையும்

அண்ணல் அருள்பெற்ற முத்திய தாவது

நண்ண லிலாவுயிர் ஞானத்தி னாற்பிறந்

தெண்ணுறு ஞானத்தின் நேர்முத்தி ¹எய்துமே.

(ப. இ.) நுகர்விக்கப்படவேண்டிய மாயாகாரியங்கள் திருவருள் எய்துங்காறும் ஊட்டாது கழியா. சிவபெருமான் திருவருள் பெறுவது வுட்பேறாகும். மாயையை நண்ணுதலில்லாத உயிர்கள் பிறப்பு எய்தினும் அப் பிறப்பு திருவடியணர்வாகிய சிவஞானப் பிறப்பாகும். அப் பிறப்பின்கண் எண்ணத்தக்க திருவடியணர்வால் நேர்முத்தியாகிய மூளாஆளாம் திருவடிப்பேறு எய்தும்.

(அ. சி.) உண்ணுந் தன்னூடு - இருவினைகளால் ஏற்றுண்ணும் உயிர்.

(20)

2123. அதிமூட நித்திரை யாணவ நந்த

அதனா லுணர்வோ னருங்கன்ம முன்னித்

திதமான கேவல மித்திறஞ் சென்று

பரமாகா வையவத் தைப்படு வானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு - ஆணவமிகுதலால் அதிமூடமாகிய உறக்க முண்டாகும். அதனால் அவ் வுயிர் இருவினைக்கு ஈடான கன்மங்களையே

1. தானமியா. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 15.

நினைக்கும். நினைத்து நிலையான கழைப்பாடு என்று சொல்லக் கழாலவத்தையை எய்தும். இம் முறையாகச் சென்று சிறப்புநிலை யில்லாத ஐம்பாட்டினையும் எய்தும்.

(அ. சி.) நந்த - மிக. திதமான - நிலையான. கேவலம் - கழாலவத்தை. பரமாகா - சிறப்பற்ற.

(21)

2124. ஆசான்முன் னேதுயில் மாண வகர்தமைத்

தேசாய தண்டால் எழுப்புஞ் செயல்போன்று

நேசாய வுசனு நூடாண வத்தரை

ஏசாத மாயாடன் னாலே ¹எழுப்புமே.

(ப. இ.) உலகியலில் கலைக்கோயிலின்கண் கற்பிக்கும் பொற்புடை நல்லாசான் முன் கற்றற்பொருட்டுச் சென்று உற்றுறையும் நன்மாணவர் பயிற்சிவயத்தால் உறங்குவதும் செய்வார். பேரருள் வாய்ந்த ஆசான் அன்புடைய அம் மாணவரை இன்மொழி புகன்று எழுப்புவன். எழுப்புதற்பொருட்டுப் 'புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்' ஒன்று கையிற்கொண்டருள்வன். அது முறைசெய்யும் செங்கோல் போன்று நிறைநலம் பயக்கும் உரைசேர் புகழ்க்கோலாகும். அதனையே தேசாய தண்டென ஓதினர். அத் தண்டினால் எழுப்புவார். அதுபோன்று சிவபெருமானும் பெருகிய ஆணவப்பிணிப்பினை மருவிச் செய்வதின்ன தென்றறியாது உய்வகை நாடாது மையலுற்றுக் கிடக்கும் ஆருயிர்களைக் குற்றமற்ற தூமாயை என்று சொல்லப்படும் கைக்கருவியால் எழுப்பியருள் செய்வன். அவ்வாறு செய்வது அவ் வுயிர்கள்மாட்டு வைத்தருளிய பேரருளேயாகும். அக் குறிப்பு நேசாய ஈசன் என்பதனால் பெறப்படும். ஆணவப்பிணிப்பினை நூடாணவத்தர் என்றருளினார். இதன்கண் 'மாணவக' என்னும் அருஞ்சொல்வழக்கு வந்துள்ளமை காண்க.

(அ. சி.) தேசாய - புகழ்பெற்ற. தண்டு - பிரம்பு. நேசாய - கருணை நிறைந்த நூடு - அநாதியே உள்ள. மாயாள் - மாயை.

(22)

2125. மஞ்சொடு மந்தா கினிகுட மாமென

விஞ்சறி வில்லோன் விளம்பு மிகுமதி

எஞ்சலி லொன்றெனு மாறென இவ்வுடல்

அஞ்சுணு மன்னவனன் றேபோ மளவே.

(ப. இ.) நூரும் நூர்க்குடமும் போலும் எனச் சிறந்த அறிவில்லாதவன் இறப்பு மெய்யாகிய புத்தியையும் அதனை இயைந்தியைக்கும் ஆருயிரையும் கூறுவன். அங்கனம் கூறுமவன் இரண்டனையும் ஒன்றெனுமாறு கூறிவிடுகின்றான். அது பொருந்தாது. இவ் வுடலானது ஐம்புலனையும் நுகரும் ஆருயிர் நூங்கினால் தனித்துக்கிடக்கும். அவ் வுயிர் நூங்கும் அளவுமே சேர்ந்திருக்கும் தண்ணூரும் தண்ணூர்க்குடமும் நூங்கினாலும் மூண்டும் இணைந்துகொள்ளும். உயிர்நூங்கின வுடல் அவ்வாறன்று. மஞ்ச - நூர். மந்தாகினி - நூர்க்குடம்.

(அ. சி.) மஞ்ச - மேகம். மந்தாகினி - நூர். மதி - புத்தி. அஞ்சுணு மன்னன் - ஆன்மா.

(23)

1. கிடந்த திருவுந்தியார், 15.

2126. படியுடை மன்னவன் பாய்ப்பரி ஏறி

வடிவுடை மாநகர் தான்வரும் போது

அடியுடை ஐவரும் அங்குறை வோருந்

துடிபில்லம் பற்றித் துடின்றனர் தாமே.¹

(ப. இ.) உடம்பைத் தனதாகக்கொண்டு ஆளும் ஆருயிர் இடையறாது ஓடிக்கொண்டே இருக்கும்

இயல்புவாய்ந்த மனமாகிய குதிரை மூது ஏறி அழகுமிக்கதாகிய அகநகரின் கண் வலம் வருகின்றது. அப்பொழுது அறிதற்கருவியாகிய செவி முதலிய ஐந்தும் செய்தற் கருவி முதலிய பிற கருவிகளும் புடைபெயராத உறங்கிக்கிடக்கும். அவைகளின் பற்றுக் கோட்டுக்கு இடனாகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இயல்புவாய்ந்த நெஞ்சம் துடிபில்லம். அந் நெஞ்சத்தைப்பற்றி உறங்குகின்றனர்.

(அ. சி.) படியுடை மன்னவன் - ஆன்மா. பாய்ப்பரி - சலிக்கும் மனம். ஐவர் - ஞானேந்திரியங்கள் உறைவோர் - கன்மேந்திரியங்கள். துடிபில்லம் - இதயத்தானம்.

(24)

2127. நேரா மலத்தை நூடைந் தவத்தைபின்

நேரான வாறுன்னி நூடு நனவினில்

நேரா மலமைந்து நேரே தரிசித்து

நேராம் பரத்துடன் நிற்பது நித்தமே.

(ப. இ.) ஐம்மலச் சூழலில் பிணிப்புண்டு செம்பொருளையறியாது துன்புறும் ஆருயிர்க்கிழவர் தமக்கு நேராகாத மாறாப் பிறவியில் தள்ளும் அம் மலங்களைத் திருவருளால் ஐம்பாட்டில் காண்குவார். காண்பரென்பது நோயால் ஆற்றல் குறைந்தவர் அவ் வாற்றலின் குறைபாட்டைப் புடைபெயர இயலாமையாகிய தம் குறைபாட்டில் வைத்து உணர்வதுபோன்ற தென்பதாம். அதுபோல் ஆருயிர்களும் ஐம்பாடாகிய ஐந்தவத்தைபில் தம்மையும் செம்பொருளாம் சிவனையும் உணர்வதாகிய இன்பம் இழந்து உணராததாகிய துன்பம் உழந்து வருந்தும் என்பதாம். அம் மலங்கள் நேரானவாறு நினைப்பதற்கு இடம் பெருகிய நனவினில் ஆகும். நேராவது விட்டு நுங்குவது. நனவினில் அவ் வுண்மையை அருளால் கண்டவர் செம்மையாகவே நிற்கும் செம்பொருளாம் சிவத்துடன் உணர்வு நுங்காது ஓட்டி என்றும் இன்புறுவர். இதுவே நிலைபெற்ற உலையில்லாத நித்தவாழ்க்கை என்பார். நித்தம்: எந்நாளும்; நில் என்னும் அடியாகத் தோன்றிய நிலை என்னும் பொருளில் நிற்கும் என்றாகிப் பின் நித்தம் என்றாபிற்று.

மத்திய சாக்கிராவத்தை

2128. சாக்கிர சாக்கிரந் தன்னில் திரோதாபி

சாக்கிர சொப்பனந் தன்னிடை மாமாயை

சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்திதற் காமியஞ்

சாக்கிரந் தன்னில் துரியத்து ²மாயையே.

1. படியுடையார். திருக்குறள், 606.

2. இலடத்தே. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

(ப. இ.) நனவின் நனவு என்று சொல்லப்படும் நிலையில் திரோதாபி தொழிற்படுத்தும். திரோதாபி நடப்பாற்றல்.

இதுவே மறைப்பாற்றல். நனவினிடத்து நிகழும் கனவில் தூமாயைத் தொடர்பினராவர். நனவின் உறக்கத்துக் கன்மத் தொடர்பினராவர். நனவின் பேருறக்கத்துத் தூவாமாயைத் தொழிலினராவர்.

(அ. சி.) சகலம் - கருவி. கரணங்களுடன் கூடி இருக்கும் அவசரம்.

(1)

2129. மாயை எழுப்புங் கலாதியை மற்றதின்

நேய விராகாதி ஏய்ந்த துரியத்துத்

தோயுஞ் சுமுனை கனாநனா வந்துன்னி

ஆபின னந்தச் சகலத்து ளானே.

(ப. இ.) தூவாமாயையானது உயிர்ப்படங்கலாகிய துரியாதாத நிலையில் உழைப்புக் கருவியாகிய கலாதியுடன் அடங்கிநிற்கும். பேருறக்கத்தின்கண் விழைவுக் கருவியாகிய அராகம் முனைக்கும் உறக்கமாகிய சுமுனையின்கண் உணர்வுக்கருவியாகிய வித்தை முனைத்துக் கூடும். கனவுநிலையில் உழைப்பு முனைத்துக்கூடி உடல் மெய்யாகிய மூலப் பகுதிக் கருவிகள் இருபத்தைந்துடன் தொழிற்படும். நனவுநிலையுடன் எல்லாக் கருவிகளுமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகளுடன் தொழிற்படும்.

(2)

2130. மேவிய அந்தகன் விழிகட் குருடனா

மாவபின் முன்னடி காணு மதுகண்டு

மேவுந் தடிக்கொண்டு ¹சொல்லும் விழிபெற

மூவடி னான்மா முயலுங்² கருமே.

(ப. இ.) ஆணவமலத்தைப் பொருந்தி அறியாமை வயப்பட்டு அறிவுக்கண் ணிழந்திருந்த அகக்கண் குருடன் பார்க்கும் முகக்கண் ணில்லாத குருடனோடு ஒப்பன். அவ்விடத்து அருளுடையான் ஒருவனால் ஒருகோல் கொடுக்கப்படும். அதுவே அவ்விடத்துச் செய்யத் தக்கதாம். அதுவே அக் குருடனது விழைவாகிய பற்றுக்கோடுமாம். குருடனுக்குக் கோல் வேண்டுமென்னும் எண்ணம் கோலைப் பெறுவதன் முன் உறுவதற்கில்லை. ஆனால் நடக்கவேண்டுமென்னும் அடக்கமுடியாத ஆசையுறுவது இயல்பு. அதற்கு வேண்டும் துணைப்பொருள்களைக் கூட்டி நல்குவது அவனுடைய விளக்கமில்லாத தெளிவில் வேட்கையினை நிரப்புவதேயாகும். விழியோடு ஒத்துச் சொல்லப்படும் தடியினைக் கொண்டு பொருந்தும். அதுபோல் ஒருமலமுடையார், இருமலமுடையார், மும்மலமுடையார் ஆகிய முத்திறத்தார்களும் பண்டே ஒட்டியுள்ள ஆணவக்குருடு நங்குதற்குத் துணையாக மாயாகாரிய உடம்பாகிய கோலினைச் சிவபெருமான் படைத்துக் கொடுத்து அருளுகின்றான். இவ் வுடம்பு பெற்றதும் முத்திறத்துபிரிவுகளும் நத்தும் கருமங்களிலும் முயலும். கண்ணிழந்து கண்ணையே வேண்டிய நம்பியாரூரர்க்குச்

(பாடம்) 1. செல்லும்.

2. பின்னொருநா. 12. ஏயர்கோன் கலிக்காமர், 274.

" மான்றிகழும். நம்பியாரூரர், 7. 89 - 10.

சிவபெருமான் குருடர்க்கு வேண்டியது கோலே எனத் திருவெண்பாக்கத்து ஊன்றுகோலருளிய உண்மையான் ஈதுணரலாகும்.

(அ. சி.) விழிகண் - பார்க்கும் கண். மூவபின் - மூவகைப்பட்ட (சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞகர்).

(3)

2131. மத்திம மொத்த சிலந்தி வலயத்துள்

ஒத்தங் கிருந்து உபிருண்ணு மாறுபோல்

அத்தனும் ஐம்பொறி யாடகத் துள்நின்று

சத்த முதல்ஐந்துந் தானுண்ணு¹ மாறே.

(ப. இ.) சிலந்தியானது தன் வாயினால் தன்னுடம்பினின்றும் நூல் இழைக்கின்றது. அந் நூலால் தனக்குவேண்டிய உணவுகளை அகப்படுத்தும் வலைகளை அமைத்துக்கொள்ளும். மேலும் தான் தங்குவதற்குரிய கூடும் அமைத்துக்கொள்ளும். அக் கூட்டின் மத்தியில் தான் தங்குவதற்குரிய வாய்ப்பான இடமும் அமைத்துக்கொள்ளும். அவ் விடத்தையே மத்திமம் என்றருளினர். அதுபோல் சிவபெருமானும் ஆருபிரிகள் இருவினைக்கு ஈடாக ஆடுதல்புரியும்

இடமாம் உடம்பினை அமைத்தருளினன். அவ் வுடவினின்று உயிர் ஆட்டம்புரியும். அத்தனாகிய சிவபெருமானும் ஐம்பொறிசேர் உடம்பகத்து அவ் வுயிர் ஐம்புலன்களையும் நுகர்தற்பொருட்டுத் தானும் உடங்கியைந்து காட்டிக் காண்பன். காட்டுதல் - உண்பித்தல். காணுதல் - உண்பிக்கத் துணை செய்தல். ஆகவே சிவபெருமான் அவ் வுடம்பகத்து உயிர்க்குயிராகத் தங்கி அருளுகின்றான். தன்னைத் தாங்கும் தகுதியும் அதற்கு அவனே அளித்தருளினன். அவன் 'எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவுமாபிருப்பன், செம்மான் பிறை ஏறு சேர்ந்து' என்பதனால் இவ் வுண்மை புலனாகும்.

(அ. சி.) மத்திமம் ஒத்த சிலந்தி வலயத்துள் - சிலந்திக்கூட்டில் சிலந்தி தான் தாங்கக் கட்டும் மத்தியிலுள்ள வலுத்த இடத்தில் இருப்பதை அத்தன் - ஆன்மா. ஆடகம் - சரூரம்.

(4)

2132. வைச்சன வச்ச வகையிரு பத்தஞ்சு

முச்ச முடனணை வானொரு வன்னுளன்

பிச்சன் பெரியன் பிறப்பிலி என்றென்று

நச்சி யவனருள் நானாய்ந்த²வாறன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் திருக்கோலம்கொண்ட

திருவருவங்கள் இருபத்தைந்தாகும். அவற்றையே 'வைச்சனவாகிய அச்சுவகை இருபத்தஞ்சு' என்று ஓதினார்.

அவற்றின்கண் சிறப்பாக அணைந்து அருளிச்செய்யும் ஒப்பில் திருவருவுடையவன் ஒருவனுளான். அவனே சிவபெருமான்.

1. காணுங். சிவஞானபோதம், 11.

" காணாதாற். திருக்குறள், 849.

2. கச்சைசே. அப்பர், 4. 66 - 1.

" பையஞ்சு. " 4. 4 - 10.

" சிறிப்பிப்பன். 8. நுத்தல் விண்ணப்பம், 49.

" வேதமடி. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், 8. த - 109.

அவன் அனைத்துயிர்களினிடத்தும் அனைத்துப் பொருள்களினிடத்தும் பேரன்பு பூண்ட பித்தன். மண்ணவர் விண்ணவர் அனைவர்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கேற்றவாறு பெருமையளிக்கும் பெரியன். என்றும் பிறப்பில்லாதவன். இவ் வகையாக நானும் அகம் குழைந்து பாடிப் பரவிப் பணிகின்றவர்கள் நச்சுவாராவர். சிவபெருமான் நச்சுவார்க்கு இனியனாவன். அம் முறையான் அடியேனும் நச்சி உய்ந்தவனாகும். வைத்தன என்பது வைச்சன எனச் செய்யுட் டிரிபெய்திற்று. உச்சம் - சிறப்பு. பிச்சன் - பெருங்காதலன்.

(அ. சி.) அச்ச வகை - மூர்த்தி பேதம், முச்சமுடன் - அம் மூர்த்தங்களுடன்.

(5)

2133. நாலா றுடன்புருட னற்றத் துவமுடன்

வேறான ஐயைந்து மெய்ப்புரு டன்பரங்

கூறா வியோமம் பரமெனக் கொண்டனன்

வேறான நாலேழு வேதாந்த தத்வமே.

(ப. இ.) உடன்மெய் இருபத்துநான்கும் ஆன்ம தத்துவமெனப்படும். இவற்றுடன் ஆளின் சிறப்புநிலையும் கூட்டினால் இருபத்தைந்தாகும். சிறப்புநிலை குறிப்பதே 'புருடன் நற்றத்துவம்' என்பதாகும். ஆளின் பொதுத்தன்மையாம் உண்மையை மெய்ப்புருடன் என ஓதினர். அஃது உணர்வுமெய் ஏழாகும். உணர்த்து மெய்பினை 'வியோமம்பரம்' என்றருளினார். அஃது ஐந்து மெய்யாகும். இம் மூன்றுங் கூடிய மெய் முப்பத்தாறாகும். அதுவே அருஞ்சைவா தத்துவம். வேதாந்திகள் கொள்ளும் மெய் (2136) இருபத்தெட்டென்ப. மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) புருடன் பரம் - வித்தியா தத்துவம் ஏழு. வியோமம்பரம் - சிவ தத்துவம் ஐந்து.

(6)

2134. ஏலங்கொண் டாங்கே இடையொடு பிங்கலை

கோலங்கொண் டாங்கே குணத்தி னுடன்புக்கு

மூலங்கொண் டாங்கே முறுக்கிமுகக் கோணிலுங்

காலங்கொண் டாண்ட காணலு மாகுமே.¹

(ப. இ.) நாடிகள் பத்தினுள்ளும் சிறப்புடையன இடப்பால் நாடியும், வலப்பால் நாடியாகிய பிங்கலையுமாம். அவ் வுயிர்ப்புக் கோலத்துடன், அதனால் ஏற்படும் குணத்தினுடன் ஆருயிர் உலவும். மூலத்திடத்தும் புகும். அங்கிருந்து ஏனைய நாடிகளுக்குக் கிளர்ச்சியை ஊட்டி எல்லாவற்றையும் எழுச்சிபெறச் செய்யும். இதுவே முறுக்குதலென்பதாகும். அகத்தே காணப்படும் மூன்று மண்டலங்களிலும் விரவித் தன் உண்மை காணப்படும். அந்நன்மை காணப்பெறும் ஆருயிர் காலகாலனாகிய சிவபெருமான் திருவடிபிணையினைச் சாரும். சிவபெருமான்: காலங்கொண்டான். அஃதாவது மாயாகாரியங்களை ஆக்குவதற்குத் தானே தன் திருவருளினைக் கொண்டு காலமெய்யாகத் திகழ்ந்தான்; அதனால் காலங்கொண்டான் என வழங்கப்பட்டான். அடியிணையைச் சார்வதே காண்பதாகும்.

1. வித்தையோ. சிவஞானசித்தியார், 1 3 - 7.

(அ. சி.) ஏலங்கொண்டு - பயிற்சி செய்து. குணம் - அநுபவம். மூலம் - மூலாதாரம். முறுக்கி - நாடிகளை நிமிர்த்தி. முக்கோணி - மூன்று மண்டலம். காலங்கொண்டான் - சிவன்.

(7)

2135. நாடிகள் பத்தும் நலந்திகழ் வாயுவும்

ஓடிய காலில் ஓடுங்கி யிருந்திடுங்

கூடிய காமங் குளிக்கும் இரதமும்

நாடிய நல்ல மனமும் உடலிலே.

(ப. இ.) நாடிகள் பத்தும், வளிகள் பத்தும் உயிர்ப்புப் பயிற்சி முறையான் நடுநாடிவழியாகச் சென்று ஓடுங்குதலைப் பெறும். அக் காலத்து மிகுந்த இன்பமும், நுகரும் சுவையும், சிவபெருமாளையே நல்ல மனதுடன் நாளும் நினைக்கும் நற்புண்ணியமும் எய்தும். இந் நன்மைகளே அந் நல்லுடலில் திகழும். நாடி பத்தாவன: இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடு நரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு, வலக்கண் நரம்பு, இடக்கண் நரம்பு, வலச்செவி நரம்பு, இடச்செவி நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு என்பன. இவற்றை முறையே இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிசுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குரு எனவும் கூறுப. வளி பத்தாவன: உயிர்வளி, மலக்காற்று, தொழிற் காற்று, ஓலிக் காற்று, நிரவு காற்று, தும்பற் காற்று, விழிக் காற்று, கொட்டாவிக் காற்று, இமைக் காற்று, வீங்கற் காற்று என்பன. வளி என்றாலும் காற்று என்றாலும் ஒன்றே. இவற்றை முறையே பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) கால் - பிராண வாயு.

(8)

2136. பத்தொடு பத்துமோர் மூன்றும் பகுதியும்

உய்த்த தூரியமும் உள்ளுணர் காலமும்

மெய்த்த விபோமமு மேலைத் தூரியமுந்

தத்துவ நாலே மெனவுன்னத் தக்கதே.¹

(ப. இ.) அறிதற்கருவியாகிய செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு ஆகிய ஐந்தும்; செய்தற்கருவியாகிய வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் ஆகிய ஐந்தும் இவற்றிற்குரிய புலன் பத்தும். அவை வருமாறு: ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்தும்; நவிலுதல், நடத்தல், நலமுறக் கொடுத்தல், கழித்தல், களித்தல் ஆகிய ஐந்தும் சேர்ந்து பத்து என்ப. எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு ஆகிய அகப்புறக் கலன் நான்கும், தூரியமாகிய ஆள் ஒன்றும் காலம் ஒன்றும், விபோமம் என்று சொல்லப்படும் ஆண்டான் ஒன்றும், மேலைத்தூரியம் அல்லது திருவருட் பேருறைவு என்று சொல்லப்படும்

அத்தன் அல்லது சிவன் ஒன்றும் ஆகிய இருபத்தெட்டு மெய்களும் முன் (2133) ஒதப்பெற்ற வேதாந்த மெய்ந்நெறித் தத்துவங்களாகும். காலம் என்பதற்கு ஆருயிர் என்றலும் ஒன்று. ஆருயிர் - ஆன்மா.

1. பொருள்கருவி. திருக்குறள், 675.

(அ. சி.) பத்தொரு பத்து - மண் முதல் தத்துவம் இருபது. ஓர் மூன்றும் - ஒன்றும் + மூன்றும் - நான்கு;

அந்தக்கரணங்கள் 4. துரியம் - புருடன். காலம் - ஆன்மா. வியோமம் - ஈசன். மேலைத்துரியம் சிவம்.

(9)

2137. விளங்கிடு முந்நூற்று முப்பதோ டொருபான்

தளங்கொ ளிரட்டிய தாறு நடந்தால்

வணங்கிடு மைம்மலம் வாயு வெழுந்து

விளங்கிடு மவ்வழி தத்துவ நின்றே.¹

(ப. இ.) விளக்கமிக்க முந்நூறும், முப்பதைப் பத்தினால் பெருக்கிக் கிடைத்த முந்நூறும் சேர்ந்த அறுநூறு ஆகும். இரட்டியதாறு என்பது ஆறும் ஆறும் பெருக்க முப்பத்தாறு ஆகும். இம் முப்பத்தாறையும் அறுநூறுடன் பெருக்க இருபத்தோராபிரத்து அறுநூறு ஆகும். இவையே ஒருநாளைக்கு நாம் விடும் உயிர்ப்பாகும். உயிர்ப்பு - சுவாசம். இவற்றுள் நம்மகத்துத் தங்குவது ஏழாபிரத்து இருநூறு ஆகும். இக் கணக்கின்படி ஒருநாளைக்குச் செலவாகு முயிர்ப்பு 21600. அதற்கு வரவாகும் உயிர்ப்பு 7200. ஆயின் பாக்கி 14400. நம்முடைய வாழ்நாளாகிய இருப்பு உயிர்ப்பிலிருந்து நாள்தோறும் செலவாகின்றது. அதனால் வாழ்நாள் மிகவிரைவில் முடிவெய்துகின்றது. அங்ஙனம் நேராதிருக்கும்படி உயிர்ப்புப்பிற்சி நாடொறும் செய்தல்வேண்டும். உயிர்ப்புப்பிற்சி - யோகாப்யாசம். பொன்னைப் பொருளைத் தேடுவது போல் உயிர்ப்பையும் - மூச்சையும் திறந்தவெளியில் நன்றாக நிமிர்ந்திருந்து சிவனினைவுடன் உள்ளிழுத்துத் தொகுத்து வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இதன் விரிவை இந் நூல் பிராணாயாமம் என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காண்க. அத்தகைய பயிற்சியினர்க்கு ஐவகைப் பாசங்களும் விலகும். அப்பொழுது ஒப்பரிய மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமான் விளங்கித் தோன்றுவன்.

(அ. சி.) முந்நூறு - 300. முப்பதோடு ஒரு பான் - $30 \times 10 = 300$ ஆக மொத்தம் = 600. இரட்டியதாறு - 36.

$600 \times 36 = 21600$. நடந்தால் - 21600 சுவாசம் நடந்தால்.

(10)

2138. நாலொரு கோடியே நாற்பத்தெண் ணாபிர

மேலுமோ ரைந்நூறு வேறா யடங்கிடும்

பாலவை தொண்ணூறோ டாறும் படுமவை

கோவிய ஐயைந்து ளாகும் குறிக்கிலே.

(ப. இ.) நான்கு கோடியே நாற்பத்தெண்ணாயிரத்து ஐஞ்சூறு மெய்கள் சிறப்பாகக் காணப்படும். அவை அனைத்தும் தொண்ணூற்றாறென்று கூறப்படும் மெய்களினுள் அடங்கும். அவற்றையும் அடக்கிக் கூறினால் இருபத்தைந்து மெய்களுள் அடங்கும். மெய்கள் - தத்துவங்கள்.

(அ. சி.) தத்துவங்கள் 40048500-ம் 96 தத்துவங்களிலும், அவை 25 தத்துவங்களிலும் அடங்கும்.

(11)

1. அழிவதூய். திருக்குறள், 461.

2139. ஆகின்ற தொண்ணூறோ டாறும் பொதுஎன்பர்

ஆகின்ற வாரா றருஞ்சைவர் தத்துவம்

ஆகின்ற நாலேழ்வே தாந்தி வபிணவர்க்கு

ஆகின்ற நாலாறை யைந்துமாயா வாதிக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவுள்ளக் குறிப்பினால் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்று காரியமாகத் தோன்றும் மெய்கள் தொண்ணூற்றாறு. ஆகின்ற என்பதற்குக் காரியமாக ஆகின்ற என்றும், ஆருடிகட்கு நன்மைக்குத் துணைநிற்பதாகின்ற என்றும் இருபொருளும் பொருந்தும். அது, 'மாயா தனுவிளக்காம்' என்னும் மெய்கண்டார் அருள்மொழியால் விளங்கும். இத்தொண்ணூற்றாறினையும் பலவேறு கொள்கையினரும் பொதுவாக ஒப்புக் கொள்கின்றனர். சிறப்பாக ஒப்புக்கொள்ளும் மெய்ப்புறையில் வேறுபடுகின்றனர். அவருள் அருஞ்சைவராகிய செம்பொருட்டுணிவினர் முப்பத்தாறு மெய்கள் சிறப்பினை உடையவென அளவைமுறையான் அறுதிபிட்டு உறுதி கூறுகின்றனர். செம்பொருட்டுணிவினர் - சித்தாந்தசைவர். வேதாந்தி என்று கூறப்படும் மறைமுடிவினர் - சித்தாந்தசைவர். வேதாந்தி என்று கூறப்படும் மறைமுடிவினர் இருபத்தெட்டு (2136) மெய்கள் கூறுகின்றனர். வபிணவர் இருபத்துநான்கு மெய்கள் கூறுகின்றனர். மாயாவாதி என்னும் ஒரு பொருட் கொள்கையினர் இருபத்தைந்து மெய்கள் கூறுகின்றனர். ஒரு பொருட் கொள்கை - ஏகான்ம வாதம். வைப்புமுறையில் இருபத்துநான்கு மெய்களுக்குமுன் இருபத்தைந்து மெய்கள் கூறப்பெறுதல்வேண்டும். அங்கனமிருப்பவும் ஈற்றில் ஓதப்பெற்றது தலை தடுமாற்றமாகும். 'தலைதடுமாற்றம் தந்து புணர்த்தல்' என்பதோர் உத்தி. அதனால் மாயாவாதிகளின் மாண்பின்மை புலனாம். என்னை, அவர்கள் உடிர்களே இல்லை என்று மயங்கிக்கூறும் எல்லைபில் பாவத்தினர். என்னை, 'மிண்டிய மாயாவாதம் என்னும், சண்ட மாருதம் சுழித்தடித்தார்த்து' என (போற்றித் திருவகவல் - 55 - 1) ஆளுடைய அடிகளும்,

'யாங்க ளே கடவு ளென்றிடும் பாதகத் தவரும்' (பன்முகச். சிற்சகோதய விலாசம் 10) எனத் தாயுமானச் செல்வரும் அருளிய திருவருள் மொழிகளான் உணரலாம் என்க. மாயாவாதி மூலப்பகுதி மாயையே உலகிற்கு முதல் என்று கூறுபவன். இவனைச் சாங்கியன் எனவும் கூறுப. இவன் கடவுள் ஒருவன் உண்டெனக் கொள்ளாப் பாழங்கோளன். இங்ஙனம் கூறலும் ஒன்று. அதனால் அம்மாயாவாதி ஈற்றில் வைக்கப்பட்டனன் என்க. வைணவர்க்கு உன்மெய்யாகிய மூலப்பகுதியுடன் இருபத்துநான்கென்ப.

(அ. சி.)36 தத்துவங்கள் சைவர்களுக்கு28" வேதாந்திக்கு24" வைணவர்களுக்கு25" மாயாவாதிக்கு.

(12)

2140. தத்துவ மானது தன்வழி நின்றிடில்

வித்தக னாகி விளங்கி யிருக்கலாம்

பொய்த்தவ மாமவை போயிடு மவ்வழி

தத்துவ மாவ தகரஎழுத் தாமே.¹

1. பசித்துண்டு. சிவஞானபோதம், 8. 1 - 2

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மை யுணர்ந்து இவையனைத்தும் நாமல்லவென்றும், நம்மால் ஆக்கப்பட்டன வல்லவென்றும், சிவபெருமானால் ஆக்கி அளித்தருளப்பட்ட இரவற் பொருளென்றும், அவன் திருவுள்ளத்தின்படி அவற்றைப்பேணி அவன் திருத்தொண்டினுக்கே ஒப்புவிப்பது நம் கடமையென்றும் நாளும் கொண்டொழுகும் செம்பொருட்டுணிவினாவழி அவைநின்று ஒளியாய்த் திகழும். அத்தகையோர் திருவடிமுணர்வாகிய சிவஞானம் கைவரப் பெற்ற நல்லோராவார். வித்தகர் - செயற்கரும் செய்கை செய்யும் நல்லார். அவர் சிவமென விளங்கி வுற்றிருப்பார். நிலையிலாத பயனைத் தந்தழியும் தவம் பொய்த்தவம். அத் தவங்கள் போயகலும். அகன்றவிடத்து உண்மையாக நிலைபெற்றுநிற்கும் பெரும்பொருட் கிளவியான் சிவன். அவனே அகர எழுத்திற்கு உரிய முதல்வன்.

(அ. சி.) வித்தகன் - ஞானி. அகாரம் - சிவம்.

(13)

2141. அறிவொன் றிலாதன ஐயேழு மொன்றும்

அறிகின்ற என்னை அறியா திருந்தேன்

அறிகின்றாய் நுயென் றருள்செய்தார் நந்தி

அறிகின்ற நானென் றறிந்துகொண் டேனே;

(ப. இ.) முப்பத்தாறு மெய்களும் அறிவில்லாத பொருள்கள். இவற்றொடு விரவிநின்ற ஆருபிகள் இவற்றின் உண்மையினை அறியாதிருந்தன. அதனால் அவைகள் தம்மைப் பற்றியும் அறிந்தில. சிவபெருமானாகிய நந்தி திருவருளால் இவ் வுண்மைகளை உணர்த்தியருளினன். அம்முறையான் அவை அறிந்தன. அதுபோல் யானும் அறிந்து கொண்டேன் என்க.

(அ. சி.) ஐ ஏழும் ஒன்றும் - 36.

(14)

2142. சாக்கிர சாக்கிர மாத் தனில்ஐந்தும்

ஆக்கு மலாவத்தை யைந்து நனவாதி

போக்கி யிவற்றொடும் பொய்யான வாறாறு

நூக்கி நெறிநின்றொன் றாகியே நிற்குமே.

(ப. இ.) நனவின் நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பாடுகளும், புலம்புடன் கூடி எய்தும் ஐம்பாடுகளும், நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐந்தும் தனக்கு வேறானவை என்னும் உண்மை கண்டுணர்ந்துநூக்கி நிலைபேறில்லாத முப்பத்தாறு மெய்களும் அந்நனவே வேறெனக் கண்டு நூக்கினோன் செந்நெறியில் நிற்போனாவன். அவன் திருவருளால் சிவத்துடன் ஒன்றி ஒன்றாகியே நிற்பன்.

(அ. சி.) மலாவத்தை - கேவலாவத்தை.

(15)

1. கருவியா. சிவஞானசித்தியார், 4. 1 - 1.

" அறியாத. தாயுமானவர், 27. பாய்ப்புலி - 30.

" உலகமெலாம். சிவப்பிரகாசம், 16.

" யாவையும். சிவஞானபோதம், 7.

2143. ஆணவ மாத் தலமெந் தலரோனுக்கு

ஆணவ மாத்நான் காமாற் கரனுக்கு

ஆணவ மாத்முன் றுசர்க் கிரண்டென்ப

ஆணவ மொன்றே சதாசிவற் காவதே.

(ப. இ.) ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை யாக்கம், நடப்பாற்றலாகிய திரோதாமி என்னும் ஐம்மலங்களும் நூங்கப்பெறாத நிலையிலுள்ளவன் அயன். மாயையாக்க மொழிந்த ஏனைநான்கு மலங்களும் நூங்கப்பெறாதவன் அரி.

ஆணவம், கன்மம், திராதாயியாகிய மறைப்பாற்றல் ஆகிய மூன்றும் நூங்கப்பெறாதவன் அரன். ஆணவம் மறைப்பாற்றல் இரண்டும் நூங்கப்பெறாதவன் ஆண்டான். ஆணவம் மட்டும் நூங்கப்பெறாதவன் அருளோன் என்ப.

(அ. சி.) மலம் ஐந்து - ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதம்.

(16)

அத்துவாக்கள்(வழிகள்)

2144. தத்துவம் ஆறாறு தன்மனு வேழ்கோடி

மெய்த்தகு வன்மம்ஐம் பானொன்று மேதினி

ஒத்திரு நூற்றிரு பான்நான்கெண் பானொன்று

வைத்த பதங்கலை யோரைந்தும் ¹வந்தவே.

(ப. இ.) மெய்கள் மண்முதற்சிவம் ஈறாக முப்பத்தாறு. மந்திரங்களின் முடிவுகள் ஏழு. கோடி - முடிபுகள். அவை வருமாறு: நம, சுவாகா, சுவதா, படு, வவுசுட், வசுட் என்பன. வன்மம் என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று. உலகங்கள் புவனம் இருநூற்று இருபான்நான்கு (224). சொற்கள் - பதங்கள் எண்பத்தொன்று. கலைகள் ஐந்து. முடிபு ஏழினையும் 'சொல்லார் நமசுவா காசுவதா தோற்றுபடு, வில்லார்வவு சுவசுட்டேழ் வேறு'. என்பதனால் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) மனு - மந்திரம். ஏழ்கோடி - ஏழுவகை முடிவைப்பெற்றது. அஃதாவது: நம, சுவாகா, சுவதா, படு வவுஷ, வஷட் முதலியன.

(1)

2145. நாடிய மண்டல மூன்று நலந்தெரிந்து

ஒடு மவரோ டுள்ளிரு பத்தைஞ்சங்

கூடுவர் கூடிக் குறிவழி யேசென்று

தேடிய பின்னர்த் திகைத்திருந் தார்களே.

(ப. இ.) உலகத்தே நாடப்படும் மண்டலங்கள் மூன்று. சிவ குருவினருளால் அவற்றின் நன்மைகளை அறிந்துநிற்பாருடன் கலந்து நடப்பது இருபத்தைந்து மெய்களாகும். அவற்றுடனும் சிவகுருவின்

1. அழிவிலாக், மந்திரங்கள், வித்தைபின்மந், சாந்தியா.

சிவஞான சித்தியார், 8. 1 - 6 - 9.

அருமறையாம் உபதேச மொழியுடனும் சென்று காண்பார்க்குக் கருவிகள் ஒன்றும் தோன்றா. அதனால் திகைப்புற்றிருந்தாரை யொப்பர்.

(அ. சி.) நலம் தெரிந்து - நன்றாக ஆராய்ந்துகொண்டு. உள் இருபத்தைந்து - மண் முதல் தத்துவங்கள் 25.

குறிவழி - குரு உபதேசம். திகைத்து - மயங்கி.

(2)

2146. சாக்கிர சாக்கிர மாதிரித் தலையாக்கி

ஆக்கிய தூல மளவாக்கி அதோத்துத்

தாக்கிய வன்பான தாண்டவஞ் சார்ந்தது

தேக்குஞ் சிவமாதல் ஐந்துஞ்¹ சிவாயமே.

(ப. இ.) நனவின் நனவினை முதற்கொண்டு பருவுடற்கண் உள்ள உச்சித்தொளையாகிய வெளிவரைநின்று அப்பால் அருள்வெளியின்கண் அருளப்பெறும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு வழிபட்டு அதன்மேல் தூவா மெய்க்கண் காணப்பெறும் சிவமெய் ஐந்தும் உணர்வுறுவர். அத்தகையார்க்கு எல்லாம் சிவவண்ணமாய்க் காணப்பெறும்.

(அ. சி.) சாக்கிர சாக்கிரம் - சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம். ஆதித்தலையாக்கி - முதற்கொண்டு. தூலம் அளவாக்கி - தேகத்தின் உச்சிவரை செலுத்தி. அதோத்து - துரியாதோத்தில். அன்பான தாண்டவம் - சிவத்தின் கருணைநிறைந்த கூத்து. சிவம் ஆதல் ஐந்தும் - சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும். சிவாயமே - சிவமயமே.

(3)

சுத்த நனவாதி பருவம்

2147. நனவாதி தூலமே சூக்கப் பகுதி

அனதான ஐஐந்தும் விந்துவின் சத்தி

தனதா முயர்விந்து தானின்று போந்து

கனவா நனவிற் கலந்ததிவ் வாரே.

(ப. இ.) நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் பருமைப் பகுதியே நுண்மையாம் பகுதியும், அத்தன்மையவாகிய இருபத்தைந்து மெய்களும் தூமாயை என்று சொல்லப்பெறும் மாமாயைபினின்றும் போந்தனவாகும். அவற்றுடன் கலந்து தொழிற்படும் ஆருபிரிநினை தூநிலையாகும். அந்நிலை நனவிற் கனவுபோன்று காணப்பெறும்.

(அ. சி.) அனதான - அத்தன்மையதாகிய. விந்துவின் - மகா மாயைபின். கனவா நனவு - நனவில் கனவு.

(1)

2148. நனவில் அதோதம் பிறந்தார் கிடந்தார்

நனவில் துரியம்² நிகழ்ந்தார் தவழ்ந்தார்

நனவிற் சுழுத்தி நடந்தார் வளர்ந்தார்

நனவிற் கனவோட னன்செய்தி யாமே.

1. சாக்கிரத்தே சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 15.

(பாடம்) 2. நகர்ந்தார்.

(ப. இ.) நனவின் கண் உயிர்ப்படங்கும் நிலைபினை எய்தினார் தூய நிலைக்கண் பிறந்தவராவார். அவர்தம் இருப்பாகிய கிடப்பும் திருவடியுணர்வின் கண்ணையாகும். இதனை ஞானநிலம் என்பார். தூயநனவிற் பேருறக்கநிலை நிகழ்ந்தவரோடொக்கும். நனவின் உறக்கநிலை தவழ்ந்தாரோடொக்கும். நனவின் கனவுநிலை வளர்ந்துநடந்தாரோடொக்கும். நனவின் நனவுநிலை ஓடுதல் செய்வாரோடொக்கும். இவையனைத்தும் சிவன்பாலே செல்லுதலின் நற்றவமாயின. நன்செய்தி - நற்றவம். வளர்ந்தார்: வளர்ந்தாராய்; முற்றெச்சம்.

(அ. சி.) அனன் - அன்னவன்.

(2)

2149. செறியுங் கிரியை சிவதத் துவமாம்

பிறிவிற் சுகபோகம் பேரருள் கல்வி

குறிதற் றிருமேனி குணம்பல வாகும்

அறிவில் சராசரம் அண்டத்¹ தளவே.

(ப. இ.) தூயநிலைக்கண்ணுள்ளார் 'சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரியும் தபோதனார்' ஆதலின் அவர் புரிந்தருளும் பொருந்திய நோன்புகள் சிவமெய்யேயாகும். அதுபோல் பிறிவில்லாத செறிவு திருவருட் செறிவாகும். அவர்தம் திருமேனி திருவடியுணர்வின் அருள்விளக்கமேயாகும். அவர்தம் அறிவும் சிவபெருமானின் எண்குணங்களேயாகும். அவர்தம் நிலை இயங்குதிணை நிலைத்திணை வாழ் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் உறையுளாம் பேரண்டத்தளவினுமிக்கது. அஃது அறிதற்கரியது. நோன்பு: கிரியை. செறிவு: போகம். அறிவு: ஞானம்.

(அ. சி.) செறியுங் கிரியை - பொருந்திய செயல்கள். குறிதற்றிருமேனி - குறிக்கப்படும் சிவ உருவம். அறிவு இல் - இவ்வளவென்று அறியமுடியாத.

(3)

2150. தேச திகழ்சிவஞ் சத்தி சதாசிவம்

ஈசன் நல்வித்தை இராகங் கலைகாலம்

ஆசகல் வித்தை நியதி மகாமாயை

ஆசில் புருடாதி ஆன்மாவ² றாறே.³

(ப. இ.) திருவருள் நேரே தொழிஸ்புரியும் இடம் சிவமெய். சிவமெய்யே சிவதத்துவம் எனப்படும். அவை அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்பன. இவை தூமாயைக்கண் உள்ளன. தூவாமாயைபின் தோற்றங்கள் வருமாறு: ஊழி, ஊழ், தொழில், அறிவு, விழைவு, ஆள், மருள் என ஏழாகும். ஊழி - காலம். ஆருயிர்க்குப் பொருந்தும் ஆள்முதல் ஆன்மா ஈறாக ஆறு என்பது. ஆள்மெய் ஒரு தனிமெய் அன்று என்னும் குறிப்பிற்று.

(அ. சி.) சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும், வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் கூறப்பட்டன.

(4)

1. சூலமின்றி. 8. ஆனந்தமாலை - 3.

(பாடம்) 2. ராறே.

3. உன்னலரும், அருத்திமிசும். சிவப்பிரகாசம், 21 - 26.

2151. ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலங்

காணு முளைக்குத் தவிடுமி யான்மாவந்

தாணுவை யொவ்வாமற் றண்டுல மாய்நிற்கும்

பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம்¹பிரித்துமே.

(ப. இ.) ஆணவம் உமியை ஒக்கும். மாயை தவிட்டை ஒக்கும். கன்மம் முளையையொக்கும். ஆருயிர் அரிசிபிணையொக்கும். ஆவி கலப்புத் தன்மையால் சிவனுடன் புணர்ப்பாய்ப் பிரிவின்றி நிற்பினும் அரிசியை ஒக்குமேயன்றிச் சிவனையொவ்வாது. திருவருளால் உன்னுடைய பாசங்களை விட்டுவிலகிச் சிறப்பருளும் சிவபெருமான் திருவடிப் பெருமையினைப் பேணுவாயாக. தாணு - சிவபெருமான்; தூண் என்னும் சொல்தாணு என மருவிற்று. தண்டிலம் - அரிசி.

(அ. சி.) காணும் - முளைக்கின்ற. தாணு - சிவம். தண்டிலம் - அரிசி.

(5)

2152. பசுக்கள் பலவண்ணம் பாலொரு வண்ணம்

பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன்ஒரு வண்ணம்

பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன்கோல் போடற்

பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி²விடாவே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பலவும் பலவேறு வகையின; ஆயினும் அவற்றின் அறிவுநிலை ஒன்றேயாம். அஃதாவது எல்லாவுயிர்களும் சிவபெருமான் விளக்க விளங்கும் சிற்றறிவினவே. ஆணவ மலவன் பிணிப்பின. அதற்கு ஒப்புப்

பசுக்கள் பல நிறத்தன. ஆனால் அவற்றின் பாலெல்லாம் தூயவெண்மையான ஒரு நிறத்தன. இவ்வாருயிர்களைக் கொண்டு நடத்தும் பேருயிராகிய சிவபெருமான் ஒருவனே. அவன் முற்றுணர்வினனே. அதற்கு ஒப்புப் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயன் ஒரு வண்ணமாவன். அப் பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன் மேய்த்தற்றொழிற்குரிய கோலைக் கீழே போட்டுவிட்டால் அப் பசுக்கள் மேய்ப்பவனைச் சூழ்ந்து விலகாது நின்றுவிடும். கோல்போடுதல் தூண்டுதலைச் செய்யாமை. இவ்வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் திருமறையான் உணர்வு:

"பதவு காலங் களின்மேய்த்தும் பறித்தும் அளித்தும் பரிவகற்றி
இதமுண் டுறையு நற்றண்ணு ரூட்டி யச்ச மெதிர்நூக்கி
அதர்நல் லனமுன் செலநூழ லமர்வித் தமுத மதரப்பால்
உதவும் பொழுது பிழையாம லுடையோ ரில்லந் தொறுமுய்த்தார்."

- 12. சண்டேசுரர், 26.

சிவபெருமானாகிய முழுமுதல்வன் உலகியலை நடத்தும் நடப்பாற்றலாகிய சலமகளை யொடுக்குவதே கோல்போடுவதாகும். சலமகளையொடுக்க

1. அல்லன்மிக. சிவப்பிரகாசம், பொது - 13.

"நெல்லினுக்குத். சிவஞானசித்தியார், 11 - 6.

"விறுநொன். அப்பர், 6. 8 - 1.

2. செறிகழலும். அப்பர், 6. 18 - 8.

"ஒன்றென்ற. சிவஞானபோதம், 2. 1 - 2.

"ஆவேறு. நாலடியார், 118.

கினால் வனப்பாற்றலாகிய மலைமகள் வெளிப்படுவள் மலைமகள் வெளிப்பட்டால் திருவடிநிலையாம் பெரும்பேறு எய்தும். சலமகள்: வஞ்சித்துக் கொண்டு ஆருயிர்களைத் திருவடிப்பேற்றிலுய்க்கும் மறைமகள். இக் குறிப்புச் சிவப்பிரகாசத்தின்கண் 'முற்சிவமருவு திரோதாயி கருணையாகி' என்னும் முறைமொழியான் உணரலாம். சிவபெருமான் திருமுடிமேல் விளங்கும் கங்கை என்பதன் உள்ளுறையுமிதுவேயாகும். சலம் - வஞ்சனை; மறைப்பு. அவ்வாருயிர்கள் சிவன் நடப்பாற்றலை ஒடுக்கியதும் அவன் திருவடியிணையிணைப்பற்றி விடாது மூளா ஆளாய்ப் பேரின்பம் எய்தும்.

(அ. சி.) பசுக்கள் - ஆன்மாக்கள். பால் - தன்மை. ஆயன் - பசுபதி. சிவம். கோல்போடின் - அருள்செய்தால்.

(6)

2153. பருவசி ஐந்துமோர் பையினுள் வாழும்

பருவூசி ஐந்தும் பறக்கும் விருகம்

பருவூசி ஐந்தும் பனித்தலைப் பட்டாற்

பருவூசிப் பையும் பறக்கின்ற வாரே.

(ப. இ.) செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் பெரும் பொறிகள் ஐந்தும் தோற்பையாகிய உடம்பினுள் வாழ்கின்றன. அப் பொறிகள் ஐந்தும் பறக்கும் (1987) காக்கைகளாக உருவகிக்கப்பட்டன. விருகம் - ஈண்டுக் காக்கை. அதனால் பறக்கும் விருகம் என ஓதினர். அப்பொறிகள் ஐந்தும் இளைத்துக் களைத்து வருந்துமேயானால் அப் பொறிகள் அமைந்துள்ள உடம்பும் பறந்து இறந்தழியும். ஊசி: தொழிலுவம ஆகுபெயராகப் பொறிகளைக் குறித்தன.

(அ. சி.) ஊசி - பொறி. விருகம் - காக்கை. பனித்தல் - சலனப்படல். பை - சரூரம்.

(7)

2154. உலிந் தியமனம் ஒண்புத்தி சித்தம்

அடலொன் றகந்தை அறியாமை மன்னிக்

கெடுமவ் வுயிர்மயல் மேலுங் கிளைத்தால்

அடைவது தானேழ் நரகத்து ளாயே.

(ப. இ.) உலின்கண் காணப்படும் புறக்கலன்களாகிய பொறிகள் ஐந்தும், அகப் புறக்கலன்களாகிய எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும் இருளின் வழியாகநின்று அறியாமையைப் பொருந்தி ஆருபிரைக் கெடுக்கும். அத்தகைய இயற்கை வாய்ந்த அவ்வுயிர்க் கிழுவர் பொறிவழிச் சென்று அறிவழிந்து நிற்பதறியாது மேலும் மேலும் மயல்கிளைக்க இடந்தருமானால் தன்வயமிழந்து புன்னெறிச் சென்று ஏழ்நரகத்து வழிந்து மூளாது இடருறுவர். கெடும்: கெடுக்கும் - பிறவினை தன்வினையாகநின்றது.

(அ. சி.) கெடுமவ்வுயிர் - கெடுகின்ற ஆன்மா. மயன் மேலுங் கிளைத்தல் - மயக்கம் அதிகப்படுமானால்.

(8)

2155. தற்றெரி யாத வதூதந்தற் காணவஞ்

சொற்றெரி கின்ற துரியஞ்சொற் காமியம்

பெற்ற சுழுத்திப்பின் பேசுறங் காதலா

மற்றது வுண்டிக் கனநன வாதலே.

(ப. இ.) ஆருயிர் ஆணவத்துடன் ஓட்டத் தன்னையறியாது நிற்கும் நிலை அப்பால் நிலையாகும். அப்பால் நிலை: துரியாதூதநிலை. ஆணவமல வாற்றலைத் தேய்த்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் தொன்மைக்கன்மமாம் ஊக்கத்தைச் சேர்த்து மன்னுவிப்பன். அதனால் அது பேருறக்க நிலையாகும். பின் வினைக்குப் பற்றுக்கோடும் செய்தற்கிடனும்

வினையனுமாகத் திகழும் மாயையினைப் பொருத்துவிப்பன். அந்நிலை உறக்க நிலையாகும். காதலென்பது இடவாகுபெயராக 1 மாயையைக் குறித்தது. இம் மூன்று நிலையினும் ஆருயிர்க்கு வினைநுகர்வு இன்று. கனவு நனவுகளாகிய இரண்டின்கண்ணும் முறையே நுண்ணிய நுகர்வும் பரிய நுகர்வும் உள்ளன. அதனால் அவ்விரு நிலையும் நுகர்வு நிலையாகும்.

(அ. சி.) தற்கு - தனக்கு. காமியம் - கன்மம். காதலாம் - மாயையாம்.

(9)

2156. நனவிற் கனவில்லை ஐந்து நனவிற்

கனவிலாச் சூக்குமங் காணுஞ் சுழுத்தி

தனலுண் பகுதியே தற்கூட்டு மாயை

நனவிற் றரிய மதூதந் தலைவந்தே.

(ப. இ.) நனவிற் கனவில்லையாதலின் அந்நனவின்கண் ஐம்பொறியும் செம்மையாகத் தொழிற்படும்.

நனவின்கண் கனவு நிகழாத உறக்கம் சுழுத்தி எனப்படும். அதில் மனமுதலிய நுண்பொறிகள் தொழிற்படும். தன்னைச் சார்ந்துள்ள மாயை என்னும் மூலப்பகுதியின் நுகர்வே பேருறக்கநிலையாகும். நனவில் அப்பால்நிலை தன்னை வேறெனவுணரும் நிலை பொருந்தியதாகும். அதூதம் - அப்பால்.

(10)

2157. ஆறாறில் ஐயைந் தகல நனாநனா

வாறா மவைவிட வாகு நனாக்கனா

வேறான ஐந்தும் விடவே நனாவினில்

ஈறாஞ் சுழுத்தி யிதின்மாயை தானே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் (2139) முப்பத்தாறனுள் உன்மெய் இருபத்துநான்கு, உணர்வுமெய் ஏழனுள்

ஆள் ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து கருவிகளும் நூங்க எஞ்சியுள்ள உணர்த்துமெய் ஐந்தும் உணர்வு மெய்களுள் ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் ஆறும் ஆகப்பதின் ஒன்றும் நனவின் நனவில் தொழிற்படும். உவப்பு: விழைவு; அராகம். நனவின் நனவு சாக்கிரம் சாக்கிரம். நனவிற் கனவு உணர்த்து மெய் ஐந்தும் நூங்கினநிலை. ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் உணர்வுமெய் 'ஆள்' நூங்கிய ஆறும் தொழிற்படும். இதுவே நனவிற் கனவாகும். இவ்வாறும் மிக நுண்மையாக நிகழும்நிலை நனவில் உறக்கமாகும். நனவிற் பேருறக்கம் மருளுடன் மட்டும் கூடி நின்றல். மருள் - மாயை. ஈண்டு விலக்கப்பட்ட ஆள் சிறப்புநிலை என்க.

(அ. சி.) ஒவ்வொரு அவத்தையிலும் கழியும் தத்துவங்கள் இன்ன என இதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

1. நோயெல்லா. திருக்குறள். 320.

" வெவ்வினை. சூவக, 13. முத்தி - 164.

2158. மாயையில் வந்த புருடன் துரியத்தில்

ஆய முறைவிட் டதுவந்தா னன்றாகிச்

சேயகே வலவிந் துடன்செல்லச் சென்றக்கால்

ஆய தனுவின் பயனில்லை யாகுமே.

(ப. இ.) பேருறக்கநிலையாகிய துரியத்தில் ஆளுடன் மட்டும் ஆருமிநிற்கும். அதற்கப்பால் அந்நிலையையும் கடந்து அப்பால் நிலையாகிய புலம்பின்கண் மாயையுடன் செல்லும். அவ்வாறு நிற்கும் நிலையில் மாயாகாரிய உடம்பு இருந்தும் வினைநிகழ்ச்சி இன்மையால் ஏதும் பயன் இல்லை. ஈண்டுக் கூறப்படும் 'ஆள்' பொதுமை நிலையென்க.

(அ. சி.) புருடன் - ஆன்மா. கேவல விந்து - கேவலாவத்தையில் மாயையோடு.

2159. அதூதத் துரியத் தறிவனாம் ஆன்மா

அதூதத் துரிய மதனாற் புரிந்தால்

அதூதத் தெழுந்தறி வாகிய மானன்

முதிய அனலிற் றுரியத்து முற்றே.

(ப. இ.) அப்பால்நிலைப் பேருறக்கத்தின்கண் ஆருமிர் கருவிகளுடன் கூடாமல் தன்னளவாய் அறிவாய்நிற்கும். அந் நிலையிலேயே திருவருள் துணையால் உறுதியாக நின்றால் அப்பால் நிலையில் கிளர்ந்தெழுந்த அறிவாகிய ஆருமிர் முதிய அனல் என்று சொல்லப்படும் சிவபெருமானாகிய பேரறிவுச் சுடரில் புணர்ந்து நிலையறும். அதூதத் துரியம் : அப்பால் நிலைப்பேருறக்கம்.

(அ. சி.) மானன் - ஆன்மா. முதியவனல் - பழமையான சிவாக்கினி.

2160. ஐயைந்து பத்துடன் ஆனது சாக்கிரங்

கைகண்ட ஐயைந்திற் கண்டங் கணானன்பர்

பொய்கண்ட மூவர் புருடன் சுமுனைபின்

மெய்கண் டவனுந்தி மேவல்¹ இருவரே.

(ப. இ.) ஆருபிரிகள் ஒவ்வொருநாளும் எய்தும்நிலை ஐம்பாடு என்ப. அவற்றுள் நனவுநிலை புருவநடுவின்கண் ஆகும். அந்நிலையில் தொழிற்படும் கருவிகள் முப்பத்தைந்து. கனவுநிலை கழுத்தின் கண்ணாகும். இங்குத் தொழிற்படும் கருவிகள் இருபத்தைந்து. உறக்கநிலை நெஞ்சத்தின் கண்ணாகும். இங்குத் தொழிற்படும் கருவிகள் மூன்று. பேருறக்கநிலை கொப்பூழின்கண் ஆகும். இங்குத் தொழிற்படும் கருவிகள் இரண்டு. (உயிர்ப்படங்குநிலை மூலத்தின் கண்ணாகும். இங்குத் தொழிற்படும் கருவி ஒன்று.) கருவிகள் : பொறிபத்து, புலன்பத்து, வளியத்து, கலன் நான்கு ஆள் ஒன்று ஆக முப்பத்தைந்து. புலன்பத்து, வளியத்து, கலன் நான்கு, ஆள் ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து. உயிர்ப்பு, எண்ணம்,

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

" சாக்கிர. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 1.

" சாக்கிரமா. சுமுத்திஇத. தாயுமானவர், ஆசை 25 - 26.

ஆள் ஆக மூன்று. உயிர்ப்பு ஆள் ஆக இரண்டு. ஆள் ஒன்று, கலன் - அந்தக்கரணம். ஆள் - புருடன். ஈண்டுக் கூறிய பொறியினைப் புள்ளென்றும் புலத்தினை நிலமென்றும் நம் நாயனார் ஆபிரத்துத் தொள்ளாபிரத்து எண்பத்தேழாம் திருமந்திரன்தின்கண் ஓதியருளுகின்றனர். ஆளுடைய பிள்ளையாரும் "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி" என்று அருளுவதை இதனுடன் ஒத்துநோக்கின் 'புலன்' பொறியாகவும், 'பொறி' புள்ளாகவும் அமையும்.

(அ. சி.) மூவர் - புருடன், பிராணன், சித்தம். இருவர் - பிராணன், புருடன்.

(14)

2161. புரியட் டகமே பொருந்தல் நனவு

புரியட் டகந்தன்னின் மூன்று கனவு

புரியட் டகத்தில் இரண்டு சுமுத்தி

புரியட் டகத்தொன்று புக்கல் துரியமே.¹

(ப. இ.) பூதமுதல் ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் மூன்று ஆக எட்டும் நுண்ணுடல் என்ப. இவற்றைப் புரியட்டகம் என்ப. புரி என்பது பல சேர்ந்து பின்னலாய் ஒன்றுபோற் காணப்படும். அது வைக்கோற்புரி, நூற்புரி முதலிய வழக்கால் உணர்க. இவ்வெட்டும் நிறைந்து தொழிற்படும் நிலை நனவாகும். கனவின்கண் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய மூன்றும் தொழிற்படும். உறக்கத்தின்கண் எழுச்சியும் இறுப்பும் ஆகிய இரண்டும் தொழிற்படும். பேருறக்கத்தின்கண் எழுச்சி மட்டும் தொழிற்படும். பூதமுதல் - தன் மாத்திரை. எழுச்சி - ஆங்காரம்.

(அ. சி.) புரியட்டகம் - ஸூக்தம் தேகம். மூன்று - மனம், புத்தி, ஆங்காரம். இரண்டு - புத்தி, ஆங்காரம். ஒன்று - ஆங்காரம்.

(15)

2162. நனவின் நனவு புலனில் வழக்கம்

நனவிற் கனவு நினைத்தல் மறத்தல்

நனவிற் சுழுத்தியுண் ணாடல் இலாமை

நனவில் துரிய மதூதத்து² நந்தியே.

(ப. இ.) நனவினின் நனவு பொறிகள் புலன்களிற் செல்லாது ஒடுங்கியிருக்கும் ஒண்மைநிலை. இதனை 2லகத் தொழிலில் ஒட்டாநிலை என்ப. நனவிற் கனவு மனத்தின் இரண்டாம் தொழிற்பாடாகிய நினைத்தல். நனவின் 2றக்கம் மறத்தல். நனவின் பேருறக்கம் எண்ணமாகிய சித்தத்தின் தொழிற்பாடு. இது மனத்தின் முதற்நொழிற் பாடாகும். நனவின் உயிர்ப்படங்கலின்கண் எண்ணத்தின் தொழிற்பாடும் இன்மை. நினைத்தல் - கனவு. மறத்தல் - 2றக்கம். நாடல் - பேருறக்கம். நாடலிலாமை உயிர்ப்படங்கல்.

(அ. சி.) புலனில் வழக்கம் - 2லக வியாபாரம் இல்லாத நிலை, ஐம்புலன் ஒடுக்கம்.

(16)

1. ஓசைநற். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 14.

2. இலாடத்தே - சிவஞானபோதம், 4. 3 - 2.

" அறிதரு. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 4.

2163. கனவின் நனவுபோற் காண்டல் நனவாங்

கனவினிற் கண்டு மறத்தல் கனவாங்

கனவிற் சுழுத்தியுங் காணாமை காணல்

அனுமாதி செய்தலி லான துரியமே.

(ப. இ.) கனவின்கண் நனவுபோற் காண்பது கனவின் நனவு. கனவிற் கனவு, கண்டு மறத்தலாகும். கனவின் 2றக்கம் காணாமையாகும். கனவின் பேருறக்கம் அனுமாதியாகக் காண்டல். அனுமாதி: உத்தேசம். உத்தேசம் என்பது பொருளுண்மைட்டுங் கோடல். அஃதாவது எழுவாய்க் காட்சியினை ஒத்தல். உயிர்ப்படங்கலின்கண் அவ் வுத்தேசச் செயலுமின்றி நின்றல்.

(அ. சி.) அனுமாதி - உத்தேசம்.

(17)

2164. சுழுத்தி நனவொன்றுந் தோன்றாமை தோன்றல்

சுழுத்தி கனவதன் உண்மை சுழுத்தியிற்

சுழுத்தி யறிவறி வாலே ¹யழிகை

சுழுத்தித் துரியமாஞ் சொல்லறும் ²பாழே.

(ப. இ.) சுழுத்தியென்று சொல்லப்படும் உறக்கத்தின்கண் நனவு ஒன்றும் தோன்றாமை. உறக்கத்திற் கனவு ஆருபிரின்கண் தன் உண்மை மட்டும் தோன்றுதல். உறக்கத்தில் உறக்கம் - சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் அழிவெய்தல். அந் நிலை முற்றுணர்வால் ஏற்படுவதாகும். முற்றுணர்வு - சிவஞானம். உறக்கத்தில் பேருறக்கம் சொற்கழிவாகிய பாழ் நிலையாகும். சொற்கழிவு - சொல்லுக்கு அடங்காதது.

(18)

2165. துரிய நனவா ³மிதமுணர் ⁴போதந்

துரியக் கனவா மகமுணர் போதந்

துரியச் சுழுத்தி விபோமந் துரியந்

துரியம் பரமெனத் தோன்றிடும் தானே.

(ப. இ.) துரியம் என்று சொல்லப்படும் பேருறக்கத்தின்கண் நனவாவது அனைத்துபிரிக்கும் நேரக்கூடிய இன்பவாபிலாம் உறுதியினை அறியும் அறிவாகும். இதம் - உறுதி. பேருறக்கக் கனவு தன்னை யுணரும் உணர்வு ஆகும். பேருறக்க உறக்கம் அருள்வெளியாகும். பேருறக்கத்தின்கண் பேருறக்கம் தான் சிவனாய்த் தோன்றுதல். அஃதாவது சிவனிறைவில் ஓடுங்குதல். அஃது ஆடை, அணி, பூச்சு, பேச்சு முதலியவற்றால் மாறுதல் எய்திய ஒருவனை அக் கோலத்தினுக்குரிய பெயரான் அழைக்கப்பெறுவதனை யொக்கும். அக் கோலப்பெயர் சாப்புபற்றிய செயற்கையே யன்றி இயற்கையாகா தென்க.

(19)

(பாடம்) 1. யறிகை.

2. பாதாளம் 8. திருவெம்பாவை, 1.

(பாடம்) 3. மிதமுரை.

4.இதமகி. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 10.

2166. அறிவறி கின்ற அறிவு நனவாம்

அறிவறி யாமை யடையக் கனவாம்

அறிவறி யவ்வறி யாமை சுழுத்தி

அறிவறி வாகு மான துரியமே.

(ப. இ.) சிற்றறிவு திருவருளால் முற்றறிவின் கண் ஓடுங்கிநின்று அவ் வறிவினை அறிதல் அறிவின் கண் நனவாகும். அறிவிற் கனவு அவ்வறிவினை அறிகின்றோம் என்னும் எண்ணமும் தோன்றாது அவ்வறிவின் கண் ஓடுங்குதல். அறிவுறக்கம் தன்னறிவு அவ் வறிவின் பின் செல்லுதலால் அவ் வறிவேயாய்த் தன்னை மறத்தலாகும். அறிவுப் பேருறக்கம் பரமாகிய சிவன் தோன்றுதலாகும்.

(20)

2167. தானெங்கு மாயவ னைம்மலம் தான்விட்டு

ஞானந் தனதுரு வாகி நயந்தபின்

தானெங்கு மாய்நெறி நின்றது தான்விட்டு

மேனந்தச் சூக்க மவைவன்ன மேலிட்டே.

(ப. இ.) ஆருபிரின் உண்மைத்தன்மை எங்கும் பரம்பிநிற்கும் பெருநிலையாகும். அது, சிவகுருவின் அருளால் எய்தும். அந் நிலைமை ஐம்மலத் தொடர்பால் எய்தாதாபிற்று. 'தான் எங்குமாயவன்' என்பதற்கு எங்குமாம் தன்மையுடையவன் என்பது பொருள். சிவ குருவின் அருளால் தான் எங்குமாம் என்னும் உண்மையெல்லாம் தோன்றப்பெறும். பெறவே தான் ஐம்மலத் தொடக்கினின்றும் நூங்கி உண்மையறிவே தன்னுருவாகவே நிற்கும். அந் நிலைமையினை நயந்த பிற்பாடு தானெங்குமா யிருக்கும் இயல்புண்மையினை யுணரும். உணரவே தான் ஐம்புலவேடர் வழிச்சென்ற நெறிவிட்டு அகலும். மேல் பொருந்தக்கூடிய நுண்ணிய நிலையினையும் எய்தும். சூக்கம் - நுண்மை. அந் நிலைமையின் தன்மையாய் மேலிட்டே விளங்கும். வன்னம் - தன்மை.

(அ. சி.) ஐம்மலம் - ஐந்து மலங்கள். அவை வன்மை - அவை எல்லாவற்றின் தன்மை.

(21)

2168. ஐயைந்து மாறுமோ ரைந்து நனாவினில்

எய்யு நனவு கனவு சுழுத்தியா

மெய்யும்பின் சூக்கமும் மெய்ப்பகுதி மாயை

ஐயமுந் தானவ னத்தூரி யத்தனே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் முப்பத்தாறாகும். அவற்றுள் உடல்மெய் இருபத்துநான்கு ஆள் ஒன்று ஆகிய இருபத்தைந்து மெய்களுள் இயைந்து தொழிற்படும் நிலை நனவு நிலையாகும். உணர்வுமெய் ஏழனுள் ஆள் ஒழித்து

ஒழிந்த ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் ஆறு மெய்கள்மட்டும் தொழிற்படும் நிலை கனவுநிலையாகும். உணர்த்து மெய்யாகிய அத்தன் அன்னை அருளோன் ஆண்டான் ஆசான் என்னும் ஐந்து மெய்களுடன் மட்டும் தொழிற்படும் நிலை உறக்கமாகும். பேருறக்கத்தின்கண் நுண்ணுடலும் மூலப்பகுதியும் சேர்ந்த நிலைமையோடு ஆருயிர் நிற்கும். இந் நிலையினையே துரியத்தன்நிலை என்று ஓதப்பெற்றது.

(அ. சி.) பகுதி மாயை - மூலப்பிரகிருதி. துரிய அத்தன் - துரிய அவத்தையில் இருப்பவன்.

(22)

2169. ஈதென் றறிந்திலன் இத்தனை காலமும்

ஈதென் றறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்

ஈதென் றறியும் அறிவை அறிந்தபின்

ஈதென் றறியும் இயல்புடை யோனே.

(ப. இ.) பல்லாழியாக உடம்புடன் பபின்று வரும் நாம் உடம்பு நாமல்ல; அது நமக்கு வேறானது. நாம் அதனை இயக்குகின்றோம் என்னும் உண்மைகள் சில ஊழிகள் கழிந்தபின்புதான் புலனாயின. அதுபோல் நம்மை இயக்கும் பேருயிராம் சிவபெருமான் ஒருவன் உள்ள என்று உணர்வதற்கும் பல ஊழிகள் கழிந்தன. அக் குறிப்பே இத்தனை காலமும் என்னை அறிவித்து இயக்கும் பேரறிவுப் பொருள் சிவபெருமான் என்று உணர்ந்திலேன் என்பதாகும். அப் பெரும்பொருள் சிவன் என்று உணர்ந்தபின் வேறு பொருள்கள் ஒன்றையும் அறிந்திலேன்; எல்லாப் பொருள்களும் அவன்கண் அடங்கிநிற்கின்றன ஆதலான். இஃது ஒருவரீடின் மாடியின்மீது ஏறுவோன் ஏறும்போது கழிவீடுகள் படிகள் முதலியவற்றை விளங்கக் காண்கின்றான். ஆயின் மேல்மாடியிற் பக்கதற்பின் அவையொன்றும் அவனுக்குப் புலனாகாமை இயல்பல்லவா? அதனை யொக்கும். ஒருவன் தன்னை இயக்கும் மெய்ப்பொருள் சிவன் என அப்பொருள் தானே காட்டக் கண்டபின் அதுவென்றே அறியும் சார்பறிவுடைய இயல்பினனாவன். அறியும் அறிவு: அறிவிக்கும் அறிவு. இது பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை. ஒருபுடை யொப்பாகக், "காணுங்காற் காணேன் தவறாய காணாக்கால், காணேன் தவறல் லவை" (1628) என்னும் திருவள்ளுவ நாயனார் திருமொழியான் உணரலாம். ஈண்டுக் காணுங்கால் என்பது சிவனைக் காணுங்கால் எனவும், தவறாய என்பது நிலையாத பிழைபாடுடைய உலகை என்பதும் பொருளாகக் கொள்க. இத் திருமந்திரத்தின்கண் நம் நாயனார் தம் முன்னிலை பின்னிலைகளை மொழிந்தருள்வாராயினார்.

(23)

2170. உயிர்க்குயி ராகிய வருவா யருவாய்

அயற்புணர் வாகி யறிவாய்ச் செறிவாய்

நயப்பறு சத்தியும் நாதன் உலகாதி

இயற்பின்றி யெல்லாம் இருள்முட 2 மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் அனைத்துபிரகளுடனும் கலப்பால் ஒன்றாபிருக்கின்றான். அந் நிலையில் உபிரக்கு

உபிராகிய உருவாகவும் அருவாக

1. காணும். சிவஞானபோதம், 11.

" தண்ணிற. அப்பர், 5. 97 - 29.

2. சிவம்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 5.

" அருளுண்டாம். சிவஞானபோதம், 5. 2 - 3.

" நாகத். சம்பந்தர், 1. 85 - 9.

வும் விளங்கியருள்கின்றான். அஃதாவது சிவன் உபிரக்கு உபிராய் நிற்கும்போது அருவன் எனவும், உடலாய் நிற்கும்போது உருவன் எனவும் கூறப்படுவன். அவன் பொருள்தன்மைமில் வேறாய் நிற்கும் போது அயற்புணர்வாய் நிற்பன். அயற்புணர்வு: சார்ப்புணர்வு. அப்பொழுது அவன் அறிவாகவும் அறிவிற் பின்னிய செறிவாகவும் விளங்குவன். செறிவு - நிறைவு. நாதன் ஆகிய சிவபெருமான், பேரறிவுப் பேராற்றலாகிய சத்தியுடன் கலந்து வெளிப்பட்டருள்வன். அவ்வாற்றலும் அவனையும் அவன் திருவுள்ளக் குறிப்பினையும் நயக்கும். அதனால் உலகமும் உலகத்துடன் ஒட்டிய உபிரகரும் ஓவாதியங்குகின்றன. அங்ஙனம் இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இருள்முடிக் கிடக்கும்.

(அ. சி.) இயற்பு - இயற்கை.

(24)

2171. சத்தி பிராகத்திற் றானல் லுபிராகி

ஒத்துறு பாச மலமைந்தோ டாறாறு

தத்துவ பேதஞ் சமைத்துக் கருவியும்

வைத்தனன் ஈசன் மலமறு மாறே.

(ப. இ.) ஈசனாகிய சிவபெருமான் தன்னைவிட்டு நூங்காத பேரறிவுப் பேராற்றலாம் சத்தியின்கண் உலகியல் நிகழ்ச்சியின் பொருட்டு நூங்கா விருப்பம் தாங்கினன். இராகம் - விருப்பம். உபிரர் உடலை இயக்குவது போன்று சிவனும் சிவையாகிய சத்தியை இயக்குகின்றான். அந் நூன்மைபினால் சிவனை உபிராகவும் சிவையை உலாகவும் உபர்ந்தோர் உருவகிப்பர். அறிவோனாகிய சிவன் ஆற்றலனாகிய சிவையைத் தொழிற்படுத்துவன். அப்பொழுது உலகமுண்டாகி உபிரிகள் உய்யும். அதனால் ஆருபிரிக்கு ஒட்டிய கட்டாகிய மலத்தை யகற்றுவதற்கு வினை, மாயை, மாயையடக்கம், நடப்பாற்றல் ஆகிய நான்கையும் சிவன் கூட்டியருள்வன். அப்பொழுது மலம் ஐந்தெனப்படும். மெய்கள் முப்பத்தாறு என்று

சொல்லப்படும். இவையனைத்தையும் படைத்துக் கூட்டிக் காத்தருள்பவன் சிவன். அதனால் மலமகலும். கருவிகள்: மாயை ஆக்கமாகிய புறநிலைக் கருவிகள் அறுபது (2107)

(அ. சி.) இராகத்தில் - விருப்பினால். மயம் - மலம் (ஆணவம்).

(25)

2172. சாக்கிரா தூதத்தி லாணவந் தன்னுண்மை

சாக்கிரா தூதந் துரியத்திற் றானுறச்

சாக்கிரா தூதத்தில் ஆணவந் தான்விடாச்

சாக்கிரா தூதம் பரனுண்மை தங்குமே.

(ப. இ.) அப்பால்நனவு என்னும் சாக்கிராதூதத்தில் ஆணவத்துடன் மட்டும் ஆருயிர் ஓட்டிநிற்கும் நிலை புலம்புநிலையாகிய தன் உண்மை நிலையாகும். அப்பால் நனவின் பேருறக்கம் சாக்கிராதூதத்தூரியம். அதன்கண் ஆருயிர் தன்னிலையுணரும். இந் நிலைமை ஆணவம் அகலாத நிலைமையாகும். ஆணவம் நூங்கிய அப்பால்நனவின்கண் திருவருளால் திருவடியுணர்வாம் பரனுண்மை வெளிப்பட்டுத் தங்கும். இதுவே 'பாரிப்பா னொருவனென்று செவ்வையே உயிரிற்காணும் சிவருபமாகும்'. (உண்மை நெறி விளக்கம் 3.)

2173. மலக்கலப் பாலே மறைந்தது சத்தி

மலக்கலப் பாலே மறைந்தது ஞானம்

மலக்கலப் பாலே மறைந்தனன் ¹தானு

மலக்கலப் பற்றான் மதியொளி யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிரும் பேருயிரும் தொன்மையே புணர்ப்பாக இருப்பினும் உயிரின் ஆற்றல் மலக்கலப்பால் மறைந்திருந்தது. அதுபோல் மலக்கலப்பாலேயே அறிவும் மறைந்திருந்தது. அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் பொற்றுணாகிய தானுவாம் சிவனும் அம் மலக்கலப்பாலேயே மறைந்திருந்தனன். திருவருளால் மலக்கலப்பகன்றால் ஆருயிரினறிவு நிறைமதி போன்று சிறந்து விளங்கும். சிவபெருமான் பிறைசூடியருளினன் என்பது ஆருயிரின் அறிவு விளக்க விளங்குந்தன்மைத்தாகலின் அதனை அவன் தன்பால் வைத்து அதன் மதியை விளக்கியருள்கின்றான் என்பதன் உருவகமேயாகும். இவ் வுண்மை பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அருளும் திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபது ஆறின்கண் "தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி, யாமதி யானென வமைத்தவாறே" என்னும் திருமொழியான் உணர்க. ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா.

(27)

2174. திகைக்கின்ற சிந்தையுள் சிங்கங்கள் மூன்று

நகைக்கின்ற நெஞ்சுள் நரிக்குட்டி நான்கு

வகைக்கின்ற நெஞ்சினுள் ஆனைக்கன்²றைந்து

பகைக்கின்ற நெஞ்சுக்குப் பாவிரண் டாமே.

(ப. இ.) செய்வதறியாது திகைக்கின்ற எண்ணத்தினுள் காமம் வெகுளி மயக்கங்கள் என்னும் அரிமா மூன்றுள்ளன. அகப்பறக்கலனாகிய நெஞ்சினுள் எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் நரிக் குட்டிகள் நான்குள்ளன. அதுபோல் நெஞ்சினுள் செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் யானைகள் அஞ்சுள்ளன. இப் பகைப்பொருளாகிய அரிமா நரிமா கரிமா என்னும் பன்னிரண்டுடன் துன்னிநிற்கும். அந் நெஞ்சினுக்கு ஆடுதலும் அடங்குதலும் ஆகிய இருவகைத் தொழில்கள் உள்ளன. ஆடுதல் - பிரவிர்த்தி. அடங்குதல் - நிவிர்த்தி. இவற்றை முறையே ஓடுதல், ஓடுங்குதல் எனவும் கூறலாம். இவற்றில் ஆடுதலுக்கு அடங்குதலும் ஓடுதலுக்கு ஓடுங்குதலும் முறையே ஓவ்வோர் மாத்திரை முதலெழுத்துக்கள் குறிகிநிற்பன ஓர்க.

(அ. சி.) சிங்கங்கள் மூன்று - காமம், வெகுளி, மயக்கம். நரிக்குட்டி அந்தக்கரணங்கள். ஆனைக்கன்று - பொறிகள். பால் இரண்டு - பிரவிர்த்தி, நிவிர்த்தி.

(28)

2175. கதறு பதினெட்டுக் கண்களும் போகச்

சிதறி எழுந்திடுஞ் சிந்தையை நூரும்

விதறு படாமுன்னம் மெய்வழி நின்றால்

அதிர வருவதோர் ஆனையு மாமே.

1. கொங்குவார். அப்பர், 6. 24 - 4.

2. தொண்டரஞ்சு. சம்பந்தர், 2. 114 - 1.

(26)

(ப. இ.) வளிபத்தும் நுண்ணுடம்புக் கருவிகள் எட்டும் ஆகப் பதினெட்டும் இருவினை முளைக்கும் கண்களாகும். இவை கதறி எழுவன ஆகும். அவற்றுள் சிதறுண்டு எழும் நூம் எண்ணமாகிய சிந்தையை அகற்றுதல் வேண்டும். அதுவும் நூம்பினை கெடாமுன்னம் நன்னெறி நான்மையாம் செந்நெறிவழி நின்றால் கைகூடும். அவ் வினைகளெல்லாம் நடுங்கும்படி வந்தருள்கின்ற சிவபெருமான் சிறந்து வெளிப்பட்டு அருள்வன். ஆனை: ஆன் + ஐ - ஆனை. ஆனாகிய ஆருபிரீக்டு ஐயாகிய தலைவன் சிவன். 'ஐ' தலைவன் என்பதனை 'ஐயர் யாத்தனர் கரணம்' (தொல். பொருள் - 145) என்பதனால் உணர்க.

(அ. சி.) பதினெட்டு - புரியட்டகமும் தசவாயுவும். விதறு - கெடுதி. ஆனை - சிவம்.

(29)

2176. நனவகத் தேயொரு நாலைந்தும் வீடக்

கனவகத் தேயுட் கரணங்க னோடு

முனவகத் தேநின் றுதறியுட் புக்கு

நினைவகத் தின்றிச் சுழுத்திநின் றானே.

(ப. இ .) நனவின்கண் காணப்படும் கருவிகள் இருபது. அவை அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற்கருவி ஐந்து, அவற்றால் கொள்ளப்படும் புலன்கள் பத்து ஆக இருபது. கனவகத்துத் தொழிற்படும் உட்கருவிகளுடன் ஆருயிர் செல்லுங்கால் நனவகத்துக் கருவிகள் விலகும். கனவகத்துக் கருவிகளும் முனவாகிய குற்றமுடையன என்பதுபோல் உதறித்தள்ளி நினைவும் ஒடுங்க உறக்கத்தில் நிற்கும். முனவு - குற்றம்.

(அ. சி.) நாலைந்து - மண் முதல் இருபது தத்துவங்களும்.

(30)

2177. நின்றவன் ஆசான் நிகழ்துரி யத்தனாய்

ஒன்றி யுலகின் நியமாதிக ளுற்றுச்

சென்று துரியாத் தத்தே சிலகாலம்

நின்று பரனாய நிம்மல னாகுமே.

(ப. இ .) இவ்வாறு நிற்கும் உயிர் ஆசான் திருவருளால் நனவிற்பேருறக்கத்தனாய் உலகத்துடன் பொருந்திச் செய்யவேண்டும் கடமைகளைச் செவ்வையாகச் செய்து நின்றால் அப்பால் நனவிற்செல்வது வாய்க்கும். அதன்கண் சிலநாள் உறைத்து நின்றல் வேண்டும். இயல்பாகவே பாசங்களின் நூங்கிய சிவபெருமானின் திருவடிப்பேற்றால் மலம் நூங்கித் தூய்மை எய்தும். இதுவே ஆருயிர் பரனாய் நிம்மலனாம் நிலைமை எய்துவது என்க.

(31)

2178. ஆனவல் வீசன் அதூதத்தில் வித்தையாத்

தானுல குண்டு சதாசிவ மாசத்தி

மேனிகள் ஐந்தும்போய் விட்டுச் சிவமாகி

மோன ¹மடைந்தொளி மூலத்த னாகுமே.

1. சூக்தம். சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 23.

(ப. இ.) தூயேனாக விளங்கிய அவ் வாருயிர்க்கிழவன் ஈசன் என்று அழைக்கப்பெறுவன். அவ் வுயிர் அப்பால்நிலையில் திருவடியுணர்வாய்த் திகழும். சிவவலக நுகர்வுகளை நுகரும். அருளோன் முதலாக அயன் ஈறாகச் சொல்லப்படும் தூமாயை அருள்விளக்க வடிவங்களை எய்தும் திருவருளால் அவ் வடிவங்களை அகன்று தூய சிவனாகி ஞானவரம்பாம் மோனம் எய்திப் பேரறிவுப் பேரொளிப் பெருமுதல்வனாக விளங்குவன். மோனம்: முன்மை, மேன்மை என்பன வற்றின் மருவாகும். இந் நிலை ஒலிமெய்யாகிய நாதமுந் கடந்த நிலையாகும். முன்மைஞானம் - மோனம்.

(அ. சி.) வித்தையாய் - ஞானமாய். மேனிகள் ஐந்து - ஐந்து மூர்த்திகள், அயன் முதல் சதாசிவம் ஈறாக.

(32)

2179. மண்டல மூன்றினுள் மாயநன் னாடனைக்

கண்டுகொண் டுள்ளே கருதிக் கழிகின்ற

விண்டலர் தாமரை மேலொன்றுங் கழீழாகத்

தண்டமுந் தானா யகத்தினுள் ளாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உலகத்துக் காணப்படும் மூன்று மண்டலங்களையும் முதல்வனருளால் கண்டுள்ளார் அம் மாயாகாரிய நன்னாட்டை உடைமையாகக்கொண்டுள்ள உரிமையர் சிவபெருமானார் என்பர். அவனை மாயநன்னாடென்பர். அவனை அகத்துக் கண்டுள்ளவர் அவனை அகத்தே அவனருளால் கண்டு கருதுவர். கண்டு கருதிக் கழிந்து மேல்விளங்கும் விரிந்த ஆபிரம் இதழையுடைய அருள்வெளித் தாமரையைப் பொருந்தியும் நிற்கும் அகத்தவத்தோர்க்குப் புறத்தே காணப்படும் அண்ட முதலிய பொருள்கள் அனைத்தும் ஆடியிற் காண்பது போன்று அகத்தே காணப்படும் தொலைநிழற் காட்டி (Television) வாயிலாக ஒலியைப்போல் உருவையுங் காணும் இற்றை ஞானர் இதனை நம்புவதற்கில்லென்று கூற எவரும் முந்துறார். இற்றை ஞானர் கருவிகளின் வாயிலாக நாம் காணும் வியத்தகு புதுமைகளை நம் முன்னோர் அகத்தவ முயற்சியால் அருள் கருவியாகக் கண்டுள்ளனர் தண்டமென்பது நடுநாடியாகும். மாய நன்னாடனைக் காண்பதென்பது உலகமே உருவமாகக்கொண்டு திகழும் அவனது பரப்பினைக் காண்டலேயாகும். காண்டல்: உணர்வின்கண் உணர்தல்.

(33)

2180. போதறி யாது புலம்பின புள்ளின

மாதறி யாவகை நின்று மயங்கின

வேதறி யாவணம் நின்றனன் எம்மிறை

சூதறி வாருச்சி சூடிநின் றாரே.

(ப. இ.) புள்ளினங்கொன்று சொல்லப்படும் ஆருபிரீகர் செவ்வியாகியபோது அறியாது புலம்பின.

திருவருளாற்றலாம் மாதிரை யறியாது நின்று மயங்குவவாபின. வேறுபிரித்துக் காணமுடியாத நிலைமையாய் வேறாய் புணர்ந்து நின்றான் சிவன். அவன் திருவடி

1. அவனே. சிவஞானபோதம், 10.

" பார்த்தொண்டு. அப்பர், 4. 82 - 1.

" குடம்பை. திருக்குறள், 338.

புணர்வால் இச் சூழ்ச்சி உண்மையினை உணர்வோர் அப் பெருமானின் திருவடியைச் சூழப் பேரின்பம் உற்றுத் திகழ்வராபினர்.

(அ. சி.) புள்ளினம் - ஆன்மாக்கள். மாதிரை - சத்தி. வேறு - வேறுபாடு. சூது - சூழ்ச்சி.

(34)

2181. கருத்தறிந் தொன்பது கண்டமும் ஆங்கே

பொருத்தறிந் தோன்புவ னாபதி நாடித்

திருத்தறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானை

வருத்தறிந் தேன்மன மன்னிநின் றானே.

(ப. இ.) திருவருட் கருத்தை உணர்ந்து மூலமுதல் உச்சி யூறாகச் சொல்லப்படும் நிலைகள் ஆறும், ஞாபியும், திங்கள், தீ என்னும் மண்டலம் மூன்றும் ஆகிய ஒன்பதும் கண்டம் எனக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை அகத்தே பொருத்தியமைத்த பொருவில் பெரும்பொருள் யாதென ஆராய்வோன் சிவபெருமான் என்று அருளால் அறிவன். அறிந்ததும் அனைத்துலகினுக்கும் முழுமுதலாய்த் திகழும் விழுப்பொருட் சிவன், புலனாபதியாவன் என்பதும் உணரவரும். அவனை அடியேன் திருந்தும் வண்ணம் அறிவேனாபினேன். அவனை யறிந்ததும் அவனே அனைத்துத் தேவர்கட்கும் முழுமுதல்வன் எனவும் உணர்ந்தேன். அதனால் அவனைத் தேவாபிரானென்று அழைத்தேன். அந் நிலையில் முயற்சி வருத்தத்தை நாடாது நற்றவம் முயன்றேன். அச் சிவபெருமானும் சிறப்புடன் அடியேன்பால் நின்று நிலைத்து அருளினன்.

(அ. சி.) திருத்து - நன்றாக. வருத்தறிந்தேன் - தவத்தால் உடலை வாட்டிப் பின் அறிந்தேன்.

(35)

2182. ஆன விளக்கொளி தூண்டு மவனென்னத்

தான விளக்கொளி யாமூல சாதனத்

தான விதிமூலத் தானத்தில் அவ்விளக்கு

ஏனை மதிமண்ட லங்கொண் டெரியுமே.

(ப. இ.) விளக்குந் தன்மைத்தான திருவிளக்கின் ஒளியினைத் தூண்டுவோன் ஒருவன் உளாவதுபோன்று ஆருயிரின் அறிவினை விளக்கும் இயற்கை அறிவுப்பொருளாவான் ஒருவன் வேண்டும். அவன் சிவபெருமானாவன். விளக்குத் தூண்டுவோரின்றியும் எரியுமன்றோ எனின்? எண்ணெய் திரி இவற்றுள் ஏதுங் குறைவிலாத இடத்துத் தூண்டுவோரின்றியும் எரியும் ஆபினும் எரியும் அவ் விளக்கு, திரியினைத் தானே தூண்டிக்கொள்ள மாட்டாது. அதனால் தீ திரியினைப்பற்றி எரிந்துகொண்டு உட்செல்லும். திரி எண்ணெயின் மேலிருந்தால் எரிந்துகொண்டிருக்கும். உட்புகுந்தால் அணைந்துவிடும். எண்ணெயும் திரியும் குறைவுற்றாலும் விளக்கு அணைந்துவிடும். ஆகவே எந்நிலையினும் திருவிளக்கினுக்குத் தூண்டுவோன் ஒருவன் வேண்டும். ஈண்டுத் தூண்டுவோன் விளக்கை வாடாது காப்போன். அதுபோல் விளக்க விளங்கும் அறிவினையுடைய ஆருயிரிக்கு விளக்கும் பேரறிவுப் பொருளாம் சிவபெருமான் என்றும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன் ஆவன். அறிவினை விளக்கும் முதற்கருவியாகிய துணைகளைக் கொண்டு மூலத்திடத்து அவ் விளக்கினை ஏற்றுதல்வேண்டும். ஏற்றவே அது புருவநடுவாகிய மதிமண்டலத்தை ஒளியிடமாகக் கொண்டு விளங்கும்.

சாதனம் - துணை. ஏற்றுதல், உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் ஒளி விளங்கச்செய்தல். எரிதல் - விளங்குதல்.

(36)

2183. உண்ணாடும் ஐவர்க்கு மண்டை யொதுங்கிய

விண்ணாட நின்ற வெளியை வினவுறில்

அண்ணாந்து பார்த்தைவர் கூடிய சந்தியிற்

கண்ணாடி காணுங் கருத்ததென் றானே.

(ப. இ.) புறநாட்டமின்றி அகநாட்டமாய்த் தொழிற்படும் செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு என்னும் அறிதற்புலன்கள் ஐந்தும் உச்சித் தொளைவரை நாடும். அந்நன்ம நாடுதற்குரிய இடமாகிய வெளி அருள் வெளி எனப்படும். அவ் வெளியினை வினவி அண்ணாந்து நோக்கின் ஐம்பொறியும் ஓடுகிய கடந்தநிலை தோன்றும். இந் நிலையே நினைப்பு மறப்பற்ற திளைப்புநிலை. இதனையே அருட்கண்ணை நாடி அதன் வாயிலாகப் பொருட்பேற்றினை எய்துதல் என்ப. இதுவே நற்றவஞ் சார்வார் கருத்தென்று நாட்டினர். இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் அருள்மொழியான் உணரலாம்:

"ஐந்துபோர் அறிவுங் கண்களே கொள்ள

அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்

சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும்

திருந்துசாத் துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடுமா னந்த
எல்லைபில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்."

(12. தடுத்தாட் - 106.)

கேட்டல், நாடல், தெளிதல், திளைத்தல் ஆகிய நான்கனுள் இது திளைத்தல் எனப்படும்.

(அ. சி.) ஐவர் - பொறிகள் ஐந்து. வெளி - சிவம். ஐவர் கூடிய சந்தி - ஐம்பொறி வழிகளும் கூடும் இடம். கண்
நாடி - உள்நோக்கி.

(37)

2184. அறியாத வற்றை அறிவான் அறிவான்
அறிவான் அறியாதான் தன்னறி வாகான்
அறியா தவத்தை அறிவாணைக் கூட்டி
அறியா தறிவாணை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) தன்னறிவால் கூட்டி யுணரப்படாததாய தூயமாயை முதலியவற்றைத் திருவருட் கண்ணால் காண்பவனே
தெளிந்த அறிவுடையவனாவான். அவற்றைத் தன்னறிவான் அறியலுறுவான் அறியாதவனாவான். அறிவான் ஆகான் என
ஓதினார். அறிவு விளங்காது புலம்புற்றிருந்த ஆருபிரை மாயாகாரியங்களைக் கூட்டி ஐம்பாடுகளிற் செலுத்தி
மறைந்துநின்று அறிவித்துவரும் அவ் வருளுடையானை அவன் திருவருள் துணையின்றி எவர்தாம் அறிவர்! இப்பாடு
கூழ்ப்பாடு என்ப. பாடு - அவத்தை.

(அ. சி.) தன்னறிவு - ஆன்மஞானம்.

(38)

2185. துரிய தரிசனஞ் சொற்றோம் வியோமம்
அரியன தூடண மந்நன வாதி
பெரியன கால பரம்பிற றுரியம்
அரிய அதீதம் அதீதத்த தாமே.

(ப. இ.) துரியம் எனப்படும் புரிவுக்காட்சி பேரறிவுப் பெருவெளியைக் காண்பதெனக் கூறினாம். வியோமம் -
அறிவுவெளி சொல்லப்படும் நளவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் முதலியன தடையெனக் கழித்து

நன்னடைக்குக் கொண்டு வர வேண்டியதொன்று. புரிவு - சுத்தம். காலங்கடந்த எங்கும் பரம்பிய பெரியனவாகிய புரிவு அருமைசேர் அப்பாலதாகும். அதீதம் - அப்பால். ஆருமிர் அப்பால் நிலையாகிய அந் நிலையினில் நிலைபெறும்.

(39)

2186. மாயையிற் சேதனன் மன்னும் பகுதியோன்

மாயையின் மற்றது நூவுதன் மாயையாங்

கேவல மாகுஞ் சகலமா யோனியுள்

தோயும் மனிதர் துரியத்துட் சுவனே.

(ப. இ.) சேதனனாகிய அறிவுடைய ஆருமிர் மாயையிற் பொருந்தி மூலப்பகுதியோனாவன். திருவருள் மாயையைக் கூட்டுவிப்பது மாயையில் நிலைப்பிப்பதற்காகவன்று. மாயையைக்கூட்டி மலத்தை வாட்டி அம் மலத்துடன் கூட்டி அம் மாயையினையும் ஒருங்கு நூக்குவிப்பதற்கேயாம். உடம்பு உறையுள் முதலியவற்றின்கண்ணுள்ள அழுக்கைப் போக்கத் தூய தண்ணீரைவிட்டு அவ்வழுக்குடன் அத் தண்ணீரையும் சேர்த்து நூக்குவது இதற்கு ஒப்பாகும். மாயையுடன் கூடாத நிலையைப் புலம்பென்றும், கூடிய நிலையைப் புணர்வு என்றும், நூவுதலாகிய அகற்றும் நிலையினைப் புரிவு - என்றும் கூறும். புலம்பு - கேவலம். புணர்வு - சகலம். புரிவு - சுத்தம்; துரியம். நால்வகைத் தோற்றத்து எண்பத்துநான்கு நூறாயிர வேறுபாட்டுப் பிறப்பினுள் பிறப்பது புணர்ப்பாகும். துரியமாகிய புரிவின் கண் ஆருமிர் அருள் நிலைக்களத்துத் தங்குதல் புரியும்.

(அ. சி.) சேதனன் - ஆன்மா. நூவுதல் - ஒழித்தல்.

(40)

கேவல சகல சுத்தம்(புலம்பு புணர்வு புரிவு)

2187. தன்னை யறியத்தன் றற்கேவ லன்றானும்

பின்ன முறநின்ற பேத சகலனும்

மன்னிய சத்தசத் துச்சத¹சத்துடன்

துன்னுவர் தத்தந் தொழிற்கள வாகவே.

1. சத்தசத். சிவஞானசித்தியார, 7. 3 - 1.

" யாவையும். சிவஞானபோதம், 7.

" நெஞ்சினைத். அப்பர், 4. 23 - 9.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் ஆருயிர் தன்னையறியும் அப்பொழுது அவன் புரிவி எனப் பெயர்பெறுவன். புரிவு - சுத்தன். இத்தகைய அறிவு பெறாதநிலையில் அவன் புலம்பி எனப் பெயர் பெறுவன். புலம்பி - கேவலன். அவன் புலம்பியினின்றும் நூங்கிப் புரிவி ஆதற் பொருட்டு ஆதியாகிய நடப்பாற்றல் உடல் கலன் உலகு உணா எனும் நான்கினை மாயையாக்கமாகப் படைத்தனிக்கின்றது. இவற்றுடன் கலந்த ஆருயிர் புணர்வி எனப் பெயர்பெறுவன். புணர்வி - சகலன். பின்னமுற நின்றல் என்பது முன் நிலையாகிய புலம்பினும் மேலதாய், முழுநிலையாகிய புரிவினும் கீழதாய் வேறுபட நின்றல், பேதம் என்பது நிலைப்பும் அறிவும் இல்லாத மாயாகாரியப் பொருள்களும் அல்லாமல் நிலைப்பும் அறிவுமுள்ள தூய சிவனும் அல்லாமல் சார்ந்ததன் தன்மைத்தாய் நின்றல். நிலைபெற்ற அறிவுப்பொருள் சத்து. நிலையிலா அறிவில் பொருள் அசத்து. இரண்டன்பாலும் ஆருயிர்க்கு ஒட்டியிருப்பதால் அது சதசத்தாகும். இந் நிலை ஆருயிர்களின் தொழிற்கேற்ப வாய்ந்த நிலைகளாகும். இவற்றை ஓர் ஒப்பில் வைத்துக் காணுங்கால், படியாமலிருப்பது புலம்புநிலை. படிப்பது புணர்வுநிலை. பாட்டாகத் தான் திகழ்வது புரிவுநிலை. அப் பாட்டினை நினைப்பது மெய். மறப்பது பொய். மெய் - நிலைப்பது; சத்து. பொய் - நிலையாதது; அசத்து. நிலைப்பது: என்றும் ஒருபடித்தா யிருப்பது. நிலையாதது: தோன்றி மறைவது. ஆருயிர் நினைப்பு மறப்பு இரண்டின் பாலும் நிற்பதால் நிற்பி எனக் கூறலாம். நிற்பி எனினும் சார்பி எனினும் ஒன்றே. அதுவே சதசத்து.

இதனை ஒரு வெண்பாவினால் நினைவுகூரத் தருகின்றாம்:

பாட்டுப் படியாமை யேபடித்தல் பாட்டாதல்
 பூட்டும் புலம்புணர்வுப் பேபுரிவு - நாட்டும்
 நினைப்புச்சுத் தாகும் நிகழ்மறப்ப சத்தாம்
 தனைச்சுதசுத் தாயெண்ணல் சார்பு.
 (அ. சி.) பின்னம் - வேறு. துன்னுவர் - கூடுவர்.

(1)

2188. தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்பானும்
 தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையுந்
 தானே தான்செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும்
 தானே தனக்குத் தலைவனு ¹மாமே.

(ப. இ.) இன்பத்தைச் செய்வது உறவு எனவும், துன்பத்தைச் செய்வது பகை எனவும் கூறுவது வழக்கு. ஆனால் அவற்றைச் செய்விக்குமாறு வினைமுதலாக நிற்பது செய்வதன்று; செயற்படுவதன் முன்னைச் செயலாம் இருவினையே இதனை ஓர் ஒப்பில் காண்பாம்: படித்தவர் பரிசுபெற்று இன்புறுவர். படியாதவர் துரிசுபெற்றுத் துன்புறுவர். இத் துன்ப இன்பங்கள் அவரவர்தம் படியாமை படித்தலாகிய செயல்களால் விளைந்தன. அவற்றைக் கூட்டுவோர் ஏனை

1. பெருமைக்கும். திருக்குறள், 505.

" தன்னைத்தான். " 305.

" பேறிழவு. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 6.

" என்னடிண்ணியஞ். சம்பந்தர், 2 - 10. 6 - 1.

மாணவர். கூட்டுவிப்போர் ஆசிரியர். எனவே செய்தார்செயல் வினைமுதலாகவும் செய்தார் பயனை ஏற்போராகவும், செய்ப்பட்டார் விளைநிலமாகவும்,1 சேர்ப்பார் கருவியாகவும் சேர்ப்பிப்பார் முழுமுதல்வராகவும் விளங்குவார். இது வரும் சேக்கிழாரடிகள் மொழியானுணர்ச்சு:

"செய்வினையும் செய்வானும் அதன்பயனும் சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி யல்லவற்றிற் கில்லையென
உய்வகையாற் பொருள்சிவனென் றருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்."

(12. சாக்கியநாபனார், 5.)

'நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறைபின்படி நோக்கினால் தானே தனக்குப் பகைவனும் நண்பனும் ஆவன். அஃதாவது ஒருவன் முன்பு செய்த தீவினையால் துன்பப்படுகின்றான். ஆனால் அவன் தான் முன்பு செய்த தீவினைப்பயன் தனக்கு வந்ததென்று உணர்வதில்லை. அப் பயன் வருவதற்குக் கருவியாக இருந்தவர்களையே காரணர்களாகக்கொண்டு வருந்துகின்றான்; பகைக்கின்றான். உண்மையாக நோக்கினால் தானேதான் தனக்குப் பகை என்பது புலனாகாதிராது. இதுபோலவேதான் இன்பத்திலும் இவ்வுண்மை 'பெரியாரைப் பேணாதொழுகின் பெரியாரால் பேரா இடும்பை தரும்' (812) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் நன்குணரலாம். இதன்கண் பேணா ஒழுக்கம் வினைமுதலாகவும் பெரியார் கருவியாகவும் நிற்பது காண்க. செய்வினைக்கு ஏற்ப மறுமை உலகங்களில் இன்பத் துன்பங்களை எய்துதல் மறவாநினைவுடன் ஆதலின் அந் நினைவு தன் பொருட்டாகும். மூண்டும் பிறந்து ஈண்டு நுகர்தல் நுகர்வோர்க்கு நினைவின்றேனும் காண்போர்க்கு நினைவுறுத்தலின் அவர் கூறும் வாபிலாக நுகர்வோர்க்கும் உய்த்துணர்வு வருதலின் இருவர் பொருட்டுமாகும். அவர் கூறுவதாவது: முன்பு என்ன புண்ணியம் செய்தனனோ இன்புறுகின்றனன் எனவும், என்ன பாவம் செய்தனனோ துன்புறுகின்றனன் எனவும் உலகுணரக் கூறுவதாம். அதனால் தனக்கு மறுமையும் இம்மையும் தானே என ஒதினர். தான் செய்த வினைப்பயனைத் தன்னுடல் நுகராது2 தானே நுகர்தல் வேண்டும். பிறர்க்கும் போகாது.

பிறவாற்றாலும் கழியாது. அதனால் துய்ப்பவனும் தானே எனப்பட்டது. அத் துய்ப்பினை அமைத்துக் கொண்டோனும் தானேயாதலால் தனக்குத் தலைவன் தானே என ஓதினார். தலைமை, வினைச்சிறப்பாலாம்.

(2)

2189. பாசம தாகும் பழமலம் பற்றற

நேசம தாய்நின்ற வாராது நங்கிடக்

காசமி லாத குணங்கே வலசுத்தம்

ஆசற நிறற லதுசுத்த சைவமே.

(ப. இ.) பண்டே புல்லிய பழமலம் பாசம் எனப்படும். அதன்கண்ணுள்ள பற்று நூங்குதற்பொருட்டு இடைசேர் மலமாகப் பொருந்திய மெய்கள் முப்பத்தாறு. இம் முப்பத்தாறு மெய்களிடத்தும் ஆருபிர்கள் அன்பு பூண்டு நின்றன. இம் முப்பத்தாறன் உண்மைபினைத் திரு

1. வெல்வினை. சூவகன், முத்தி - 164.

2. மயக்கம. சிவஞானபோதம், 7. 3 - 2.

வருளால் உணர்ந்து நூங்குதல் வேண்டும். நூங்குதல் என்பது இவை நமக்குத் துச்சில் போன்று துணைக்கருவியே அன்றி நிலைப்பொருள் அல்லவென்றுணர்தல். அப்படி நூங்கிய அளவில் குற்றமற்ற குணத்தனி நிலையாகும். தனிநிலை - கேவலம். தூய நிலை அல்லது புரிவு மலமாயை கன்மங்களின் குற்றம் முற்றும் அறுதல். அறவே மாசற்று நிற்கும் நிலை சுத்தநிலை. இங்ஙனம் கூறுவது இயற்கை உண்மைச் சைவம். இயற்கை உண்மைச்சைவம் எனினும் சுத்தசைவம் எனினும் ஒன்றே.

(3)

2190. ஆமுபிரீ கேவல மாமாயை இன்னடந்து

ஆமுபிரீ மாயை எறிப்ப¹ அறிவுற்றுக்

காமிய மாயேய முங்கல வாநிற்பத்

தாமுறு பாசஞ் சகலத்த தாகுமே.

(ப. இ.) புலம்புநிலைபிற கிடந்த வுபிரீ மாமாயைபின்கண் உறையும். அவ் வுபிரீ பின் முப்பத்தாறு மெய்களுடனும் கூடும். இம் மெய்களுடன் கூடியதும் 'மாயா தானுவிளக்காம்' என்ற முறைப்படி சிறிது அறிவு விளங்கும். அதனால் காமியமாகிய வினைகளும் மாயேயமாகிய கருவிகளும் உபிருடன் பொருந்தித் தொழிற்படும். இந் நிலையில் அவ்வுபிரீ அக் கருவிகளினிடத்துப் பற்றுக் கொள்ளும். இந் நிலை புணர்வு நிலை என்ப. புணர்வு - சகலம்.

(அ. சி.) எறிப்ப - விளக்க.

(4)

2191. சகல அவத்யைபிற் சார்ந்தோர் சகலர்

புகலு மலமு வகையும புணர்ந்தோர்

நிகரின் மலரோன்மால் நூடுபல் தேவர்கள்

நிகழ்நரர் கூட மந்தமு²மாகுமே.

(ப. இ.) கருவிகளுடன் கூடிய புணர்வுநிலைபிற் சார்ந்தோர் புணர்வினராவர். புணர்வினரெனினும் சகலர்

எனினும் ஒன்றே. இவர்கள் மும்மலப்பிணிப்பினர். மும்மலமாவது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன.

மும்மலப்பிணிப்புடையார் யாவரெனின்? ஒப்பில்லாத அயன், மால் பல தேவர்கள், இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் முதலாகப்

புழு ஈறாகச் சொல்லப்படும் அனைத்துபிர்களும் என்க. புழுவுக்குரிய குணங்கள் நான்கு. அவை அருந்தல் பொருந்தல்

அனந்தல் அச்சம் என்பன. இவற்றை உண்டல் உணுறைதல் உறங்கல் உக்குதல் எனவும் கூறுப. உக்குதல் - இறப்பு நேருமே

என்று அஞ்சுதல். இந் நான்கு குணங்களும் மால் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கும் உளவாயின் அத் தேவர் எவ்வகையில்

உயர்ந்தோராவர்? அவர் வாழ்வு எங்ஙனம் உயர்ந்ததாகும்? சிவனெறி கல்லார் அவர் வயப்பட்டு அவநெறி செல்வர்.

அனந்தல் - உறங்கல்.

(5)

1. மாயாதனு. சிவஞானபோதம், 4. 2 - 1.

2. புழுவுக். அப்பர், 5. 91 - 4.

" அண்டர். " 5. 39 - 3.

" நூறு. " " 100 - 3.

" உரைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், 8. 1 - 1.

2192. தாவிய மாயையில் தங்கும் பிரளய

மேவிய மற்ற துடம்பாய்மிக் குள்ளன

ஓவல் இலக்கணர் ஒன்றிய¹சுகண்டர்

ஆவிய னூற்றெட் டுருத்திர ராகுமே.

(ப. இ.) தூவாமாயை கடந்த தூமாயை தாவியமாயை எனப்பட்டது. அம் மாயையினால் உடல்பெற்று அம்

மாயையின்கண் உறைவோர் இருமலத்தாராவர். இவர்கள் இயல்பிலே இருமலத்தாரும் ஊழி முடிபாகிய பிரளயத்தில்

திருவருளால் ஒருமலம் நூங்கிய இருமலத்தாரும் என இருவகையினராவர். ஒருமலமாகிய மாயை அகன்ற தன்மையர். மாயை அகன்ற தன்மை என்பது மயக்காது விளக்கும் மாயையினை உடையவர் என்பதாம். இது, பொலமுறும் வீடகன்று நலமுறும் வீட்டில் உறைவது போன்றதாகும். இங்குள்ளார் சூகண்டவுருத்திரர், நூற்றெட்டு உருத்திரர் முதலியோராவர். இச் சூகண்டவுருத்திரரே தமிழாகமமாகிய மெய்கண்ட நூற்களின் முதல்வராவர். இவர்கள் தூமாயையின்கண் ஆசான் மெய்யின் அடிப்பகுதியிலுறைவோராவர். இருமலம் : ஆணவம் கன்மம்.

(அ. சி.) தாவிய மாயை - சுத்த மாயை.

(6)

2193. ஆகின்ற கேவலத் தாணவத் தானவர்

ஆகின்ற வித்தேச ராமனந் தாதியர்

ஆகின்ற எண்மர் எழுகோடி மந்திரர்

ஆகின்ற ஈசர் அநேகரு²மாகுமே.

(ப. இ.) புலம்புநிலையினைச் செய்யும் ஆணவம்மட்டும் உடையார் ஒருமலத்தர். இவரை விஞ்ஞானாகலர் என்ப.

இந் நிலையினையுடையார் அட்டவித்தேசரெனவும் கூறப்படுவர். இவர்கள் அனந்தர் முதல் எண்மராவர். எழுகோடி மந்திரமுதல்வர் முதல் பலராவர். வித்தை என்பது திருவடியுணர்வு என்பதாகும். வித்தியேசரர் என்பது வித்தேசர் என நின்றது. இவர்கள் ஆண்டான் மெய்யின்கண் உறைவோராவர்.

மும்மலங்களும் முப்பத்தொரு மெய்களும் தொழிற்படுமாறு ஆவியின் அறிவைச் சுட்டறிவாக விளக்கிநிற்கும் 'அப்பாலாக்கல் முதல் நூக்கல்' ஈறாகக் கூறப்படும் ஐங்கலைகளுடன் கூடி நிற்பவர் மும்மலத்தர் - சகலர். கலர், கலைகளோடு கூடியவர். ச என்னும் வடமொழி இடைச்சொல் கலைகள் தம் மியல்பிற் குறையாது தொழிற்படுதலை யுணர்த்தும்.

சிவகுருவினருளால் உன்முகத்தே நோக்கும் ஆவியினோர் சிவனுக்கர்வு பெறுவர். அந் நுகர்வால் மருள்நூங்கும் மருள் நூங்கவே மாயை அகலும். மாயை அகலவே அவர் வினையும் மலமும் என்று சொல்லப்படும் இரு மலத்தோடு கூடிநிற்பர். ஆவியின் ஐங்கலைகள் ஆருயிர்க் கிழவர்க்குள்ள அறிவு எதிர்முகத்தும் சுட்டற விளங்கும்படி அவரோடு கூடி விளக்கி நிற்கும். அந் நிலையில் அவர் இருமலத்தர் - பிரளயாகலரெனப்படுவர். பிரளயம் - ஓடுக்கம். பிர என்பது அத் தொழின் முற்றும் ஓடுங்குதலை யுணர்த்தும்.

1. போதமிகுத். சிவஞானசித்தியார், நூற்பெயர். 9.

உன்னலரும். சிவப்பிரகாசம், பொது, 2 - 3.

நனவில் உறக்கப்பாடு நிலையினை எய்தினவர் (நனவிற் சுழுத்தி) அச் சிவனுக்கர்வால் ஊழை வெல்லுவார். அஃதாவது ஊழான் வரும் நுகர்வுகளால் மொத்துணார். அவ் ஊழ் உலுமுடாகக் கழியும் அகப்புறக் கலன்களாகிய அந்தக் கரணங்களுடனும் கூடார். கூடாராகவே கன்மமலம் நூங்கும். நூங்கவே ஏனை ஒரு மலமாத்திரமுடையராவார். ஆகவே அனைத்தையும் சுட்டியும் சுட்டாதாகிச் சிவவுருவாய்த் தெளிந்து நிற்கும்வண்ணம் அவர்தம் அறிவைப் பேரறிவாய் விளங்கும்படி விளக்கி நிற்கும் ஐங்கலைகளோடும் கூடிநிற்பார். அந் நிலையிற் பேரறிவினர் - எனப்படுவர். பேரறிவினர் - விஞ்ஞானாகலர். விஞ்ஞானாகலர் - ஒருமலத்தர்.

இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க :

"மும்மலத்தால் ஐங்கலைகள் முற்றுவிக்கும் சுட்டறிவாம்

அம்ம அவர்சகலர் ஆசானால் - அம்மைச்

சிவனுக்கர்வால் ஐங்கலைகள் சேரொடுக்கம் கன்மில்

சிவவறிவாய் ஆக்கமலத் தூர்வு."

(அ. சி) கேவலத்து ஆணவத்தானவர் - ஆணவமலம் மாத்திரம் உள்ள விஞ்ஞானாகலர்.

(7)

2194. ஆமவ ரிற்சிவ னாரருள் பெற்றுளோர்

போமலந் தன்னாற் புகழ்விந்து நாதம்விட்டு

ஓமய மாகி யொடுங்கலி னின்மலந்

தோமறு சுத்தா வவத்தைத் ¹தொழிலே.

(ப. இ.) மேலோதிய தூமாயைக்கண் உறைவோர் சிவனருளாற் செவ்வியாய்த்து அவ் வொருமலம் அகன்று உயர்ந்தோரும் சிலர் ஆவர். அத்தகையோர் விந்துவாகிய ஒளியினையும், நாதமாகிய ஒலியினையும் விட்டகல்வர். இவ் விருமெய்களும் எல்லாரானும் புகழ்ப்படுவனவாகும். இவ் விரு மெய்யினையும் விட்டோர் ஓமொழியுருவினராவார். அவ் வருவின்கண் அடங்கிநிற்பார். அடங்குவதென்பது முனைப்பற்றுத் திருவருள் திருக்குறிப்பின்வழி ஒழுகுவது. இங்ஙனம் ஒழுகுவதனால் அவர் தூயோராவார். இதனையே குற்றம் நூங்கிய தூநிலைத் தொழிலென்பார். தூநிலை - சுத்தாவத்தை.

(அ. சி.) ஓமயமாகி - பிரணவ வடிவாகி.

(8)

2195. ஓரினு மூவகை நால்வகை யும்முள

தேரி லிவைகே வலமாயை சேரிச்சை

சாரிய லாயவை தாமே தண்ப்பவை

வாரிவைத் தூசன் மலமறுத் தானே.

(ப. இ.) புலம்புநிலையாகிய கேவலநிலை மூவகை என்ப. அவை புலம்பிற் புலம்பு, புணர்விற் புலம்பு, புரிவிற் புலம்பு என்பன. இவற்றைக் கேவல கேவலம், சகல கேவலம், சுத்த கேவலம் எனவும் கூறுப. இவையேயன்றி அவை நான்கு வகையாகக் கூறப்படுவதுமுண்டு. அவை

1. மூவகை. சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 26.

வருமாறு : இருப்புலம்பு, மருப்புலம்பு, தெருப்புலம்பு, அருப்புலம்பு என்பன. இவற்றின் விளக்கத்தைத் துகளறு போத முதலிய நூற்களுட் காண்க. ஆராயுமிடத்து இவையனைத்தும் புலம்புநிலையேயாகும். மாயையைச் சேர்ந்தபின்னரே ஆருபிர்க்கு உவப்பாகிய விழைவு விளக்க முறும். விளக்கமுறவே சாரியலாகிய அம் மாயை தாமே அகலும். அகலவே சிவபெருமான் தன் திருவருட் பெருங்கடலை ஆருபிர்க்குச் செவ்வி நோக்கி நிறைவித்து மலமறுத்தருளினன். உவப்பு - இச்சை; அராகம். செவ்வி - பருவம்.

(அ. சி.) மூவகை நால்வகை - கேவல அவத்தை மூன்றே அன்றி நான்கு வகைகளும் உண்டு.

(9)

2196. பொய்யான போதாந்தம் ஆறாறும் விட்டகன்று

எய்யாமை நூங்கவே எய்தவன் தானாகி

மெய்யாஞ் சராசர மாய்வெளி தன்னுட்புக்கு

எய்தாம லெய்துஞ்சுத் தாவத்தை ¹யென்பதே.

(ப. இ.) நிலைபேறில்லாத மண்முதல் அறிவின் முதல்துணையாகிய ஒலிமெய் ஈறாகக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறு மெய்களும் அருளால் உண்மையுணர்ந்து கருத்தினில் விட்டகலுதல் வேண்டும். அகலவே இவரியலாகிய ஆணவ விளைவாம் அறியாமை நூங்கும். நூங்கவே அவ் வுபிற் சிவபெருமான் திருவடியினை எய்தத் தகுதியாகும். அப்பொழுது இயங்குதிணையுபிற் நிலைத்திணைஉபிற் உலகம் எல்லாவற்றுடனும் கலப்பால் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய் நிற்கும் சிவன் தன்னுள் அவ் வுபிற் புகுமாறு அருள்வெளியினை அறிவித்தருள்வன். அந் நிலையினை ஆருபிர்கள் தம்முனைப்பற்றமையால் எவ்வாறு எய்தினோம் என்று அறிய வாராதவாறு எளிதாக எய்தும். இதுவே புரிவாகிய தூயநிலை யென்ப. தூயநிலை - சுத்தாவத்தை.

(அ. சி.) எய்யாமை - அறியாமை. எய்தவன் - முயற்சித்தவன். வெள் - சிவ ஆகாயம்.

(10)

2197. அனாதி பசுவியாத்தி யாகு மிவனை

அனாதியில் வந்த மலம்ஐந்தால் ஆட்டி

அனாதியிற் கேவல மச்சக லத்திட்டு

அனாதி பிறப்பறச் சுத்தத்து னாமே.

(ப. இ.) தொன்மைக்கண் ஆருயிர் இவ்நிலையாம் ஆணவப் பிணிப்பால் அவ் வாணவச் செறிவினுள் அடங்கிக்
கிடந்தன. இவ்நிலை - செறிவுநிலை. அடங்கிக்கிடப்பது - வியாத்தி. அத்தகைய ஆருயிரைத் தொன்று தொட்டுப்
பிணித்துள்ள ஐவகை மலங்களாற் சிவபெருமான் ஆட்டிவைக்கின்றான். அவ் வாட்டுதலின் பொருட்டு அவ் வுயிரைப்
புலம்பு நிலையினின்றும் புணர்வு நிலையிற் புகுத்தருளுகின்றான். அவ் வுயிர் சிவபெருமானின் திருக்குறிப்பின்வழி
ஓழுகின் அந் நன்மையின் தன்மையால், தொன்மைப் பிறப்பறும். அறவே அவ் வுயிர் தூய நிலையினை எய்தும். தொன்மை
- அனாதி.

1. மண்முதற். உண்மை நெறிவிளக்கம், 1.

(அ. சி.) வியாத்தி ஆகும் - உள்ளடங்கி இருக்கும் ஆட்டி - அலக்கழித்து. கேவலம் அச் சகலம் - கேவல
நிலையிலும் சகல நிலையிலும்.

(11)

2198. அந்தரஞ் சுத்தாவத் தைகே வலத்தாறு

தந்தோர்தஞ் சுத்தகே வலத்தற்ற தற்பரத்

தின்பால் துரியத் திடையே யறிவுறத்

தன்பால் தனையறி தத்துவந்தா னாமே.

(ப. இ.) இந் நிலையில் எய்தும் தூயநிலைக்கு வழியாகவுள்ளது சேய தூய நிலையாகிய புலம்புநிலையாகும்.
சேய - தொன்மையாகிய. இந் நிலையினைக் கூட்டுவித்து உடனாய் நிற்கும் தற்பரன் சிவன். அவனருளால் மலம் அறும்.
அறவே சிவபெருமானிடத்துப் பேருறக்க நிலைப் பெற்றியினை ஆருயிர் எய்தும். அந் நிலைக்கண் ஆருயிர் 'தன்மையுடைய
தன்னுணர்வால் தன்னையறியும்.' அறியவே தான் மெய்ப்பொருட்கு அடிமையாய் மெய்ச்சார்பினனாகத் திகழும். தத்துவம்
- மெய்; நிலையேறு;

(அ. சி.) ஆறு - மூலம், வழி. தன்பால் தனையறி - தனக்குள்ளே தன்னை அறியும்.

(12)

2199. ஐயைந் தொடுங்கும் ஆன்மாவில் ஆன்மாவும்

மெய்கண்டு சுத்த அவத்தையில் வீடாகுந்

தூய்வவல் வித்தை முதன்மூன்றுந் தொல்சத்தி

ஐய சிவஞ்சித்தி யாந்தோற்ற ¹மவ்வாறே.

(ப. இ.) உன்மெய் இருபத்து நான்குடன் ஆளுங்கூடி ஆருயிரில் ஓடுங்கும். அஃதாவது, அம் மெய்கட்கு முதல்வராகக் காணப்படும் சூகண்ட அரனால் ஓடுக்கப்படும் என்பதாம். ஆன்மா என்று சொல்லப்படும் உணர்வு மெய் ஆறும் அழிவிலானாகிய அனந்தரால் ஓடுக்கப்படும். உணர்ந்துமெய் ஐந்தனுள் ஆசான், ஆண்டான், அருளோன் ஆகிய மூன்றும் தொல் சத்தி என்னும் ஓடுக்கநிலைச் சிவனால் ஓடுக்கப்படும். அன்னைமெய் முதன்மைச் சிவனால் ஓடுக்கப்படும். அத்தன்மெய் அச் சிவனாகவே நிற்கும். ஐயசிவன் - சுத்த சிவன்; முதன்மைச் சிவன். தொல்சத்தி : வனப்பாற்றல்; அன்னை. மூண்டும் தோன்றுங்கால் இம் முறையே தோன்றும். இருபத்தைந்து மெய்களும் திருவருளால் உண்மைகண்ட தூயநிலையில் விட்டு நூங்கும்.

(அ. சி.) வித்தை முதல் மூன்று - சுத்த வித்தை. ஈசரம், சாதாக்கியம் ஆகிய மூன்று தத்துவங்கள். சிவம் சத்தியாம் - சத்தி, சிவம் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்கள்.

(13)

2200. ஐயைந்து மான்மாவில் ஆறோ டடங்கிடும்

மெய்கண்ட மேன்மூன்று மேவுமெய் யோகத்தில்

கைகண்ட சத்தி சிவபாகத் தேகாண

எய்யும் படியடங் குந்நாலேழ் எய்தியே.

1. தத்துவமெண்மூன். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 22.

(ப. இ.) உன்மெய் இருபத்தைந்தும் ஆருயிர் உணர்வில் உணர்வுமெய் யாறுடன் ஓடுங்கும். அவ் வுயிர் பபிலும் அகத்தவ முறையினால் ஆசான் ஆண்டான் அருளோன் என்னும் மூன்று மெய்களும் ஓடுங்கும். உடனாய் நின்று கைகண்ட துணைபுரியும் அன்னை அத்தன் பாகத்தேயாகும். உன்மெய் இருபத்தைந்து, உணர்வுமெய் ஒன்று, மூன்று கூடிய ஒன்று, இரண்டு கூடிய ஒன்று ஆக நாலேழாகிய இருபத்தெட்டாகும். இவ்விருபத்தெட்டு என்னும் எண் 'ஆகின்ற தொண்ணூற்ற' (2139)றோடு என ஓதப்படும் திருப்பாட்டில் 'ஆகின்ற (2136) நாலேழ் வேதாந்தி' என வரும் திருக்குறிப்பினை ஒத்திருப்பது நோக்குக.

(அ. சி.) மேல் மூன்று - காயபரம், வியோமம், பரம்.

(14)

2201. ஆணவத் தாரொன் றறியாத கேவலர்

பேணிய மாயைப் பிரளயா கலராசுங்

காணும் உருவினர் காணாமை காண்பவே

பூணுஞ் சகலர்முப் பாசுமும் புக்கோரே.

(ப. இ.) மெய்யுணர்வாற் கட்டற்றவர் எனப்படும் ஒருமலம் மட்டும் உடைய விஞ்ஞானாகலர் மாயைவினை ஏதும் அறியாத தனி நிலையினர். இந் நிலையினை அருவநிலை எனலாம். தூமாயைத் தொடர்புடையார் இருமலக் கட்டுடையாராவர். இவர் பிரளயாகலர் எனப்படுவர். இவர் ஊழியாற் கட்டற்றவர். இந் நிலையினை அருவருவ நிலை என்னலாம். மும்மலக் கட்டுடையார் (2193) சகலர் எனப்படுவர். இவர்கள் காணும் உருவினராவர். நிலையாமையுள்ள உலகினைக் காணாமை என்றனர். இவ் வுலகினைக் காண்பவர் முப்பாசுமும் புக்கவராவர்.

(அ. சி.) காணும் உருவினர் - தூல சரீரமுடையவர்.

(15)

2202. ஆணவ மாகும் விஞ்ஞான கலருக்குப்

பேணிய மாயை பிரளயா கலருக்கே

ஆணவ மாயையுங் கன்ம மூன்றுமே

காணுஞ் சகலர்க்குக் காட்டு ¹மலங்களே.

(ப. இ.) விஞ்ஞானாகலருக்குப் பிணிப்பு ஆணவம் ஒன்றேயாம். பிரளயாகலருக்கு ஆணவம் கன்மம் (தூமாயை) என்னும் இருமலப் பிணிப்பினராவர். மும்மலக்கட்டினராகிய சகலர்க்கு ஆணவம் கன்மம் தூவாமாயை என்னும் மும்மலப் பிணிப்புமுடையவராவர்.

(16)

2203. கேவலந் தன்னிற் கிளர்ந்தவிஞ் ஞாகலர்

கேவலந் தன்னிற் கிளர்விந்து சத்தியால்

ஆவபிற் கேவலத் தச்சக லத்தையும்

மேவிய மந்தி மாமாயை ²மெய்ம்மையே.

(ப. இ.) ஒருமலக் கட்டுடையார் தனிநிலையில் விளங்கிய விஞ்ஞானாகலராவர். அந் நிலையிற் றூண்டித் தொழிற்படுத்துவது அன்னை என்று

1. மெய்ஞ்ஞானந். சிவஞானபோதம், 8. 2 - 1.

2. சுத்தமாம். சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 29.

சொல்லப்படும் விந்து சத்தியாகும். அந்நிலையில் அவ் வுயிர் உடல்முதலியவற்றையும் எய்தும். அவ் வுடல் மாமாயையில் தோன்றும் மந்திரவுடலாகும். மெய்ம்மை - உடலின் தன்மை. விஞ்ஞானகலர்: விஞ்ஞானாகலர் என்பதன் இடைக்குறை.

(17)

2204. மாயையின் மன்னும் பிரளயா கலர்வந்து

மாயையுந் தோன்றா வகைநிற்க ஆணவ

மாய சகலத்துக் காமிய மாமாயை

ஏயமன் னூற்றெட் டுருத்திரர் ¹என்பவே.

(ப. இ.) இருமலக்கட்டினராகிய பிரளயாகலர்மாட்டு ஆணவமே மேலிட்டு நிற்பதால் ஏனைக் கன்மம் மாயைகள் உள்ளடங்கி நிற்கும். அதனால் அவை தோன்றாவகை நிற்க என ஓதினர். அவர் தமக்கு உடம்பும் தூமாயையினால் அமைந்ததாகும். எனவே அவர் இயற்றுங் கன்மங்களும் இருள்சேர் இருவினையும் கடந்த இறைபணியாகும். ஈண்டு உறைவோரும் இம் மெய்பினரும் நூற்றெட்டு உருத்திரர் என்ப.

(அ. சி.) நிற்க ஆணவம் - ஆணவம் மேலிட்டிருக்க. காமிய மாமாயை - கன்மமும், சுத்த மாயையும்.

(18)

2205. மும்மலங் கூடி முயங்கி மயங்குவோர்

அம்மெய்ச் சகலத்தர் தேவர் சுராந்நர்

மெய்ம்மையில் வேதா விரிமிகு கூடாந்தத்

தம்முறை யோனிபுக் கார்க்குஞ் ²சகலரே.

(ப. இ.) ஆணவங் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமுங் கூடிக் கலந்து அவற்றையே தாமெனக்கொண்டு மருள்வோரே சகலராவர். சகலர் - முப்பிணிப்பினர். இவர்கள் யாவரென ஆயின் வருமாறு: இந்திரனாகிய வானவர்கோன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், வானவரும், மக்களும், உண்மையுணர்வு இல்லாத அயன் அறி முதலாகப் புழு ஈறாகச் சொல்லப்படுவோருமாவர். இவர்கள் அனைவர்களும் மூலப்பகுதி மாயைக்கு உட்பட்டவர்களே. இவர்கள் செய்தொழில் வேற்றுமையினால் சிறப்பொவ்வாத பலவகையான பருவுடம்பைத் தூவாமாயையினின்றும் தோன்றாத்துணைவன் படைத்துக் கொடுத்தருளப் பெறுபவர்கள். இருவினைக்கூடாக இறந்தும் பிறந்தும் இடையறாது இன்னலுறும் இயல்பினர். யோனி - பிறப்பு. ஆர்க்கும் - கட்டுப்படும்.

(19)

2206. சுத்த அவத்தையில் தோய்தவர் மும்மலச்

சுத்தசத் தோடத் தனித்தனி பாசமு

மத்த இருள்சிவ னான கதிராலே
தொத்தற விட்டிடச் சுத்தரா³வார்களே.

1. மட்டிட. சம்பந்தர், 2. 47 - 1.
 2. பிறப்பொக்கும். திருக்குறள், 972.
 3. உணருரு. சிவஞானபோதம், 6.
- " அல்லலென். அப்பர், 5. 1 - 4.

(ப. இ.) தூயநிலையில் பொருந்தியவர் சிவபெருமானின் திருவருள் விளக்கத்தால் நிலைப்பாகிய மும்மல காரணத்தையும் தோன்றி யொடுங்குவதாகிய அவற்றின் காரியத்தையும் உண்மைகண்டு எண்மையாக நூங்கித் திண்மையோங்கிய ஊனுடைப் பண்பினராவர். ஈண்டுச் சத்தெனப்படுவன மும்மலமாகும். அசத்தெனப்படுவன மும்மல காரியமாகும். இவற்றுடன் தனித்தனியாகப் பிரிவுபட்டுப் பிணிப்புறுத்தும் மருளாக்க விரிவாகிய மாயேயம் அறுபதும் (2107) தனித்தனிப் பாசம் எனப்படும். அவற்றின் தொத்தாகிய தொடர்ச்சியும் விட்டவராவர். பெருமயக்கத்தைச் செய்யும் மத்த இருளும் விட்டவராவர். இவையனைத்தும் விட்டவரே தூயோராவர். தூயோர் - சுத்தர். தொத்து: தொடர்பு. இது தொந்தம் எனவும் வரும். அது 'தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செய்யும்' என்னும் அப்பர் செய்யும் அருண்மொழியானுணரலாம். விட்டிட - முற்றும் அகல.

(அ. சி.) மத்த - மயக்கத்தைச் செய்யும். தொத்து அற - தொடர்ச்சி நூங்க.

(20)

2207. தற்கே வலம்முத்தி தானே தனிமையாம்

பிற்பாற் சகலங் கலாதிப் பிறிவதாஞ்

சொற்பாற் புரிசுத்த கேவலஞ் சாக்கிரந்

தற்பாற் புரிவது தற்சுத்த மாகுமே.

(ப. இ.) தூயநிலையில் தான் தனித்துநிற்கும் ஷடாகிய பற்றறுதி ஆருபிர் தனித்து நிற்பதாகும். இந் நிலையினைத் தூய புலம்பு என்னலாம். தூய புலம்பு - சுத்த கேவலம். தூய புணர்ப்பு உழைப்பு முதலாகச் சொல்லப்படும் தூவாமாயைபினின்று விலகுவதாம். தூய புரிவாவது சொல்லப்படும் தூயபுலம்பும் புணர்ப்பும் தன்னுணர்வுக்கும் தோன்றாதொழிவது. இதுவே தன் தூய்மையாகும். உழைப்பு - கலைமெய்.

(21)

2208. அறிவின்றி¹முத்தன்²அராகாதி சேரான்

குறியொன்றி³ லாதித்தன் கூடான் கலாதி

செறியுஞ் செயலிலான் நினைக்கற்ற வல்லோன்

கிறியன் மலவியாபி கேவலந் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கிழவன் புலம்பாகிய கேவல நிலையில் மலச்செறிவுடன் உள்ளவன். செறிவு - வியாபகம்; பரப்பு.

அந் நிலையில் மருளாக்கக் கருவிகள் கூடாமையால் அறிவு முன் விளங்கப்பெறான். மருளாக்கம் - மாயாகாரியம்; அதனால் உடம்பில்லாதவன் ஆவன். ஈண்டு முத்தன் என்பது அமூர்த்தன் என்றிருத்தல் வேண்டும். அமூர்த்தன் - உடம்பு முன்னில்லாதவன். இது சிவஞானசித்தியார் ஓதும் பாடமாகும். அம் முறையில் பார்த்தால் 'அறிவின் றமூர்த்தன்' என்றிருத்தல் வேண்டும். உழைப்புமெய் முதலிய தூவாமாயைக் கருவிகளுடன் முன் சேர்தலில்லாதவன். உவப்பாகிய விழைவு முன்னில்லாதவன் குறி - விழைவு.

1. அறிவில. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 7.

(பாடம்)2. மூத்தோன்.

3. " லாதித்தன்.

பிறந்து இறந்து வரும்நிலையாத் தன்மை முன்னில்லாத நிலைப்பினன். இறப்பு முதலிய குணங்களுடனும் முன்கூடாதவன். இறப்பு - புத்தி. அதனால் எச் செயலும் முன்னில்லாதவன். நுகர்வு முன்னில்லாதவன். தினக்கற்ற - தினக்கற்ற என்பது தின்னக்கற்ற என்பதன் மருவாகும்; ஆணவத்துள் மறைந்திருப்பவன். கிறியன் - படிநன்; வஞ்சகன்; மறைந்திருப்போன். இந் நிலையே புலம்புநிலையாகும். இத் திருப்பாட்டின் விளக்கம்போன்று வரும் சிவஞானசித்தியாரின் திருப்பாட்டு வருமாறு :

"அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்க னோடும்

செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்

குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்

பிறவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா."

(சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 7.)

(அ. சி.) அராகாதி - அராகம் முதலியன. கலாதி - கலை முதலியன. கிறியன் - வஞ்சகன்.

(22)

2209. விந்தவும் மாயையும் மேவுங் கிரியையுஞ்

சந்தத ஞான பரையுந் தனுச்சத்தி

விந்துவின் மெய்ஞ்ஞான மேவும் பிரளயர்

வந்த சகலசுத் தான்மாக்கள் வையத்தே.

(ப. இ.) விந்துவாகிய தூமாயையும், மாயையாகிய தூவாமாயையும் என்றும் பேரறிவாய்த் திகழும்

வனப்பாற்றலாகிய பரையும் ஆருயிர்க்கு அவரவர் செவ்விக்கேற்ப உயிர்நிலையாகிய உடம்பாய் அமையும். ஒரு மலக்கட்டுடையார்க்கும் இருமலக்கட்டுடையார்க்கும், அமையும் உடம்பு தூமாயையினின்று தோன்றுவன. திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்றவர்க்குத் திருவருளினின்றுத் தோன்றுவன. மும்மலக்கட்டுடையார்க்கு உடம்பு தூவாமாயையினின்றுத் தோன்றுவன. செயல்களும் அவ்வம் மாயை களிலேயே நிகழும். மும்மலக்கட்டுடையார் வாழ்வது இவ்வுலகத்தேயாம். ஈண்டுப் பரை என்பது ஏற்பழிக்கோடலால் நடப்பாற்றலின் மேற்று.

(23)

2210. கேவல மாதியிற் பேதங் கிளக்குறிற்

கேவல மூன்றுங் கிளருஞ் சகலத்துள்

ஆவயின் மூன்று மதிசுத்த மூடவே

ஓவலில் லாவொன்பா னுற்றுணர் வோர்க்கே.

(ப. இ.) புலம்பாகிய கேவலமும், புணர்வாகிய சகலமும், புரிவாகிய சுத்தமும் கேவலாதிகள் என்று ஓதப்பட்டன.

இவற்றின் வேறுபாடுகளைக் கூறுமிடத்து ஒவ்வொன்றும் முத்திறப்படும். அவை வருமாறு: புலம்பிற் புலம்பு, புலம்பிற் புணர்வு, புலம்பிற் புரிவு என மூன்று. புணர்விற் புணர்வு, புணர்விற் புலம்பு, புணர்விற் புரிவு என மூன்று. புரிவிற் புணர்வு, புரிவிற் புலம்பு, புரிவிற் புரிவு என மூன்று ஆக ஒன்பது வகைப்படும். இவற்றை முறையே கேவல கேவலம், கேவல சகலம், கேவல சுத்தம் எனவும், சகல சகலம், சகல கேவலம், சகல சுத்தம் எனவும், சுத்த சுத்தம், சுத்த கேவலம், சுத்த சகலம் எனவும்

கூறுப. இவ் வொன்பதினையும் பொருந்தி ஆருயிர் தூய்மைப்படும் நிலை திருவருளைப் பொருந்தி புணர்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலனாம்.

(அ. சி.) கேவலம் ஆதி - கேவலம், சகலம், சுத்தம். கேவல சகலத்து - சகலாவத்தையிலும். மூன்று ௨௪ - சகல சகலம், சகல கேவலம், சகல சுத்தம். இவ்வாறே மூன்றுக்கும் கொள்ள அவத்தைகள் ஒன்பதாகும்.

(24)

2211. கேவலத்திற் கேவலம் அதுதா தூதங்

கேவலத் திற்சக லங்கள் வயிந்தவங்

கேவலத் திற்சுத்தங் கேடல்விஞ் ஞாகலர்க்கு

ஆவயி னாதன் அருண்மூர்த்தி தானாமே.

(ப. இ.) கேவலத்திற் கேவலம் எனப்படும் தூய புலம்பு அப்பாலைக்கு அப்பாலாம். அப் புலம்பிற் புணர்வு தூமாயை நிலைக்களம். அப் புலம்பிற் புரிவு குற்றமற்ற பேருணர்வாகிய விஞ்ஞானம். இந்நிலை ஒருமலத்தராகிய விஞ்ஞானாகலர் நிலை என்ப. அவ்விடத்து அவ் வுபிர் நாதனாகிய சிவபெருமான் விளங்கும் சூர்த்தவ உடம்பாகும். வயிந்தவம் - சுத்தமாயை.

(அ. சி.) அதூதாதூதம் - அதூதத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. வயிந்தவம் - சுத்த மாயை.

(25)

2212. சகலத்திற் கேவலஞ் சாக்கிரா தூதஞ்

சகல சகலமே சாக்கிர சாக்கிரஞ்

சகலத்திற் சுத்தமே தற்பரா வத்தை

சகலத்தில் இம்மூன்று தன்மையு மாமே.

(ப. இ.) புணர்விற்புலம்பு நனவின் அப்பாலாகும். புணர்விற்புணர்வு நனவிற்புணர்வு கனவாகும். புணர்விற்புரிவு ஆருபிர் அருளுடன் கூடி நிற்கும் நிலை. தூய புணர்வின்கண் இம் மூன்று நிலையும் காண்க. பராவத்தை - அருள்நிலை.

(அ. சி.) உபசாந்தம் - ஓய்வுபெற்றிருத்தல்.

(26)

2213. சுத்தத்திற் சுத்தமே தொல்சிவ மாகுதல்

சுத்தத்திற் கேவலந் தொல்லுப சாந்தமாஞ்

சுத்த சகலந் தூரிய விலாசமாஞ்

சுத்தத்தில் இம்மூன்றுஞ் சொல்லு¹ மாமே.

(ப. இ.) தூய புரிவிற்புரிவு ஆருபிர் தொன்மையும், முன்மையும், நன்மையும், உண்மையும், அறிவும், இன்பமும் ஒருங்கமைந்த தென்னாடுடைய சிவன் திருவுருவெய்தல். புரிவிற்புலம்பு தற்பணியறுதலாகிய தவ ஓடுக்கம். புரிவிற்புணர்வு இன்பினில் மூழ்கும் இனிய உறைவிடமாம் தூரியவிலாசம். தூய தூரியம் - இன்ப நிலையம்.

(27)

1. முத்திநெறி, 8. அச்சேப்பதிகம் - 1.

" சங்கந், 8. திருக்கோவையார், 85.

2214. சாக்கிர சாக்கிரந் தன்னிற் கனவொடுஞ்

சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்தி துரியமே

சாக்கிரா தூதந் தனிற்சகா னந்தமே

ஆக்கு மறையாதி ஐம்மல பாசமே.

(ப. இ.) நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவின் உறக்கம், நனவிற் பேருறக்கம் நனவின் உயிர்ப்படங்கல் ஆகிய ஐந்தும் துன்பில் இன்பாய் மன்னும். ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை ஆக்கம், நடப்பாற்றல் ஆகிய ஐம்மலப் பிணிப்பும் மறையாது அகலும்.

(28)

2215. சாக்கிரா தூதத்திற் றானறு மாணவஞ்

சாக்கிரா தூதம் பராவத்தை தங்காது

ஆக்கு பரோபாதி யாஊ சாந்தத்தை

நோக்கு மலங்குண நோக்குத லாகுமே.

(ப. இ.) நனவின் அப்பாலாம் சாக்கிராதூதத்திற் றன்முனைப்பாம் ஆணவம் அறுதல் உண்டாம். இந்நிலை அருளில் தங்கும் நிலைக்கும் அப்பாலாகும். அருளையுடைய பெரும்பொருள் பரோபாதி. அது சிவம். இந்நிலை அச் சிவத்தை ஆருயிர்கள்மாட்டு விளங்கச்செய்யும்; எல்லாவற்றையும் திருவடியின்பினில் மூழ்குவிக்கும் சிவனடியினையே நோக்குவிக்கும். நோக்கும் என்பது பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை. இந்நிலை எய்தினானை மலங்குணம் ஏதும் நோக்குதல் அமையாது. ஆகுமே : ஏகாரம் எதிர்மறை; ஆகாது என்பது பொருள். யா : அஃறிணைப் பன்மை; எஞ்சாது எல்லாமும் என்பது பொருள்.

(அ. சி.) பராவத்தை - பரையினிடத்துத் தங்கும் அவதாரம். பரோபாதி - பரசிவ சம்பந்தம்.

(29)

2216. பெத்தமும் முத்தியும் பேணுந் துரியமுஞ்

சுத்த வதூதமுந் தோன்றாமற் றானுணும்

அத்தன் அருளென் றருளால் அறிந்தபின்

சித்தமும் இல்லை செயலில்லை தானே.

(ப. இ.) சுட்டும் ஊடும் நல்லோரால் பேணப்படும் துரியமாகிய ஓடுக்கமும், தூய்மையாகிய அப்பால் நிலையும் திருவருளால் ஒருசிறிதும் தோன்றாவாகும். தான் நுகர்ந்து கொண்டிருப்பது அத்தன் சிவபெருமானின் திருவடியின்பம் என்றருளால் அறிவன். அறிந்தபின் எண்ணமாகிய சித்தத்தின் இயக்கம் இல்லை. அஃது இல்லையாகவே வேறு எச்செயலும் இல்லை. தானே: தான், ஏ - அசை.

2217. எய்திய பெத்தமும் முத்தமும் என்பன

எய்தும் அரனரு ளேவினை யாட்டோடு¹

எய்தி டுயிர்சுத்தத் திடுநெறி என்னவே

எய்தும் உயிரிறை பாலறி வாகுமே.

1. ஏற்ற இவை. சிவப்பிரகாசம், 18.

(ப. இ.) பெத்தமாகிய பிறப்பும், முத்தியாகிய சிறப்பும் ஆருயிர்க்கு எய்திய காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால் அவ் வுயிர்களைச் செந்நெறியிற் செலுத்தும் நன்மையின்பொருட்டு என்றாகும். இத் திருவருட் செயல்கள் சிவபெருமானின் திருவுள்ளக் குறிப்பான் நிகழ்வன. அதுவும் மிகவும் எளிமையாகக் கருதியவாறே நிகழ்வன. அக் குறிப்புத் தோன்றவே 'திருவிளையாட்'டென ஓதினார். அவ்வுயிரைத் தூய்மைக்கண் நிறுத்தும் தூயவழியும் அதுவேயாம். திருவருளால் ஆருயிர் இவ் வுண்மையினை யுணரும். உணர்ந்ததும் தம் அறிவு முழுவதும் அச் சிவன்பாலே பற்றி இன்புறும்.

(அ. சி.) உயிரிறை - உயிருக்கு இறைவன்.

2218. ஐம்மலத் தாரு மதித்த சகலத்தர்

ஐம்மலத் தாரு மருவினைப் பாசத்தார்

ஐம்மலத் தார்சுவர்க் கந்நெறி யாள்பவர்

ஐம்மலத் தாரர னார்க்கறி வோரே.

(ப. இ.) ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயையாக்கம், நடப்பாற்றல் என்னும் ஐம்மலங்களுமுடையவர் மிகுந்த பிணிப்பினராகிய சகலத்தவராவர். இவர்கள் இருள்சேர் இருவினைப் பிணிப்பினர். இவர்கள் துறக்கவுலக இன்பத்தை நுகர்பவராவர். இத்தகையோர் சிவபெருமானாகிய அரனாரை அறியும் அறிவுடையராகார். அரனார்க்கு என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளில் வந்த நான்காம் வேற்றுமை உருபின் மயக்கம். அறிவோரே என்பது அறியார் என்னும் பொருள்பட வந்த எதிர்மறை ஏகாரம். என்னை,

"யாத னுருபிற், கூறிற் றாபினும்

பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்."

என்பதனால் உருமயக்கம் கொள்ளப்பட்டது.

(32)

2219. கருவி லதூதங் கலப்பிக்கு மாயை

அரிய துரிய மதிலுண்ணும் ஆசையும்

அரிய சுமுனை முதலெட்டுஞ் சூக்கத்து

அரிய கனாத்தூலம் அந்நன வாமே.

(ப. இ.) கருவின்கண் அப்பால்நிலை தூவாமாயையுடன் கலப்பிப்பதாகும். பேருறக்க நிலையாவது மாயாகாரியப் பொருள்களை நுகர்வதற்கு எழும் வேட்கை. பேருறக்க உறக்கநிலைகள் எட்டுப் பாகுபாடாகும். நுண்ணுடம்பு கனாநிலையாகும். பருவுடம்பு நனவுநிலையாகும். ஆசையும் என்பதன்கண் உள்ள உம்மை இசைநிறைவாகும். எட்டுப் பாகுபாடு : பேருறக்கம், பேருறக்க வறக்கம், பேருறக்கக் கனவு, பேருறக்க நனவு என நான்கும், அதுபோல் உறக்கத்துப் பேருறக்கம், உறக்கத்து உறக்கம், உறக்கத்துக் கனவு, உறக்கத்து நனவு என நான்கும் கூடி எட்டாகும். இவற்றைத் துரியம், துரிய சுமுத்தி, துரிய சொப்பனம், துரிய சாக்கிரம் எனவும் சுமுத்தியில் துரியம், சுமுத்தியில் சுமுத்தி, சுமுத்தியில் சொப்பனம்; சுமுத்தியில் நனவு எனவும் கூறப.

(அ. சி.) சுமுனை முதல் எட்டு - (1) துரியம், (2) துரிய சுமுத்தி, (3) துரிய கனவு, (4) துரிய நனவு, (5) சுமுத்தியின் துரியம், (6) சுமுத்தியில் சுமுத்தி, (7) சுமுத்தியில் கனவு, (8) சுமுத்தியில் நனவு.

(33)

2220. ஆணவ மாகும் அதூதமேன் மாயையும்

பூணுந் துரியஞ் சுமுத்திபொய்க் காமியம்

பேணுங் கனவும் மாமாயை திரோதாயி

காணு நனவில் மலக்கலப் பாகுமே.¹

(ப. இ.) உயிர்ப்படங்குதல் அல்லது அதூதம் என்று சொல்லப்படும் அப்பால் நிலைக்கண் ஆணவமட்டும் ஆருயிர்களைப் பிணித்துநிற்கும். பேருறக்கத்தின்கண் தூவாமாயை புணர்ந்துநிற்கும். உறக்கத்தின்கண் காமியம் என்னும் இருவினைகள் கூடி நிற்கும். கனவின்கண் தூமாயை கூடிநிற்கும். நனவின்கண் நடப்பாற்றலாகிய திரோதாயிபினுடன் ஐம்மலமும் பிணிப்புற்றிருக்கும்.

(34)

2221. அரன்முத லாக அறிவோன் அதூதத்தன்

அரன்முத லாமாயை தங்கிச் சுமுனை

கருமம் உணர்ந்து மாமாயை கைக்கொண்டோர்

அருளு மறைவார் சகலத்துற் றாரே.

(ப. இ.) அரன் முதலாக அறிவோனாகிய ஆருயிர் அப்பால் நிலைக்கண் தங்கும். அரன் முதலாகக் கொள்ளும் மாயை பேருறக்கமாகும். உறக்கத்தில் கருமமாகும். கனவில் மாமாயையாகும். நனவில் மறைப்பருளாகிய நடப்பாற்றல் மேலோங்கும். இந் நிலையே புணர்ப்பு நிலையாகும். புணர்ப்பு - சகலம்.

(35)

2222. உருவற்றுப் போகமே போக்கியந் துற்று

மருவற்றுப் பூதம னாதியான் மன்னி

வருமச் செயல்பற்றிச் சத்தாகி வைகிக்

கருவற் றிடுஞ்சுவன் காணுஞ் சகலத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களுக்கு மாயாகாரிய உடம்பு எய்தியதும் உருவ நிலை எய்தும். அப்பொழுது வினைப்பயன் நுகர்வு உண்டாகும். அப்பொழுது பொறிகளால் புலன்களை நுகரும். அந் நுகர்ச்சி துற்று என்று ஓதப்பெற்றது. போகம் இன்ப துன்ப நுகர்வு. போக்கியம் நுகர்வுப் பொருள்கள். எடுத்துக்காட்டாகக் கண் நுகர்வுப்பொறி, காட்சி நுகர்வு. காணப்படும் திருக்கோயில் நுகர்வுப்பொருள். நுகர்வுக்கு வேண்டிய பூதம் மனம் முதலியவற்றுடன் வரும். மனம் பொறி முதலியவற்றால் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் அறிதற்பொருளும், நவிலுதல், நடத்தல், நற்பொருள் கொடுத்தல், கழித்தல், கலந்து களிப்புறல் என்னும் செய்தற்பொருளும் ஆகிய புலன்களைக் கொண்டென்புறும். இவற்றைச் சத்தாதி என்று ஓதினார். இந் நிலைக் கருவிகளுடன் ஆருயிர் கருவற்றுப் புணர்வாகிய சகலத்தின்கண் காணப்படும்.

1. மாயா. சிவஞானபோதம், 4. 2 - 1.

(அ. சி.) போக்கியம் - போகத்துக்குக் காரணமானவை. போகம் - துன்பமும் இன்பமும். சத்தாதி - ஓசை முதலியன. கருவற்றிடும் - கருப்பத்தில் தங்கும்.

(36)

2223. இருவினை யொத்திட இன்னருட் சத்தி

மருவிட ஞானத்தில் ஆதன மன்னிக்

குருவினைக் கொண்டருட் சத்திமுன் கூட்டிப்

பெருமல நூங்கிப் பிறவாமை சுத்தமே.

(ப. இ.) நல்வினை தீவினைப்பயனை நான் என்னும் முனைப்பற்று நின்றுநோக்கல்நோக்குப்போல் நுகர்ச்சியாக நுகர்ந்து கழிக்கும் நிலையும், அருள் தூண்டுதலினால் அடிமை முறையில் முயன்று ஆற்றும் இறை பணியின்கண் விருப்பு வெறுப்பின்றி இறையன்பால் ஒழுகும் நிறை யொழுக்கமும் இருவினை யொப்பு எனப்படும். இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டு சண்டேசுரநாயனாராவார். தன் தந்தை 'வெகுண்டு கொடிதாம் மொழி கூறித் தண்டுகொண்டு புடைக்கவும் சிறியபெருந் தோன்றலார் பெருமான்மேல் மண்டுகாதல் அருச்சனையின்வைத்தார் மற்றொன் றறிந்திவர்' இஃது உடல், ஊழ் நுகர்விலும், ஂ உள்எம் ஊழி முதல்வனாகிய சிவபெருமான் திருவடி நுகர்விலும் அழுந்திநின்றமை காண்க. இப் பெருந்தகையார் தம் தந்தை பாலைச் சிந்தும்போது திருவருளின் உந்துதலால் 'தந்தை எனவே கண்டும் முறைமையினால் மாடுமேய்க்குங் கோல் மழுவாய் மாறிடத்' தந்தையின்தானை அறவெறிந்தார். இது தற்பணியற்று இறைபணியற்று விளங்கும் எழில்நிலையாகும். இந் நிலையில் ஏறுவினை இயற்றினாரைச் சாராமல் இயற்றப்பட்டாரைச் சார்ந்து அவர்க்கு நிகழும் நற்பயனுக்கு வயலுரம்போல் துணையாயினவாறு காண்க. 'அற' எறிதல் என்பதன்கண்ணுள்ள 'அற' என்பது இயற்றினார்க்கு ஏறுவினை அறவெனவும், இயற்றப்பட்டார்க்குக் குற்ற ஒறுப்பாய்ப் பாவம் அற எனவும் பொருள்தரும். இருவினை யொப்பு வாய்ந்ததும் சிவபெருமானின் இன்னருளாற்றல் விளங்கித்துன்னும். திருவருள் மருவிடத் திருவடியணர்வை மறவாத பெருங்காதலரை இடனாகக் கொண்டு சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந்தருள்வன். எழுந்தருளித் திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்தியருள்வன். பெருமலமாகிய ஆணவமலப் பசையறும். பசையறவே திருவடிச் சிறப்புற்றுப் பிறவாமை கைகூடும். இதுவே தூயநிலை என்ப. இத் திருப்பாட்டைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் கருத்தாலும் அப்படியே கொண்டு திகழும் சிவஞானசித்தியார் திருப்பாட்டு வருமாறு :

"இருவினைச் செயல்கள் ஒப்பின் ஈசன்றன் சத்தி தோயக் குருவருள் பெற்றுஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னைத் திரிமலம் அறுத்தப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம் பெருகிநா யகன்றன் பாதம் பெறுவது சுத்த மாமே."

(சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 9.)

'சித்தம். சிவனொடும் 'ஆடஆட' என்ற திருமறைபின்படி ஒருவருடைய உள்எம் இருளொடு பொருந்தின் இருளாய் நிற்கும். அதுபோல் மருள், தெருள், அருள், பொருளென்பனவற்றோடு பொருந்தின் அவ்வையாய் நிற்கும். பொருள் - மெய்ப்பொருள்; சிவபெருமான்.

(அ. சி.) இருவினை ஒத்திட - துன்ப இன்பங்களைச் சமமாகக் கருதுதல். மருவிட - பொருந்த ஆதனமன்னி - நிலைபெற்று.

2224. ஆறாறு மாறதின் ஐயைந் தவத்தையோடு

ஈறா மதூதத் துரியத் திவனெய்தப்

பேறான ஐவரும் போம்பிர காசத்து

நூறார் பரஞ்சிவ மாதேய ¹மாகுமே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் (2139) முப்பத்தாறாகும். இம் முப்பத்தாறு மெய்களுடன் கூடி ஆருயிர் ஐம்பாட்டினை எய்தும். ஐம்பாடாவன : நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்பன. ஒவ்வொன்றும் ஐவைந்து நிலைபினை எய்தும். அஃதாவது நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவில் உறக்கம், நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என ஐந்துநிலை உண்டாகும். இதுபோல் மற்றவைக்கும் கூட்டிக்கொள்க. இம் முறையால் நிலைகள் இருபத்தைந்தாகும். நிலை யெனினும் அவத்தை எனினும் ஒன்று. (ஆறாறும் ஆறு) முப்பத்தாறு மெய்களும் வழிகளாகும். ஐயைந் தவத்தை என்பது மேற்கூறிய இருபத்தைந்து நிலைகள். முடிந்த முடிபாகிய அப்பாலைக்கு அப்பால் அதூதத் துரியம் என்ப. செவ்வீவாய்ந்த ஒருவன் அருளால் அந்தநன்னிலையை அடைவன். அடைந்தால் தூமாயைக்கண் வாழும் ஐவர் நிலையும் விட்டு நங்கும். ஐவர் நிலைகளாவன: அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்பன. இயற்கைப் பேரறிவுப் பேரொளியாய்த் திகழும் திருவெண்ணூறுத் திருக்கோலச் சிவபெருமான் ஆட்கொண்டருள்கின்றனன். அந் நிலைபின்கண், அவன் ஆருயிர்க்கு இவர்தந்தாரும் எம்மானாக விளங்குகின்றனன். இவர்தந்தார்தல் : இயைந்தியக்கல்; தூண்டித் தொழிற்படுத்தல்; அதிட்டித்தல்: ஆதேயம் என்பன ஒரு பொருள்கிளவிகள். ஆதாரம் இருப்பு, ஆதேயம் இருப்பது. சிவன் உலகியலில் ஆருயிர்களுக்கு இருப்பாகத் திகழ்கின்றனன். அக் குறிப்பே சிவன் பிறைசூடியருளியுள்ளான் என்பதன்கண் விளக்கமுறும். அதுபோல் ஸூட்சயலின்கண் ஆருயிர்கள் சிவனுக்கு இருப்பாகத் திகழ்கின்றன. அதுவே ஆதேயம். ஆதேயமாக இருப்பதென்பது அச் சிவன் ஆனேற்றின்மீது இவர்தந்து வருவதாகும். ஆதேயம் - தாங்கப்படுவது; இஃது எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவழிபுருப்பன், செம்மான்பிறை ஏறு சேர்ந்து என்பதனால் உணர்க. சிவபெருமான் ஆருயிர்க்கு இருப்பாங்கால் தோன்மேலாவன்; இருப்பது ஆங்கால் நெஞ்சத்தனாவன். இவ்வண்மை "துஞ்சங்கால் தோன்மேலாகி விழிக்குங்கால், நெஞ்சத்தராவர் விரைந்து" என்னும் நாயனார் பொதுமறையான் உணரலாம். துஞ்சல் - சிவனை மறத்தல். விழித்தல் - சிவனை நினைத்தல் 'பேறான ஐவரும்போம் என்பதற்கு மாறாகப் பேறானவை வரும்' எனப் பாடங்கொள்ளின் என்பெரும் பேறும் வண்பெரும் ஸூடும் எய்தும் எனப்பொருள் கொள்க.

(அ. சி.) ஐயைந்து அவத்தை - ஐந்து அவத்தைகள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்தாக இருபத்தைந்து. அதூதத் துரியம் - துரியாதூதத்தில் துரியா தூதம் பேறானவை - பெறுதற்கு அரிய சித்திகளும் முத்தியும். வரும் - உண்டாகும். நூறார் - திருநூறு அணிந்த.

1. ஆதனமு. திருக்களிற்றுப்படியார், 67.

2225. தன்னை யறியா துடலைமுன் தானென்றான்

தன்னைமுன் கண்டான் துரியந் தனைக்கண்டான்

உன்னுந் துரியமும் ஈசனோ டொன்றாக்கால்

பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் ¹தானன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் உலகநூல் கேட்பதன்முன் தன்னுடைய வீடு மனைவி மக்கள் மாடு முதலிய

புறப்பொருள்களையே தனக்கு உபிராகக் கருதி ஒழுகிவந்தான். உலகநூல் கேட்டபின்னர்த் தன்னுடம்பே தனக்கு உபிராகக் கொண்டொழுகினன். அந்நிலையில் அவன் தன்னுடம்புக்கு வேறாகத் தான் ஒருவன் உண்டென்று உணர்கிலன். அக் குறிப்புத்தான் தன்னையறியாது முன்பெல்லாம் உடலைத் தானென்றான் என்பது. பின் வீட்டியல் நூற்களைப் படிப்படியாகக் கேட்டு அவ்வழி ஒழுகிவந்தான். வரத் திருவருள் துணையால் தன்னைக் கண்டான். கண்டு செந்நெறியொழுகினன். அதனால் நன்னெறி நான்மையினையும் எய்தினன். அதனால் அப்பால் நிலையாகிய துரியந் கண்டான். அந்நிலை சிவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் நிலைக்கு முன்னுள்ள நிலையேயாகும். அவனுக்கு அக் கலப்பு எய்தாவிடின் பின்னையும் வந்து பிறந்திடுவன்.

(அ. சி.) தன்னையறியாது உடலை முன் தான் என்றான் என்று பிரிக்க.

2226. சாக்கிரந் தன்னில் அதீதந் தலைப்படில்

ஆக்கிய வந்த விபிந்தவ மானந்தம்

நோக்கும் பிறப்பறு நோன்முத்தி சித்தியாம்

வாக்கும் மனமும் மருவல்செய் ²யாவே.

(ப. இ.) நனவு நிலையில் அப்பால்நிலை வந்து பொருந்தினால் திருவருள் மாயாகாரியமாகிய

விபிந்தவத்தின்பால் கொண்ட மாலாகிய மயக்கம்கெடத் திருநோக்கம் செய்யும். அதனால் பிறப்பறும். பிறப்பறவே பெரும் பேரின்பப்பேறாகிய வீடு கைகூடும். மாற்றம் மனம் என்னும் கருவிகள் ஆண்டுப் பொருந்துதலைச் செய்தா. மாற்றம் - வாக்கு. அப்பால் நிலையாவது உடையானை உன்னி உடைமையை உன்னாதிருத்தல். நினைத்த பொருளே தோன்றுதல் அனைத்திடத்தும் தினைத்தனையும் மாறா வுண்மைத் தெளிவாகும். மாற்றமாகிய சுட்டுணர்வும் மனமாகிய சிற்றுணர்வும் அப்பால் நிலையின்கண் வந்து பொருந்தா. உடையான் - சிவன். உடைமை - உலகம்.

(அ. சி.) வயிந்தவ மால் - மாயா மயக்கு. நந்த - கெட.

(40)

2227. அப்தும் அனலும் அகலத்து னேவரும்

அப்தும் அனலும் அகலத்து னேவாரா

அப்தும் அனலும் அகலத்து னேதெனில்

அப்தும் அனலும் கலந்ததவ் வாறன்றே.

1. தானமியா. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 15.

" தம்மிற். திருக்களிறுப்படியார், 44.

2. துரியங். 66.

(ப. இ.) அப்பாகிய விருப்பும் அனலாகிய வெறுப்பும் அகலமாகிய நெஞ்சத்துக்கண் ஆருபிரி நிற்கும்போது நிகழ்வன. நெஞ்சம் - ஊக்க நிலை. மேலோதிய விருப்பு வெறுப்புக்கள் அகன்ற நிலையாகிய அப்பால் நிலைக்கண் வந்து பொருந்தா. அப்பால்நிலை - உயிர்ப்படங்கல். இதற்குரிய இடம் மூலம். இந் நிலை கருவிகளுடன் கூடாநிலை. விருப்பு வெறுப்பாகிய அப்தும் அனலும் நெஞ்சத்துக்கண் கலந்தமுறை எவ்வாறெனில், ஊக்க நிலையாகிய நெஞ்சம் அரணார் இருப்பிடம். அரன் - துவண்ணத்தன். அவன் 'நள்ளிருளிலும் நடம் பயின்றாடும் நாதன்.' பேருறக்க நிலையாகிய மேல்வயிறு அரிபின் இருப்பிடம். அரி - நூவண்ணத்தன். இவ் விருநிலைமையினால் நெஞ்சிடத்து 'வேண்டுதல் வேண்டாமையாகிய விருப்பு வெறுப்புக்கள் தோன்றுவது இயல்பு. இதுவே 'அப்தும் அனலும் கலந்ததவ்வாறென்' ஓதியதாகும்.

(அ. சி.) அப்தும் அனலும் - விருப்பும், வெறுப்பும். வாரா - துரியா தீதத்தில் வரமாட்டா.

(41)

2228. ¹அறுநான் கசத்தம் அதிசுத்தா சுத்தம்

ஊமேழு மாயை உடனைந்தே சுத்தம்

பெறுமா றிவைமூன்றுங் கண்டத்தாற் பேதித்து

ஊமாயை மாமாயை யான்மாவி னோடே.

(ப. இ.) உன்மெய் இருப்பத்து நான்கும் தூவாமாயை உடையனவாகும். உணர்வுமெய் ஏழும் தூவாமையும் தூய்மையும் உடையனவாகும். உணர்த்துமெய் ஐந்தும் தூய்மையவாகும். இவை முறையே அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம், சுத்தம் என்று கூறப்படும். ஒரு மாயையே பகுப்பு வேறுபாட்டால் இங்ஙனம் முத்திறப்பிரிவாய் வேறுபடும். இவை ஆருபிரிக்கட்குக்

கருவியாய் அவற்றுடன் பொருந்தியிருக்கும். மாயையை உணர்வுமெய்யாகவும், மாமாயையை உணர்த்துமெய்யாகவும், ஆன்மாவை உன்மெய்யாகவும் கொள்க. ஆன்மாவை இரட்டுறமொழிந்து உன் மெய்யாகவும் உபிராகவும் கொள்க. இத் திருப்பாட்டுத் திருமுறைவழி நிகழும் சிவதூக்கைக்கண் மும்முறை நூர் பருகும்போது ஓதுதல்வேண்டும். மும்முறையும் ஓதவேண்டிய தொடர். 'போற்றிநா லாறுண்மை, போற்றிஏழ் மெய்யன்பு, போற்றிஐந் தாம்அறிவு போற்று.' என்பதாம். இத்தொடரை வருமாறு ஓதலும் ஒன்று 'போற்றிநா லாறுடல் போற்றிஏழ் மெய்யுணர்வு, போற்றிஐந் தாமுணர்த்தல் போற்று.' மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) அறு நான்கு - ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்திநாலு. உறும் ஏழு - வித்தியா தத்துவம் ஏழு. உன் ஐந்து - சிவ தத்துவங்கள் ஐந்து. கண்டத்தால் - பகுதிகளால்.

(42)

2229. மாயைகைத் தாயாக மாமாயை யுன்றிட

ஆய பரசிவன் தந்தையாய் நிற்கவே

ஏயும் உபிராகே வலசகலத் தெய்தி

ஆய்தரு சுத்தமுந் தான்வந்²தடையுமே.

(பாடம்) 1. அறுநான்கு சுத்தம்.

2. கேவல. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 6.

(ப. இ.) தூவாமாயை செவிலித்தாயாகவும், தூமாயை நற்றாயாகவும் கொண்டு ஈன்றிட்ட மகவு உலாகும். தந்தையாவான் சிவபெருமான். அவன் திருவுள்ளத் திருக்குறிப்பால் மாயாகாரியவுடல் வெளிப்படுகின்றது. அம் முறையால் அவனைத் தந்தை என்கின்றனர். இந்த நிலையில் புலம்பிற்கிடந்த புல்லுபிரி உடம்பினைப் பெற்றுப் புணர்வு நிலையினை எய்துகின்றது. புணர்வுநிலையின்கண் செல்லுபிராய் ஒழுகித் திருவருளால் புரிவுநிலையினை அடைகின்றது. புரிவு நிலையினை அடைந்து நல்லுபிராகும். புலம்பு - கேவலம். புணர்வு - சகலம். புரிவு - சுத்தம்.

(அ. சி.) மாமாயை - சுத்த மாயை. மாயை - அசுத்த மாயை.

(43)

பராவத்தை

2230. அஞ்சங் கடந்த அனாதி பரந்தெய்வ

நெஞ்சம தாய நிமலன்¹பிறப்பிவி

விஞ்சம் உலுபிரி வேறு படுத்திட

வஞ்சத் திருந்த வகையறிந் தேனே.

(ப. இ.) உய்வகைக்குத் தடையாம் ஐவகைப் பாசங்களினின்றும் இயல்பாகவே நூங்கியவன் சிவபெருமான்.

அவன் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாவன். இதுவே அனாதி என்னும் சொற்குப்பொருள். விழுத்தகைப் பெரும்பொருள் அவனே. அவன் நன்றுநினைப்பார் உள்ளந்தோறும் கள்ளமின்றி நின்று நிலவும் தூயோன், என்றும் பிறவா இயல்பினன். மாயாகாரியமாக வியத்தகுமுறையில் படைத்தளித்த இவ் வடலினின்றும் செவ்வீநோக்கி ஆருயிரைப் பிரித்தருள்வன். அதன் பொருட்டு அவன் மாயையுடனும் கலந்துநிற்கின்ற திறத்தை அவனருளால் அறிந்தேன்.

(அ. சி.) அஞ்சும் - ஐந்து மலங்களும். வஞ்சத்து - மாயையின்கண். உடல் உயிர் வேறுபடுத்திட - தேக வாஞ்சையை ஒழித்திட.

(1)

2231. சத்தி பராபரஞ் சாந்தி தனிவான

சத்தி பராநந்தந் தன்னிற் சுடர்விந்து

சத்திய மாயை தனுச்சத்தி ஐந்துடன்

சத்தி பெறுமுயிர் தானங்கத்² தாறுமே.

(ப. இ.) சாந்தி என்று சொல்லப்படுவது வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லாத விழுமியநிலை. இதனை உவப்பென்பர் உயர்ந்தோர்., இது பேரறிவுப் பெரும்பொருளின் திருவருளாற்றல் ஆகும். அவ் வாற்றலே பேரின்பமாகும். இவ் வருளின் பெருநிலையால், விந்து என்று சொல்லப்படும் தூமாயையின் கண்ணும் உடம்பும் உடம்பின் கூறுகளும் உண்டு. வனப்பாற்றல், நடப்பாற்றல், அன்பாற்றல், அறிவாற்றல், ஆற்றலாற்றல் என ஐவகைப்படும். இவ் வைவகைப் பிரிவும் அருட்பெரும் திருவின்

1. பிறப்போ. அப்பர், 6 - 30 - 5.

" வைச்ச. அப்பர், 4. 80 - 4.

2. சத்திதன். சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 7.